

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

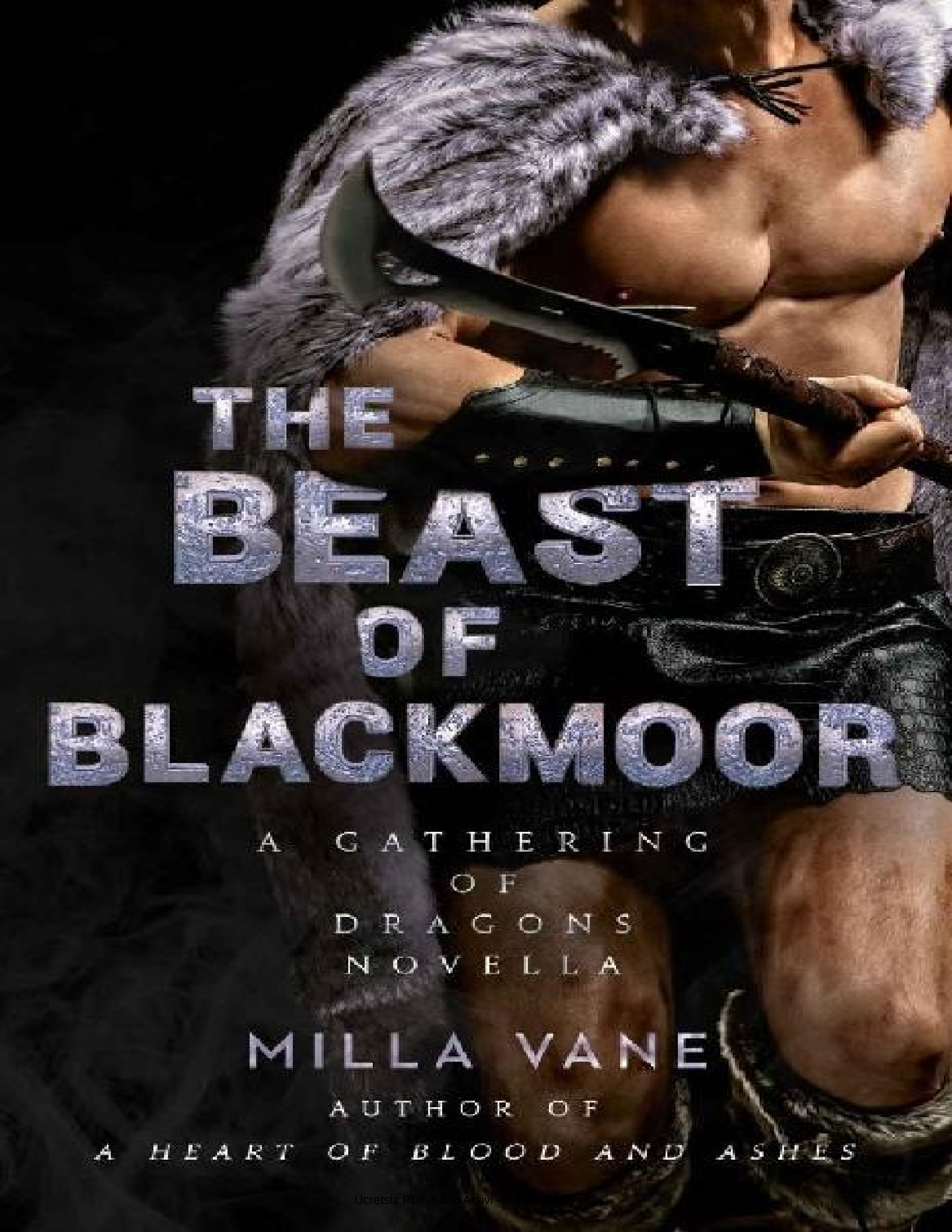
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BEAST OF BLACKMOOR

A GATHERING
OF
DRAGONS
NOVELLA

MILLA VANE

AUTHOR OF
A HEART OF BLOOD AND ASHES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A Heart of Blood and Ashes için Övgüler

"Karanlık, acımasız, kanlı ve inanılmaz derecede ilgi çekici, muhteşem bir dünya kurgusu ve duygularımı ele geçiren bir romantizm. Milla Vane bu krallar ve savaş, tanrılar ve intikam hikâyesinde olağanüstü bir şey yaratmış."
-*New York Times* çoksatan yazarı Nalini Singh

"Savaşçılar, tanrılar, liderlerin ve aşıkların sürükleyici, destansı hikâyesi.
.....Bu

hikaye

Sayfalar arasında yürek, ruh ve cesaretle yürüyen karakterler, Vane'in heyecan verici aksiyon sahneleriyle kusursuz bir şekilde örülen aynı derecede mükemmel dünya kurgusuyla eşleşiyor."

-BookPage (yıldızlı eleştiri)

"Zengin bir şekilde hayal edilmiş karanlık bir fantezi dünyası."

-*Publishers Weekly*

"Barbarlık ve ihanetin, bağlılık ve sadakatin ve nihayetinde aşkın sürükleyici hikâyesi. Milla Vane, *Kan ve Küllerden Oluşan Bir Kalp* ile bu hikâyenin üstesinden geliyor. Şimdi kendimi serinin bir sonraki kitabını elime almak için çaresiz buluyorum."

-Fresh Fiction

"Derinliği ve karmaşıklığı olan bir dünya inşası, harika bir şekilde işlenmiş karakterler, acımasız dövüş sahneleri ve yürek parçalayan duygularla dolu. *Kan ve Külden Bir Kalp*, epik fantastik romantizmin en iyisi."

-Smexy Books

"Bu kitap, okurken parmaklarınızı yakacak kadar sıcak bir aşk hikayesiyle, romantik fanteziye tatlı ve acımasız bir giriş. . . . Milla Vane, *Kan ve Külden Bir Kalp* ile kendini bu türün yeni kraliçesi olarak taçlandırdı."

-The Alliterates

"İnanılmaz detaylar ve renklerle dolu, hayal gücüne dayalı muhteşem bir kitap Sert, acımasız, karanlık ve şiddet dolu, aynı zamanda da romantizm dolu. onun kalbi."

-The Book Pushers

"Karanlık, acımasız, kanlı... Muhteşem bir dünya kurgusuyla, insanı stresli ve sıradan gerçeklikten alıp son sayfaya kadar elinden bırakamayacağı bir dünyaya götürüyor."

-Koyun Kokusu Alıyorum

OceanofPDF.com

Milla Vane tarafından yazılan kitaplar

Ejderhaların Buluşması Serisi
Kan ve Külden Kalp Taş ve
Karın Dokunuşu

Romanlar
Blackmoor Canavarı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Blackmoor Canavarı

Milla Vane

INTERMIX

NEW YORK

OceanofPDF.com

INTERMIX
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

"The Beast of Blackmoor" Milla Vane copyright© 2014 by Melissa Khan *A Heart of Blood*
and *Ashes* Milla Vane'den alıntı copyright © 2020 by Melissa Khan *A Touch of Stone and Snow* Milla
Vane'den alıntı copyright © 2020 by Melissa Khan

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

ISBN: 9780593202012

"The Beast of Blackmoor" ilk olarak Berkley tarafından *Gece Vardiyası* derlemesinin bir parçası olarak kitlesel pazar baskısı olarak yayınlanmıştır: Aralık 2014

İlk InterMix Baskısı: Temmuz 2020
Berkley kitlesel pazar baskısı: Aralık 2014

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.5.0_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[A Heart of Blood and Ashes için Övgüler](#)

[Milla Vane'Kitapları in](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[A Touch of Stone and Snow'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

PROLOGUE

V Zafer insanları tanrı yaptı.

Kavik'in kılıcını kiralayan ilk adam da öyle demişti. Günün sonunda adamın altınları Kavik'in kesesini doldurmuş ve düşmanlarının kanı zırhını lekelemişti ama Kavik tanrılar hakkında çok az şey biliyordu ve tanrı gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Yıllarca kılıcını boş yere savurduktan sonra, nihayet yenilmekten ziyade yenmenin ne demek olduğunu anlamıştı.

Gece yarısına doğru, zaferin tadı çok fazla biradan geliyordu ve acil işeme ihtiyacından dolayı ağrıyordu.

Midesi kazınarak handan çıkıp avluya doğru tökezledi. Bu krallığın sıcak geceleri bile insanın teriyle besleniyordu. Alnını sildi ve gölgelerden gelen kızışma seslerine doğru döndü. Diğer iki savaşçı zaferlerini biradan daha fazlasıyla kutluyordu ve sesler gömdüğü anıları tekrar tekrar canlandırırken ekşi safranın ağzına yükselmesine engel olamadı.

Savaşçıların homurtuları artık kafasında yankılanmayana kadar körlemesine yürüdü. Sokaklar, Blackmoor'un taştan labirenti gibi şehrin içinde kıvrılıyordu. Yolunu tekrar takip etti. Hiçbir şey tanıdık değildi. Hanın önünde olduğunu düşündüğü avluya, beyaz mermerden bir kule bakıyordu. Rünler kapıyı işaretliyordu.

Ay tanrıçası Vela için bir tapınak. Kavik daha önce hiç görmemişti. Blackmoor'daki tüm tapınaklar o doğmadan önce yok edilmişti. Bu topraklarda da öyle olmalıydı. Bu tapınak yeni inşa edilmişti. Mermer hâlâ cilalı fildişi gibi parlıyordu.

Gözlerini dikmiş bakarken, loş hatıralar zonklayan kafasını dolduruyordu. Tanrıçanın korumasını ve büyük ödülünü kazanan savaşçıların fısıldanan hikâyeleri.

Tek yapmaları gereken onun adına tehlikeli bir görevi tamamlamaktı.

Kavik'in tamamlaması gereken bir görev vardı. Hayatının yarısını buna adamıştı ama her seferinde başarısız olduğunu biliyordu.

Ama bugün nihayet zaferi tatmıştı. Yakında tekrar tadacaktı.

Tapınağın kapıları açıldı. Sendeleyerek kapılardan geçti ve karanlık, yuvarlak bir odaya girdi. Ne meşale ne de mum yanıyordu. Tek ışık, ayın evrelerinin mermere oyulduğu tapınak duvarlarında parlıyordu. Oymalar odayı çevreliyordu, ayın ince bir hilalden dolunaya ve sonra küçülmeye doğru tam bir dönüşü.

Dolunayın ışığında bir kaidenin üzerinde gümüş bir sunu kâsesi duruyordu. Kavik ona doğru ilerledi ve görünmeyen bir merdivene takıldı. Çelik miğferi elinden kayarak taş zemine düştü. Gürültülü takırtı saygılı sessizliği bozdu.

"Sarhoşsun, evlat."

Bir kadın sesi. Bir rahibe. Karanlığın içinden, yeni ay oymasının altındaki bir sandalyenin şeklini seçti.

Oğlan. Onun ne kadar genç olduğunu bilemezdi. Sadece on beş kış görmüş olmasına rağmen Kavik şimdiden çoğu erkekten daha iri olmuştu. Onu daha iyi görebilmek için sunu kâsesinin etrafında parlayan ışığa doğru adım attı.

"Bir çocuk değil. Bir savaşçı." Kaseye bir bozuk para attı. "Kılıcımla kazandığımı altınla."

İlk paraları. Yeterince parası olduğunda, bir ordusu olacaktı. Ama yanında bir tanrıça varken bir orduya ihtiyacı olmayacaktı.

Rahibenin sesi yine karanlığın içinden geldi. "Bir sonraki savaşta hayatta kalmak için dua etmeye mi geldin?"

"Bir görev istiyorum."

"Bir görev mi?" Kadın ayağa kalktı, uzun siyah cübbesi içinde ince bir gölgeydi. "Bunu istemek tehlikeli bir şey, genç savaşçı. Hiçbir görev büyük acılar olmadan gelmez. Ve eğer başarısız olursan, Vela'nın Mührü'nü taşıyacaksın."

Kavik'in zaten yara izleri vardı. Bazıları etinde, bazıları daha derinde. Ve henüz yara izi olmayan ama hala çığ olan ve kalbinden kan gibi acı damlayan bazı yaralar. "Tanrıça beni savaş lordu Barin'i yenmem için Blackmoor'a göndermeli."

Rahibenin hafif kahkahası odanın içinde yankılandı. "Görevinizin ne olacağını siz belirleyemezsiniz. Vela ne yapılması gerektiğine karar verecek.

ve sizin aracılığınızla çalışacaktır. Her zaman beklediğiniz şekilde da bir ödül isteyebilirsiniz."

"Benden istediği her şeyi yapacağım. Karşılığında, onu yenmek için güç istiyorum. Güç değilse bile, bilgi. Ona kılıç ya da ateşle dokunulamaz."

Rahibenin başı eğildi, sanki yaklaşıırken onun sözlerini düşünüyormuş gibi. Ufak tefekti, onun omuzları kadar bile değildi. Siyah bir peçe saçlarını ve yüzünü gizliyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi artık eskisi kadar hafif ve neşeli değildi. "O bir iblis mi, genç savaşçı?"

"Sadece bir insan," dedi Kavik. "Gerçi Yok Edici tarafından serbest bırakılan bir iblis de topraklarımıza musallat oldu. Eğer tanrıçanın gücü varsa, ne yapacağını bilir."

"Eğer?" diye rahibe. Onun perdenin kendisini incelediğini hissedebiliyordu. Sonunda, "Vela'nın senin için bir görevi yok," dedi.

Görev yok mu? Nasıl reddedebilirdi? Yumruklarını sıktı. "Halkımın yardıma ihtiyacı var. Çok fazla insan öldü. Daha fazlası hala acı çekiyor."

"Bu her yerde geçerlidir, genç savaşçı."

"Bu neden doğru? Bana 'eğer' diyorsun." Kelimeyi ona tükürerek geri çevirdi. "Eğer tanrıçanızın gerçekten gücü olsaydı, Yok Edici'yi durdururdu. Barin'i durdururdu. Bu kadar çok kişinin ölmesine gerek kalmazdı."

"Yaptıkları için onu mu suçluyorsun?"

"Onları yok edecek kadar gücü olduğu halde bunu yapmadıysa onu suçluyorum." Ani çaresizlik hayal kırıklığıyla birleşti. Onu ne ikna edebilirdi ki? Tanrılar ve rahipler kendilerine tapanlar isterdi. Kavik eğer yardımı olarsa dizlerinin üzerinde sürünebilirdi. "Onun bu güce sahip olduğunu kanıtlayabilirsin. Beni bu göreve gönder. Barin'in kanlı kafasını elimde tuttuğumda ona inanacağım."

Gülüştü yine hafif ve eğlenceliydi. Ondan uzaklaşarak, "Vela kızgın bir çocuğun inancını aramaz ve gerçek inancı olmayanlara görev vermez. Senin tek görevin burayı huzur içinde terk etmek."

Çenesini sıkı Kavik onun geri çekilişine baktı, sonra sunu kâsesinden parasını aldı. Ordusu için altına ihtiyacı olacaktı. Bunun yerine, yardım sözü verip kıçlarının üzerinde oturan şarlatanlara uygun bir adak bırakmak daha iyiydi.

Sallanarak broklarının önünü aşağı itti ve sikini eline aldı. Acı şiddetlendi, sonra gümüşün üzerine bir sıvı halinde aktı.

Tabak.

Odanın ortasındaki rahibe adımlarının ortasında dondu kaldı. Peçeli başı yavaşça döndü.

Kavik meydan okurcasına ona baktı. *Bu* bir zaferdi. Şimdi kendini bir tanrı gibi hissediyordu, çünkü istese bile bunu durduracak gücü yoktu.

Fısıltısı siyah peçe dalgalandı. "*Vela. Şuna bak.*"

Kadının yanındaki soluk bir parıltı Kavik'in bakışlarını üzerine çekti. Rahibenin eli. Teni Kavik'inki kadar koyu olmasına rağmen ışık, ince dokunmuş bir kumaşın arasından ayı görür gibi parlıyordu.

Bir anda buzbir hava patlaması bedenini sıktı. Nefesi buharlı bir bulut halinde kabardı. Taşakları büzüştü ve sonsuz gibi görünen sidik akışı damlalara dönüştü. Brocs'unun belini yukarı çekerek kapıya doğru döndü.

Rahibe onun önünde durdu. Elini kaldırdı ve adamın boğazını kavradı.

Sanki bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi, onu ayaklarından kaldırdı. Peçenin ardındaki parıltı onu neredeyse kör ediyordu ama yine de onu net bir şekilde görebiliyordu; parlayan teni ve soğuk ay ışığıyla dolu gözleri.

"Seni küçük canavar," dedi rahibe, ama şimdi sesi çeliğin taşa vuruşu kadar net ve soğuktu. Her kelime kemiklerinde yankılanıyordu. "Bir köpek bile sahibinin evinde bunu yapmaması gerektiğini bilir."

Kavik hırıldayarak kadının soğuk parmaklarını boynundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Demirden de yapılmış olabilirlerdi. , hızla çarpan kalbini parçaladı.

Şimdi ölemezdi. Henüz Barin'i öldürmemişti.

"Buna kulak ver, Blackmoor'lu Kavik." Kavrayışı sıkılaştı ve Kavik'in havasını kesti. "Acı çektin ama Yok Edici'nin dokunduğu herhangi birinden daha fazla acı çekmedin ve birçoğu daha kötü acılar çekti. Elimden geldiğince ve benden yardım isteyenlere yardım ediyorum ama hiç yardım alamamanın ne demek olduğunu bileceksin. Bu tapınağı terk edin. Ordunuzu satın alın. Halkınızı kurtarmak için elinizden geleni yapın. Ve her şeyi kaybettiğiniz anda, bıçağı saplamak için size tekrar geleceğim. Kırmızı kadını bekle. O geldiğinde, sonun yaklaştığını ve yakında tekrar diz çökeceğinizi bileceksiniz."

Onu serbest bıraktı ve parmağıyla zırhlı göğsüne bir fiske vurdu. Darbe ona saldıran bir tusker gibi çarptı, ayaklarından kaldırdı ve tapınak kapılarına doğru uçurdu. Taş avluya sertçe indi, sırtı yere çarptı ve orada yattı, kulakları çınlıyordu, ciğerleri acı verici bir mengeneyle sıkışmıştı.

Acı hâlâ boğazını çevreliyordu, sanki kadının soğuk eli hâlâ . Bir tasma gibi.

Yan yattı ve . Gözleri kapalıydı ama hâlâ onun gözlerini görebiliyordu. Birden o soğuk gözleri sonsuza dek rüyasında göreceğinden emin oldu.

Ancak o gece nihayet huzursuz bir uykuya daldığında, Blackmoor'lu Kavik rüyasında başka bir kadın gördü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

A Köprünün başındaki yüksek taş sütunların arasında yırtık pırtık bir kumaş asılıydı. Yıpranmış kenarları bahar rüzgârında sallanıyor, neredeyse

aşağıdaki nehrin kabarmasıyla boğuldu. Bir zamanlar dalgalanan uzunluğu boyunca yazılmış olan mesaj her neyse kaybolmuştu; mürekkep -ya da daha büyük olasılıkla kan- çoktan solmuştu. Rünlerden geriye sadece bir iz kalmıştı.

Önemli değildi. Mala tabelanın ne dediğini tahmin edebilirdi. Sadece köprünün ötesine bakması ve mesaj açıktı. *Arkanı dön, aptal. Ölüm Blackmoor'da yatıyor.* Ya da belki, "*Canavara dikkat et!*"

Kemikler nehrin ötesinde yol kenarına saçılmıştı. Paçavralar hâlâ göğüs kafeslerine yapışmış, uzuvlar gövdelerinden koparılmış ve hayvanlar tarafından etrafa saçılmıştı. Arabalar parçalanmış harabeler halinde yatıyordu - ama sadece köprünün o tarafında, sanki yolcular karşıya geçer geçmez saldırıya uğramışlar gibi ... ya da Blackmoor'dan yola çıkmışlarsa, lanetli topraklardan kaçamadan saldırıya uğramışlar gibi.

Ama Mala'nın evcilleştirmek üzere buraya gönderildiği canavar bu insanları katletmişse bile bu yakın zamanda olmamıştı. Kemiklerin üzerinde hiç et kalmamıştı. Arabaların parçalanmış tahtaları solgun ve yıpranmıştı. Elbette canavar diğer tarafta beklemiyordu ve elbette Mala'nın görevi bu kadar çabuk sona ermeyecekti. Tüm tanrıçalar arasında Vela en cömert olanıydı ama en nazik olanı değildi. Kutsal görevlerini tamamlayanlar ve Vela'nın hediyelerini alanlar genellikle Mala'nın şimdiye kadarki yolculuğunda çektiğinden çok daha fazla acıya katlanırdı.

Yani o acı hâlâ onu bekliyordu. Mala nehri geçtiğinde, çok geçmeden onu bulacaktı.

Onunla tanışmaya hazırdı.

Arkadaşı o kadar istekli görünmüyordu. Kocaman toynaklarından biriyle yere vuran Shim başını savurdu ve homurdandı, sesi hoşnutsuzluktan ağır çıkıyordu; artık hedeflerini gördüğü mutsuz olduğu belliydi. Kemikler onu rahatsız etmeyecekti. Büyük Hanani aygırı daha önce

Seyahatleri sırasında birkaç adamdan daha fazla insanla karşılaşmıştı ve genel olarak insanları pek umursamıyordu. Büyük olasılıkla aygırın hoşnutsuzluğu midyesinden kaynaklanıyordu. Yemyeşil bahar çimenleri vadiyi örtüyordu. Önlerinde çorak bir arazi uzanıyordu.

Mala ağırlığını eyere verdi ve duruşunu gevşetti, böylece Shim onu üzerinden atıp işini bitirmeye karar verirse yere o kadar sert vurmuyacaktı. "Eğer görünüşünü beğenmediysen, ben ilerlerken sen burada kalabilirsin."

Adamın homurdanarak verdiği yanıtta alaycılığı fark edememişti, sanki bu öneriyi dile getirdiğinde onun beyni hakkındaki düşünceleri dibe vurmuştu. Sırtarak adamın kaslı boynunu okşadı. Parmakları kaba tüylerle kaplanmıştı. Ağır kış kürkü, dağlardan çıktıklarından beri yer yer dökülüyor, izleri boyunca kırmızımsı kahverengi kümeler bırakıyordu. Adamın iyice tımarlanmaya, kadının da bir fiçı koyu biraya ihtiyacı vardı ve burada oyalanırken ikisi de istediklerini elde edemeyecekti.

Shim de aynı sonuca varmış gibi ilerlemeye başladı. Mala köprüde gözlerini nehirden ayırmıyor ve sağ elini kılıcının kabzasına koyuyordu. Aradığı canavar akan suyun içinde gizlenmese bile, nehirlerin ve göllerin yüzeylerinin altında başka birçok yaratık inlerini oluşturmuştu. Birçoğuyla karşılaştığı için yara izleri taşıyordu.

Eğer batıcı dokunaçları ya da zehirli çeneleri olan herhangi bir yaratık burada bekliyorsa bile aç değillerdi. Shim'in toynaklarının sesi taş köprüyü geçip sertleşmiş zeminde ritmik bir gümbürtüye dönüşürken hiçbir şey kıpırdamadı. Güvenle karşıya geçtiler. Mala yine de kılıç kolunu hazır tuttu.

Daha önce hiç bu kadar kasvetli bir yer görmemişti. Arkalarındaki vadi sevgi dolu bir el tarafından kazılmış ve hafif bir rüzgârla tohumlanmışsa, önlerindeki arazi asık suratlı tepelerin arasından tırmalanmış ve kızgın bir çizmenin altında dümdüz olmuştu. Kurşuni bulutlar tepede yığılmıştı. Soğuk bir esinti, çıkıntı halindeki taşların üzerinden geçerek Mala'nın ensesini sıyırdı. Mala ürpererek ağır kırmızı pelerininin kapüşonunu öne doğru çekti. Daha bu sabah kışlık tozluklarını çıkarmayı düşünmüştü ama bu topraklar güneşten kaçıyor gibiydi. Kürklerini bir süre giyecekti.

Sessiz yol çorak düzlükler boyunca güneye doğru uzanıyordu. Gün ortasında yağmur çiselemeye başlamıştı ve bir karga ile çıplak tenine musallat olan sivrisinekler dışında başka bir canlı görmemişti.

En azından yağmur sivrisinekleri kovalıyordu. Başlığını geriye iterek Shim'den durmasını istedi. Çiseleyen yağmurun şiddetlenmesinden şimdi yemek daha iyiydi.

Attan indiğinde kemerinden sarkan çene kemikleri şıngırdadı. Shim bir çuval tahılı mideye indirirken o da kurutulmuş bir geyik etini çiğneyerek rotalarını inceledi. İleride, doğu ve batıdaki gölgeli tepeler birleşiyor, yüzleri aniden örtülü kabarıklıklardan kasvetli uçurumlara dönüşüyordu. Yol, aralarındaki derin bir yarığa, Vela'nın Labirenti'nin girişine açılıyordu; tanrıçanın doğum sancısı içinde kıvranırken ve ikizleri Adalet ve Hukuk'u doğururken tırnaklarıyla kazdığı kanyonlardan oluşan bir labirent. Bu çelimsiz manzara onların ilk beşiği idi. Mezar için daha uygun görünüyordu.

Labirent Mala'nın mezarı olmayacaktı. Shim'in omuzlarını kaşdı. Hanani aygırı bir kokuyu en az bir kurt kadar iyi takip edebiliyordu. Labirentten geçen rotayı gösteren işaretler bırakmış olabilirdi ama bırakmamış olsalar bile Shim ona yol gösterebilirdi.

Avucuna sulandırılmış bal likörü döktü ve şarap tulumundan kendi yudumunu almadan önce onun susuzluğunu gidermesine izin verdi. Yağmura rağmen bu topraklar gri olduğu kadar kuruydu da. Nehirden ayrıldıklarından beri yollarının üzerinden bir dere bile .

Ama labirentin ötesindeki şehre ulaştıklarında içecek çok şey olacaktı, ki bu şehir hâlâ beş adım . Tekrar eyerine döndü ama Shim daha bir adım bile atmadan, atının bedeni onun altında gerildi.

Gri bir ata binmiş bir atlı ilerideki yarıktan çıktı. Öküzlerin çektiği bir araba onu izledi, sonra birkaç tane daha. Bir kervan -belli ki köprüye ve arkalarındaki yemyeşil vadiye doğru gidiyorlardı, çünkü bu çorak araziye yerleşmeyi planlamıyorlarsa, gidecek başka bir yer yoktu.

Gözlerini kısan Mala treni inceledi. Yol kanunları, yolcular arasında nezaketi gerektirirdi. Karşılaştığı insanların çoğu bu kurala uyuyordu. Uymayanların göz dişleri kemerini sivri boncuklar gibi süslüyordu.

Muhtemelen bugün daha fazlasını eklemeyecekti. Arabaların düzeni, güvenlik için bir araya gelmiş aileler tarafından kullanıldıklarını düşündürüyordu. Atların neredeyse tamamı arabaları ve yük arabalarını çekiyordu. Yükler hem insanları hem de hayvanları taşıyordu. Aralarında çocukların da bulunduğu birkaç düzine insan yaya olarak yürüyordu.

Ve belki de bir kiralık asker. Belki bir paralı asker ya da seyahat ederken para kazanan gezgin bir savaşı. Gri bir ata binmiş karanlık bir figür, yolun kenarında durdu, sanki Mala'nın onu incelediği gibi onu inceliyordu. Uzakta Mala'dan daha fazla ayrıntı göremezdi - Mala kahverengi bir atın üzerinde kırmızı pelerinli bir figür olurdu - ama pelerinin rengi ona yeterince şey anlatırdı. Sadece Vela'yı arayanlar böyle giysiler giyerdi.

İyi ya da kötü, pelerin her zaman dikkat çekerdi. Tanrıça kendisine hizmet edenleri kayırır ve korurdu ve Mala'yı görmek bazı yabancılarda Yok Edici Anumith'in yarattığı dehşetin sona ermekte olduğu umudunu uyandırmıştı. Ancak Mala, Vela'nın korumasına meydan okuyanlarla da karşılaşmıştı; bunların çoğu tanrıçanın taptıkları iblislerden ve yarı tanrılardan daha zayıf olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Mala o meydan okuyucuların dişlerini de takıyordu. Onları yenmek için tanrıçayı çağırmasına bile gerek kalmamıştı. Üç ya da dört kişiden fazla gruplarla karşılaştığında, onun yerine Shim yardımına koşmuştu.

Şimdi ona, "Sakin ol dostum," dedi.

Bu yabancılardan ortaya çıkması beklenmedik bir nimetti. Shim'in labirente takip edebileceği yeni bir izi olacaktı ve eğer konuşmaktan kaçınmazlarsa, Mala bulmaya geldiği canavar hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi.

Aygır tekrar ilerlemeye başlayınca Mala'nın dikkati atlı savaşıya döndü. Kervanın kuyruğuna doğru at sürmüş, son yolcular çıkarken yarığın yakınında bekliyordu. Mala kaşlarını çatı. Sabit bir tempoda yürümek yerine, şimdi aceleyle ilerliyorlardı. Kervan durmuş, vagonlar ve arabalar yolun kenarından ayrılıp bir grup halinde kümelenmek üzere tren dağılmıştı.

Çember çizdiğini fark etti. Bir savunma duvarı oluşturunca. Neye karşı?

Savaşçının gri atı huzursuzca sıçradı. Yan tarafında çelik parlıyordu. Binicisi bir kılıç çekmişti ve atını yarıktan uzaklaştırdı.

Shim aniden durdu, kulakları kafasına yaslandı ve burun delikleri . Mala'nın kalçaları onun yanlarını kavradı, vücudu ani hareketle sallandı. Kaçamak hareketler bakışlarını labirentin girişini çevreleyen kayalıklara yöneltti. Kasvetli taş yüzünde gölgeler süzülüyordu.

Dehşet midesini doldurdu. *Revenantlar*.

Yaratıklar insanları parçalara ayıracaktı.

"Shim!" diye bağırdı, boynunun üzerine çömeldi ve sol eliyle kalın yelesini kavradı.

Aygır ileri atıldı. Toynaklarının vuruşu hızlandı, her güçlü adım mesafeyi yarıyordu. Rüzgâr ve yağmur Mala'nın yanaklarını savurdu ve gözlerinden yaşlar akıttı ama bakışlarını sinsi gölgelerden ayırmadı. Kıpırdamadan , sadece kayalıkların üzerinde kayalık gibi görünüyorlardı ama avları konumlarına ihanet ediyordu. Yaratıkların sayısı neredeyse üç düzineydi. Bir zamanlar keçi, köpek ya da midilli olabilirlerdi. İblisler tarafından kirletilen hortlaklar, bir zamanlar oldukları hayvanlara sadece belli belirsiz benziyorlardı - ve çoğu hayvan bu dik uçurum yüzünü geçemezdi, yine de kıvrımlı örümcekler gibi kayarak geçtiler.

Hâlâ dört sprint uzaktaydı. Her bir depar, iyi bir atın koşabileceği mesafeyi ölçüyordu ama Shim hâlâ hız kazanmaya devam ediyordu. Çok az binek onun hızına ya da dayanıklılığına yetişebilirdi.

Ama yeterince hızlı olamazlardı. Hortlaklar savaşçının başının üzerinde, kılıcının ya da mızrağının erişemeyeceği bir yerde toplanıyordu. Ona teker teker saldırırlarsa, bir şansı olabilirdi. Ama hortlaklar böyle . En güçlü düşmanı alt etmek için hep birden saldırırlar, sonra da daha zayıf avları tek tek avlardı. Sadece katliam bittiğinde avlarını yemek için geri dönerlerdi.

Onları uzak tut, savaşçı. Yayını çözen Mala, bakışlarını kılıcını tutarak yaklaşmakta olan ölümüyle yüzleşen adamdan ayırmadı. *Hayatta kalabildiğin kadar kal. Ben geliyorum.*

Savaşçı bineğini uçurumdan uzaklaştırmaya devam ederek daha fazla mesafe ve yaratıkların kaçınılmaz saldırısına hazırlanmak için daha fazla zaman kazandı. Arkasında, diğer erkekler ve kadınlar panik halindeki hayvanları arabaların arkasına toplama girişimlerinden vazgeçtiler. Bunun bir önemi yoktu.

İster özgürce koşsunlar ister bir arabaya bağlı olsunlar, insanlar düştükten sonra hayvanlar hiçbir koruma bulamayacak ve barikatları hortlakları durduramayacaktı.

Belki de yolcuların okları bunu yapabiliyordu. Üç kişi ellerinde yaylarla arabaların üzerine tırmanmıştı. Diğerleri yaba ve tırpanlarla duruyordu. Atlı savaşçı kılıcını havaya kaldırdı. Okçular toplanmış hortlakların kıvranan kitlesine nişan aldılar ve yaylarını geri çektiler.

Savaşçı kılıcını ileri doğru savurdu. Okçular oklarını fırlattı.

Hortlaklar, kesilmiş bir çibandan akan irin gibi uçurumdan fırladılar ve taş yüzünden aşağıya diş ve pençelerden oluşan karanlık bir sel halinde döküldüler.

Mala'nın kalbi kaburgalarına çarptı. "Temra'nın yumruğu adına, *Shim-faster!*"

Uçmak daha hızlı olamazdı ama iblis kılıklı yaratık dalgası savaşının üzerine ullanırken Shim'in devasa bedeni daha da sertleşti. Gri at şaha kalktı, ön ayakları çarptı. Binicisi bir anlığına, kaynaşan kitlenin üzerinde yükseldi. Kılıcı güçlü darbelerle parladı.

Hortlaklar atını ezip onu aşağı çektiğinde hâlâ kılıcını sallıyordu.

Dışlerini sıkan Mala öfke çığlıklarını bastırdı. Gümüş parmaklı Rani yakında o adamı Temra'nın kollarına taşıyacaktı ve hortlakların kanı yakında Mala'nın ayaklarının üzerinden bir nehir gibi akacaktı.

Sadece iki depar kaldı. Okları için hala çok uzak.

Bir hortlak düşmüş savaşının üstündeki kıvranan yığından sıyrıldı ve arabalara doğru koşmaya başladı. Bir başkası onu takip etti. Bir başkası.

ığlıklar uzakları deliyordu. Dehşete düşmüş kadınlar, erkekler, ocuklar. Hortlakların tüyler ürpertici feryat ve ulumaları da buna katıldı. ılgına dönmüş bir öküz sanki bu korkunç kakofoniden kaçmak istercesine koşumuna karşı koyuyor, engelli boynuzlarını bir o yana bir bu yana savuruyordu. Arkasındaki araba ileri doğru sarsıldı.

Sürücü koltuğunda duran bir okçu aniden dengesini kaybederek yere düştü ve yakındaki bir arabanın altına girdi. Bir hortlak onu takip etti. Başka yaratıklar da barikatın kenarlarından tırmanıp vagonların altına girdi.

Nabızı kulaklarında atan Mala, Shim'in hızlı adımları onları oklarının menziline yaklaştırdıka atışları saydı. Sadece birkaç nefes daha.

Barikatın sol tarafından bir hortlak fırladı ve küçük bir çocuğu kolundan tutup sürükledi. ığlık atan bir kadın peşinden koştu, omzu kanla boyanmıştı. ocuk hâlâ hareket ediyordu, ayak parmakları ve dizleri yağmurdan kayganlaşmış toprakta tutunacak bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi yeri kazıyordu.

Mala hızla . Islak yay kirişi gergin bir *hareketle* serbest kaldı ve yağmur suyunu bileğinin üzerine sıçrattı. Ok hortlağa isabet etmedi ve iğrenç şey uçuruma doğru koşarken bir sonraki ok daha da kısa düşecekti.

Tekrar Shim'in boynuna çömeldi. "Beni kervana taşı!" bağırdı rüzgâra. "Sonra da kurtarabilirsen çocuğu kurtar!"

Dörtnala koşarak arabalara yaklaştı. Okunu saplayan Mala bir hedef aradı ama barikat çemberin içindeki insanları ve hortlakları görmesini engelliyordu ve oklarını

vagonların üstündeki insanlarla savaşan yaratıklar. Bu hızda giderken, nişan alması o kadar da doğru değildi ve onun yerine yolcuları vurabilirdi.

Kılıcı ıskalamayacaktı. Yayını gererek kılıcına uzandı ve bakışlarını en yakındaki arabaya sabitledi. "İşte bu!" diye bağırdı.

Shim hızını kesmeden onu arabanın yanından geçirecek bir rota çizdi. Sarı saçlı bir genç, vagonun yatağında üst üste yığılmış tahıl çuvallarının üzerine çömelmişti. Elindeki küçük bıçakla, yakındaki bir arabadan kendisini takip eden bir hortlağa doğru, sanki onu uzak tutmak istercesine çılgınca bir hamle yaptı. Arkasında, başka bir hortlak tek bir sıçrayışta vagonun yan tarafına tırmandı. Bir zamanlar uzun dişli bir kar kedisi olabilirdi. şimdi kalın beyaz kürkünden geriye hiçbir şey kalmamıştı ve kandan kararmış postu bir deri bir kemik kalmış etinin üzerinde gevşekçe sallanıyordu. Yaratık pençeleriyle çocuğa doğru yaklařtıķça jüt çuvallar pençelerinin altında yırtılıp açılıyordu. Gürültüyle irkilen genç, yaratıkla yüzleşmek için döndü; gözleri kocaman, ağzı pembe bir dehşet ifadesi almıştı. Kılıcı hortlağın köpek dişlerinden daha kısaydı.

Mala'nın kılıcı değildi ve sadece bir nefes uzağındaydı. Hortlak aniden dondu, yırtık kulakları geriye doğru sallandı, sanki yaratık aniden yaklaşan tehlikenin farkına varmış gibiydi.

Bacaklarını altında toplayan Mala eyerden atladı. Shim'in hızıyla ona doğru uçarken hortlak etrafında dönmeye başladı. Dişleri hançer gibi olan yaratık saldırdı. Homurdanarak kılıcını vücudunu havada döndürmeye yetecek bir güçle savurdu, kırmızı pelerini açıldı. Silahı yaratığın bir deri bir kemik kalmış boynunu yerle bir etti, çelik etleri kesti ve pis kokulu kanı geniş bir yay çizerek etrafa saçtı.

Yığılı tahıl çuvallarının yarısına kadar sert bir şekilde indi. Tohumlar kum gibi çizmelerinin üzerine döküldü. Hortlağın kafası ayaklarının yanından yuvarlandı. Yığının tepesindeki genç, yaratığın kanı göğsünde kıpkırmızı bir yol açmış halde ona bakıyordu.

Mala uzun dişin başsız cesedinin üzerinden atladı ve yığının üzerine . "Yere yat, evlat!"

Sanki aniden kendisini arabadan takip eden hortlağı hatırlamış gibi solgunlaştı ve küçük bıçağını sallayarak onunla yüzleşmek için döndü. Kadının ona söylediği gibi eğilmedi.

Hepsine lanet olsun. Bir tahıl çuvalını kaptığı gibi adamın dizlerinin arkasına fırlattı. Hortlak kafasına saldırdığı anda bacakları yere yığıldı. Mala bunun yerine ayaklarını destekledi ve yaratığı selamladı. Kılıcı

göğsüne sapladı. Yüzüne sadece bir el parmağı kadar yakın olan ağzından pis bir nefes fışkırdı. Çeliği kalbine doğru yırttı.

Ayağıyla yaratığın çırpınan bedenini kılıcından uzaklaştırdı ve kayalıklara doğru bir bakış fırlattı. Shim çocuğu sürükleyen hortlağa yetişmişti.

Yaratıkların çoğu hâlâ savaşçının ve atının üzerine üşüşmüştü; sanki çığlık çığlığa bir kaosun içinde, rakiplerinin çoktan düştüğünü fark etmemişlerdi. Mala bu kafa karışıklığı için hortlakların beyinlerindeki çürümeye mi yoksa tanrıça Vela'ya mı teşekkür etmesi gerektiğini bilmiyordu ama bu, kervanın henüz yaratıklar tarafından ezilmediği ve yolculara saldıran bir avuç hortlağı daha kolay kesebileceği anlamına geliyordu. Shim geri döndüğünde, birlikte aç sürüyü katledeceklerdi ama önce barikatın içindeki insanların onun yardımına ihtiyacı vardı.

Yerde, kır saçlı bir kadın elleriyle bir dirgen tutuyordu. Omuzlarını vagonun yan tarafına dayayan kocakarı, bir wulfen hortlağını çaresizce uzak tutuyor, çatalları onun salyalı çenelerine saplıyordu. Bağırان iki adam, kirlenmiş bir tükürük kertenkelesine vurarak kösele boynunu çevreleyen dikenleri kırdı, ancak pençelerinin altında sıkışan kadını kurtarmak için çok geçti. Çocuklar çığlık atıyor, kaçışıyor ve saklanıyordu. Çılgın bir at kişneyip şahlanarak bir hortlağı boğazından vurdu, ardından kaçan bir kadının kalçasına bir darbe indirerek onu yere serdi. Mala'nın baktığı her yerde kan vardı ve hava dehşet çığlıkları ve ölüm kokusuyla doluydu.

Daha fazla değil. Kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayarak vagondan uçarcasına atladı ve savaşın içine daldı. Tek bir darbe wulfen hortlağının omurgasını parçaladı. Bir sonrakine saldırırken yüzüne yağmur yağdı, jilet gibi dişleri sert kenarlı çelikle buluştu ve yaratığın sıcak kanı ellerine sıçradı.

Her nefes, her adım, kılıcını bir kez daha salladı. Yavaşlamak yok, durmak yok. Barikatın içindeki hortlaklar, bireysel avlarının peşine çok çabuk düştüklerini, bu yeni düşmanın üzerine çullanmaları gerektiğini çok geç anladılar ama yaratıklar ikişer üçer ona saldırmaya başladıklarında artık sonunculardı ve iki ya da üç kişi onu *asla* yenemezdi.

Son kokuşmuş cesedi de tekmeleyip uçurumlara en yakın vagonlara yöneldiğinde ter, yağmur ve kana karışmıştı. Etrafindaki yolcular rahatlama çığlıkları atıyordu ama Mala onlara katılamadı. Bu bir

bitmişti; ikinci yaratık dalgası geliyor olmalıydı. Yine de barikatı aşan yeni bir hortlak yoktu.

Hâlâ ölen savaşçının üzerine üşüşüyorlar mıydı? Şimdi onların çığlıklarını duyamıyordu. Yolcuların gürültüsünden başka her şey sessizdi.

Dikkatlice, yüklü iki vagonun arasına girdi ve dışarı baktı. Bir hortlağın kafası omzunun üzerinden uçarak geçti ve bir *yük* arabasına *çarptı*. Şaşkınlık onu kısa kesti.

Savaşçı hâlâ yaşıyordu. Dizlerine kadar katledilmiş hortlakların içindeydi, kılıcı kanlıydı ve vücudu katliamdan sıırıslam olmuştu. Sonuncusunun boynunu kesti ve ona doğru savruldu, yüzü kandan bir maske gibiydi ve gözlerinde hâlâ savaşın görülemeyen çılgınlığı yanıyordu.

Ve o bir yabancıydı. Mala hemen ellerini açtı, kılıcının sapı gevşemiş parmaklarından sarkıyor, mümkün olduğunca az tehdit oluşturmaya çalışıyordu.

"Bitti, savaşçı!"

Silahını kaldırmış ona bakıyordu, geniş göğsünün kabarması dışında vücudu olduğu yerde donup kalmıştı. Çivili deri bilezikler ön kollarını koruyordu ama üst kollarının gergin kasları çıplaktı. Hortlakların pençeleri etinde düzensiz yarıklar açmıştı.

Sadece savaşın çılgınlığından değil, acıdan da kör olduğunu fark etti. Koyu renk saçları yapış yapış kıpkırmızı olmuş, giysileri ve derisi kalın bir şekilde kana bulanmıştı. Kanın ne kadarının kendisine ait olduğunu söyleyemiyordu ama adam hortlak sürüsüyle savaşıp yara almadan çıkmamıştı.

Vela, ona yardım et. Mala da öyle. Onun cüssesindeki adamları daha önce yenmişti.

-Sırf boyları ve kalın kaslı kollarındaki güç nedeniyle onunla karşılaştıklarında zaferden çok emin olan adamlar. Bundan daha ağır zırhlı adamları bile yenmişti. Ama savaş çılgınlığı savaşçıları ele geçirdiğinde, onlara bambaşka bir güç bahşederdi, yaralanmayla sarsılmayan bir güç. Acı, kana susamışlığı ve öfkeyi besliyordu ve ölüm dışında durdurulamazlardı.

Kana susamışlık muhtemelen hayatını kurtarmıştı. Mala bile bu kadar çok hortlaktan sağ kurtulamazdı. Tek başına değil - savaşın çılgınlığı onu da ele geçirmediyse. Ama şimdi onun için gelirse, içlerinden biri bu yüzden ölecekti.

Mala ölmek istemiyordu. Ve kervandaki insanları korumak için her şeyi göze almış olan bu adamı da öldürmek istemiyordu. Bu lanetli topraklarda böyle savaşçılara çok nadir rastlanırdı.

"Bitti," diye tekrarladı, bu sefer daha sessiz bir şekilde. "Kılıcın ayaklarının dibindeki her hortlağın etiyle ziyafet çekti ve barikatı aşmayı başaranlar katledildi-"

". " Adamın sert müdahalesi onu susturdu. "Sonunda geldim."

Kılıcını düşürdü. Mala'nın kalbi kaburgalarına çarptı ve onu ceset yığınının yığılmadan önce yakalaması gerektiğini düşünerek ilerlemeye başladı, ancak onun yerine katliamın içinden geçmeye başladı.

Ona doğru ilerliyordu ve gözlerindeki kana susamışlığa şiddetli bir açlık eklenmişti.

"Seni bekledim, küçük ejderha," dedi kabaca. "Her gece rüyamda seni gördüm. Ve şimdi sana sahip olacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

No. Mala'ya sahip olunmazdı.

"Savaşçı, yaklaşma," diye uyardı. "Boşuna bekledin."

"Hiçbir şey mi? Hayır." Savaşçının gözlerini ve sesini muzaffer bir kahkaha doldurdu. "Geldiniz ve bu son değil."

Mala kılıcın sapını avucunun içinde kolayca döndürdü ve kılıcını düzgünce kavradı. "Öyle olacak."

Sırıttı, kırmızı yüzünde dişleri bembeyazdı. Et ve kan parçaları arkasında iz bırakarak damlıyordu. "Beni tanıyorsun, küçük ejderha."

Küçük ejderha. Bu ismi sanki sevdiği biriyle konuşur gibi söyledi. Onu görüyor muydu, yoksa başka birini mi görüyordu? Delilik gözlerinin ardına yanlış bir vizyon mu yerleştiriyordu?

Hepsine lanet olsun. Mala onu öldürmek istemiyordu. Yine de birkaç adım daha atarsa boğazını parçalayacaktı. Silahsız olması önemli değildi. Uzun boyluydu, Mala'nın üzerinde yükseliyordu ve omuzları Mala'nın omuzlarının iki katı genişliğindeydi. Kana susamışlığıyla birleştiğinde, gücü ve cüssesi onu kılıçlı on adam kadar tehlikeli kılıyordu.

Kılıcını kaldırdı ve ya silahının görüntüsünün ya da sesindeki çeliğin çok geç olmadan onun hislerini delip geçmesini umdu. "Seni tanımıyorum savaşçı. Ama eğer yaklaşırsan, seninle yakınlaşacağım. hala atan kalbim."

Sırıttı da adımları gibi değişti. Kısık sesle, "Beni tanımıyor musun?" diye sordu.

Demek onu duymuştu. ", " dedi.

Durdu. Şaşkınlık gülüşünü karartarak kaşlarını çatmasına neden oldu, ardından ani bir farkındalık acı veren bir spazmla yüzünde parladı. Aniden yumrukları

Yanlarını sıktı ve sanki onu için gözlerini kapattı. Ağırlaşan nefesleri yavaş ve kontrollü hale geldi.

Çılgınlığın geçmekte fark etti ve adam yaralarını hissediyor olmalıydı. Mala'nın gerginliği azaldı ama kılıcını indirmesine rağmen gözlerini ondan ayırmadı ve gardını düşürmedi.

Sonunda "Yine kendinde misin?" diye sordu.

Mala bunun kim olduğunu bilmiyordu ama o vahşi ve kendinden geçmiş sırtışıyla onu almaya gelen adam olmadığından şüpheleniyordu. Adam ona baktığında bu şüphesi ve kahkaha yerine sadece taş sertliği vardı.

Tekrar konuştuğunda sesi bir dağın yamacı kadar sert ve uçurumlar kadar kasvetliydi. "Kaç kişi?"

Kaç hortlak olduğunu sormadı, Mala anladı. Bu her onurlu savaşçının laneti idi; kurtardığı hayatların sayısını asla hatırlamamak ve kurtaramadığı hayatların sayısını da asla unutmamak. Barikatın içinden rahatlama sesleri yerini yaşayanların kederli feryatlarına ve yaralıların acı dolu çığlıklarına bırakmıştı. Artık kana susamışlığı azaldığına göre onları duymalıydı.

"Üç," dedi usulca. "İki erkek ve bir kadın. Diğer ikisi ancak Nemek'in kutsamasıyla geceyi atlatabilecek. Bir uzvunu kaybedebilecek ya da günler geçene kadar uykusundan uyanamayacak birkaç kişi var ama yaşayacaklar. Hortlakların zehri onları dönüştürmeden önce bazı hayvanların öldürülmesi gerekecek."

Nal sesleri yaklaştı. Shim. Mala aygıra baktı. Böğrü terden sırılsıklam olmuş, bacakları kıpkırmızı kesilmişti. Kayalıklara yakın bir yerde bir hortlak yerde yatıyordu ve omzu kanlı kadın hıçkırarak ağlayan çocuğu kervana doğru taşıyordu.

Tekrar savaşçıya baktı. Adam tereddütsüz bir bakışla onu izliyordu, gözlerinin beyazı yüzünü maskeleyen kırmızıyla delici bir tezat oluşturuyordu. Kalın ve karışık bir sakal göğsüne doğru sarkıyor ve kalıplanmış deri göğüs zırhına kan damlatıyordu. Zırhının üzerinde bir arma varsa bile, kan onu gizliyordu.

Kan, dokuma tuniğindeki yırtıkları ve bol broklarının üzerine giydiği kışlık kürklerdeki kesikleri gizleyemiyordu. Zırhla korunmayan kısımları hortlakların dişleri ve pençeleri tarafından parçalanmıştı. Yine de

giysisinin altındaki eti göremiyordu, bacaklarının ve sırtının kasları da kolları kadar kötü yaralanmış olmalıydı.

Çılgınlık geçtiğinden beri bir adım bile atmamasının nedeni bu olabilirdi. Acı çekiyor olmalıydı. "Bu kervanda yaralarına bakacak kimse var mı savaşçı?"

Aniden gözlerini ondan kaçırdı. "Hayır. Ben sadece onların yanında at sürüyorum."

Kiralık bir adam olarak. Ama o zaten bunu tahmin etmişti. Birkaç yolcu vagonların üzerinden bakmış olsa da, hiçbirisi ona endişeyle seslenmemişti. Sadece hortlakların öldüğünden emin olmaya çalışıyorlardı.

Bu yüzden onunla ilgilenecekti, savaşçı savaşçıya. Henüz değil. Hâlâ kıpırdamamıştı; muhtemelen bir sonraki adımının onu dizlerinin üzerine çökertip çökertmeyeceğini bilmediğinden. Mala'nın gururu onu yerinde sabitlerdi. Düşmesi , bunu yapması için ona mahremiyet vermek en iyisiydi.

Arkasını döndü. "Ben hayvanlarla ilgileneceğim."

Savaşçıdan yanıt gelmedi. Onun yerine delici bakışları kızın yüzüne döndü ve Shim'e yaklaşmasını işaret ederek eyerine bağlı tek ağızlı baltayı almasını sessizce izledi. Sapını kemerine soktu, sonra da Shim'in terleyen sırtından at takımını çekti.

"Başka hortlakların pusuya yatmadığından emin olmak için labirentin girişini gözetle," dedi aygıra. "Sonra rahatına bak. Burada işimiz bittiğinde seni ovacağım."

Bir mırıltı ve başını yumuşak bir şekilde göğsüne yaslayarak tırısyla uzaklaştı.

Büyük kokuşmuş hortlak yığınının uzak olduğu için mutludur. Muhtemelen feryat eden insanlardan da uzakta olmaktan memnun.

Savaşçıya baktı. Kalın siyah kaşlarının karanlık bakışları aygırı takip ederken aniden başını çevirip yeri aramaya başladı. Bakışları ceset yığınının takılınca yine durgunlaştı ve sanki soğuk bir rüzgâr çıplak bir kayayı sıyırıp geçmiş gibi yüzündeki tüm ifade silindi.

Mala atını fark etti. Bineğinin cesedi katliamın altında yatıyordu. Belki de hayvana bağlanmıştı ve belki de sadece onun işine yaramıştı ama kiralık bir savaşçı ancak atı kadar değerliydi ve eğer bineği ölürse, yeni bir tane alacak kadar para kazanabilmesi için genellikle birkaç mevsim geçmesi gerekiyordu. Bazen de yıllar.

Mala'nın gri atın ölümünün yıkıcı bir kayıp olduğunu anlaması için bu savaşçının yüzüne bakması yeterliydi.

onun sempatisini.

Göğsü sıkışmış bir halde arabaların dolaştı, kırmızı pelerini arkasından uzanıyordu. İleride iki adam topallayan bir öküz için didişiyordu. Kır saçlı olanın elinde bir kasap bıçağı vardı. Genç olan onun yolunu kesti. Mala yanlarından geçerken ikisi de sustu ve Mala baltasını tartışmaya son verdi. Değerli bir hayvan daha ölmüştü ama bu tam bir kayıp değildi.

Öküzün böğründeki diş izlerini işaret etti. "Zehirli eti kesin. Kalan et kurtarılabilir."

Cevap beklemeden bir sonraki hastalıklı öküzü aramaya koyuldu. Yaşlı kasap da onu takip etti; bıçağını kınına sokmuştu ve bakışları hayvanda değil Mala'daydı. "Arayış pelerini giyen biri Blackmoor'dan geçmeyeli uzun yıllar oldu."

Muhtemelen Yok Edici Anumith Vela'nın tapınaklarını yerle bir edip kahinlerini katlettiğinden beri. Tam bir nesil. Mala, memleketi Krimate'de onun gibi yaşlı adamların nadir olduğunu söylememişti. Yok Edici hayatta hiç genç adam bırakmamıştı, bu yüzden yaşlanacak kimse yoktu.

Sadece "Ben buradan geçmiyorum ve bunu yemeyin" dedi. Dişlerini sıkarak kanlar içinde meleyen keçiyi susturdu. Hayvanın gözleri çoktan kızarmaya başlamıştı; zehir beynine bulaşmıştı. "Bu yaratıkları ne kirletti?"

"Bir dişlek," dedi yaşlı adam.

Nefesi göğsünde durdu. Uzun tüylü bir dağ hayvanı olan tuskerlar güçlü ve saldırgandı; devasa çenelerini uzun, jilet gibi dişleri korurdu. Bir *canavar*, eğer varsa. "Bir iblis tarafından ele mi geçirilmiş?"

"Öyle."

Hortlakların aksine, dişlek zehirli değildi. Bunun yerine bir iblisin kötülüğü canavarın etine yerleşmiş ve ona kendi gücünün ötesinde korkunç bir güç vermişti. Çünkü bir iblisin büyük bir gücü vardı ama tıpkı bir tanrı gibi, bu gücü kullanmak için ete ihtiyacı vardı. Ancak tanrıların aksine, iblis yaşayanlar ya da istekliler aracılığıyla çalışmazdı; iblisler rıza gösteremeyen ve rızasını geri alamayan ölü bedene sahipti. Bir iblis bir bedene yerleştikten sonra, dokunduğu her şeyi kirletirdi. Ele geçirilen yaratık ancak büyülü korumaları aşılar ve içindeki iblis öldürülürse ya da bir büyücü onu bedenden salıverirse durdurulabilirdi.

Vela'nın yeni tapınağını ziyaret edip görevini aldığından beri ilk kez Mala'nın kalbinde gerçek bir huzursuzluk vardı. Acı çekmeyi bekliyordu. Beklediği şey

tahammül sınırlarını zorlayacaktı. Ama Blackmoor'da bir hayvan bulmayı da bekliyordu, bir iğrençlik değil.

Tanrıça neden ondan iblisi *öldürmesini* istememişti? Böylesine tehlikeli ve zahmetli bir görev her arayışa değerdi. Ama bir iblisi evcilleştirmek? Güney ormanlarındaki gök gürültülü kertenkelelerden birini evcilleştirmek daha kolay olurdu - tabii böyle bir şey mümkünse.

Ama öyle olmalı, yoksa Vela onu buraya göndermezdi. Tanrıça ona tamamlanamayacak bir görev vermezdi. Sadece ondan şüphe edenler ya da deşersiz olduğunu kanıtlayanlar görevlerinde başarısız olurlardı.

Mala başarısız olmazdı. Eğer bir iblisi evcilleştirmesi gerekiyorsa, o zaman bir iblisi evcilleştirirdi. "Ne zamandır bu topraklara musallat oldu?"

"İblisin kuzeydeki kızgın dağların altında hapsedildiği söylenir, ta ki Yok Edici onu bu hapishaneden çıkarıp tusker'ın etine sahip olmasına yardım edene kadar."

Birçok kötülüğün Yok Edici'nin işi olduğu söylenirdi. Çoğu zaman bu doğrudu. Ama o büyücü, ayaklarının altına serilen her kötülükten sorumlu değildi. "'Söyleniyor' mu? Hatırlamıyor musun?"

Yaşlı kasabın yüzündeki çizgiler derinleşti ve sesi çukurlaştı. "Evinize bu kadar çok kötülük aynı anda geldiğinde, nereden bir önemi kalmaz. Sadece gittikleri zaman önemlidir."

İblis tusker gitmemişti. Ama Mala onu evcilleştirirse, belki de gönderebilirdi.

Yenilenmiş bir kararlılıkla kervanın yanından geçerek, kahverengi bir atın ıslak toprakta debelenerek yattığı yere doğru ilerledi. Baltasını bir kez daha sallayarak tüyler ürpertici görevi tamamladı. Arabalara döndüğünde yağmur dinmek üzereydi. Yas tutmayan ya da yaralılarla ilgilenmeyen yolcular trenin düzenini yeniden sağlamaya başlamıştı ve bakışlarını üzerinde hissetti. Bazıları meraklı görünüyordu. Çoğu temkinliydi ve sanki Mala onları hortlaklardan kurtarmaya yardım etseydi, kervanı kendisi yok edebilmek için şaşırmayacaklarmış gibi bir teslimiyet havası takınmıştı.

Sanki güçlü ya da onları koruması gerekenlere asla güvenmemeyi öğrenmişlerdi.

Onların hayatı için kendi hayatını tehlikeye atan savaşçı da dahil mi? Ama en azından bir kişi ona güveniyor gibiydi. Mala barikatın kenarında durakladı. Hâlâ ayaktaydı ve omzuna asılı, kanla kaplı eyeriyle hortlak yığınının arasından ilerliyordu. Yani atının peşinden gitmişti ve

Kılıç. Sarı saçlarını örten mavi bir eşarp ve kolunu destekleyen bir askı ile çocuğun peşinden giden kadın ona büyük bir şarap tulumu uzatıyordu ama savaşçı tulumu almadı.

Kadın tekrar ona doğru itti. Sesi hayal kırıklığıyla yükseldi. "Yakında buna bizden daha çok ihtiyacın olacak Kavik."

Kavik. Mala'nın onu izlediğini biliyordu; vagonun etrafından dolandığı anda onu fark etmişti. Başını sallayıp kadına cevap vermeden önce bakışları bir an onun yüzünde durdu. Mala onun sesinin derin çakıllarını duyabiliyordu ama cevabını anlayamadı.

Ama şarap tulumunu yine reddettiği belliydi. Savaşçı sert adımlarla kadının yanından geçip kalınlaşan kan göllerinin üzerinden arabalara doğru ilerlediğinde, kadın kararlı bir şekilde peşinden yürüdü. "Bana ne zarar gelecek? Lord Barin'in erişim alanı nehrin ötesine uzanmıyor."

Bu sefer Mala'nın cevabını duyabileceği kadar yakındı. "Peki ailen? Kocanın ailesi? Sen gittikten sonra bile onlar bu topraklarda yaşamaya devam edecekler."

Bir anda, mücadele kadını terk etmiş gibiydi. Umutsuzluk ve çaresizlik yüzünü başka yöne çevirirken ifadesini kararttı, çenesi sanki söylemek istediği kelimelerin tadını alabiliyormuş gibi çalışıyordu ama onları hiçbir fark yaratmayacağını biliyordu.

Savaşçı tekrar Mala'ya baktı ama o yaklaşmadı. Kadın ağır bir iç çekişle onun yanından geçti. Mala'nın önünde durup örtülü başını eğdiğinde gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Ben Telani'yim ve sonsuza dek size borçluyum." Sesi kalındı. "Oğlum sadece sen bize yardım ettiğin için yaşıyor."

Tüm bu insanlar sadece arkasındaki adam sayesinde yaşıyordu ama Mala kadının teklifini reddetmekte o kadar acele etmeyecekti.

"Bineğimin susuzluğunu gidermesi gerekiyor," dedi ve şarap tulumunu işaret etti. "Ne taşıyorsun?"

"Su." Kadın yeniden sinirlenerek, karanlık bakışları Mala'nın yüzünden ayrılmayan savaşçıya bir bakış fırlattı. Onlara yabancı olduğu için izlenmeyi bekliyordu. Ancak gezginlerin aksine Kavik temkinli görünmüyordu. Onun yerine, sanki ölümünün yaklaştığını görüyormuş da gözlerini ondan ayırmaya dayanamıyormuş gibi, hem perili hem de ateşli bir ifadeyle ona baktı.

"Su yeter." Ve bu kadının savaşıya neden yakında suya ihtiyacı olacağını söylediğini bilmek istiyordu, ama sadece "Çocuk nasıl?" diye sordu.

"Ateşi geçtiğinde anlayacağız." Telani kirli parmaklarıyla yaralı omzuna dokundu. "Birçoğumuz öğrenecek."

İnsanlar hortlaklara dönüşemese de, yaratıkların zehri tehlikeli bir ateş ürettiyordu. Bunun için çareler vardı ama Mala, Nemek'in şifacılarından pek azının mallarını satmak için Blackmoor'a gittiğini ya da gitmişlerse bile kemiklerinin nehrin kenarına atıldığını düşünüyordu. Neyse ki seyahatleri sırasında birkaç tanesine rastlamıştı.

"Git ve onunla ilgilen o zaman," dedi Mala . "Ben atıma ve bu adama bakacağım, sonra da zehri çıkarmak için bir merhemle sana geleceğim."

Kadının yenilenen minnettarlığı Mala'nın omuzlarına huzursuzca oturdu. Eğer Mala bir iblisi evcilleştirecekse ve merhem Blackmoor'da kolayca bulunamıyorsa, yakında ona çok ihtiyacı olabilirdi. Ama Vela asla kolay yolu önermezdi. Eğer merhemi bu yolculara vermek Mala'nın yakında bir hortlağın ateşine yakalanacağı anlamına geliyorsa, o zaman buna katlanacak ve kendi gücünün ve tanrıçanın cömertliğinin onu bunun üstesinden getireceğine güvенеcekti.

Elinde şarap derisi, heybesinden merhemi ve yağlanmış bir bezi çıkardı. Savaşçı ona yaklaşırken gözlerini kaçırmadı ama iri bedeni her adımında daha da sertleşiyor gibiydi.

Mala bir kol boyu uzakta durdu ve elini uzattı. "Kılıcın."

Silahı sıkıca kavradı. Kabaca, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Yapacağından korkmadım," dedi ona. "Kılıcınızın temizlenmesi gerekiyor"

Temiz ve omzunuzda bir eyerle o kadar uzun süredir duruyorsunuz ki kan kurumaya başlamış. Yaralarından birinin açılmasını önlemek için hareketsiz kaldığından şüpheleniyorum. O yüzden kılıcı bana ver, temizlenmesini sağlayayım."

Ağzı düzleşti. Tek kelime etmeden eyere uzandı ve onu geniş omzundan kaldırdı. Ağır eyeri bir, iki nefes boyunca yanında tuttuktan sonra kasten bırakırken bakışları hiç ayrılmadı.

Aptal, inatçı adam. Ama Mala'nın tepkisinin farklı olacağını söyleyemezdi, bu yüzden ona yağlı bezi uzattı.

Aniden çömeldi ve kılıcının kabzasını sanki bir kazık çakıyormuş gibi yere sapladı. Kollarındaki kaslar, kılıcın sapını koparıken şişti.

Bıçağı çamurun içinden yana doğru çekti, sonra tekrar çıkardı. Kabzasına yakın bir kan ve çamur halkası dışında, silah kazınarak temizlenmişti.

Tekrar ayağa kalktığında çenesi gergindi. "Bitti."

Adamın kollarına baktı. Yaralar yine kanıyordu ve adam hortlak kokuyordu. İç çekerek küçük merhem kabını açtı.

Başını iki yana salladı. "Benimle ilgilenme."

"Ateşin çıkacak, savaşçı."

"Daha önce de bir hortlak saldırısı yaşamıştım."

tek şey bu değildi. Şimdi daha yakından bakınca, derisini işaretleyen kabarık yara izlerini görebiliyordu. Sol yanağında, sanki bir bıçağın açtığı geniş bir kesik. Pazılarının üst kısmında bir okun izi vardı. Dirseğinin üzerinde bir hayvanın dişlerinden kalma yırtık bir yarım ay vardı ve muhtemelen kanın, sakalının ve giysilerinin altında göremediği çok daha fazla yara izi vardı.

Parmaklarını soğuk merhemin içine daldırdı. "Bu sefer daha kolay atlatacaksın."

"Hayır." İri eli dışarı fırladı, çömleği kapladı, kanlı parmakları onunkileri yakaladı. "Benimle ilgilenme. İyiliğinin bedelini ödeyeceksin."

Bu sadece nezaket değildi; başkalarının yaralarıyla bir savaşçının onuru ve göreviydi. Blackmoor'da bile öyle olmalıydı. Ama o sadece "Neden?" diye sordu.

Adam cevap vermeyince, uzun bir süre onu inceledi. Görünürde pek bir şey yoktu -saçları keçeleşmiş ve kanlı kocaman bir pislik. Kokuşmuş bir ceset gibi kokuyordu ama gözleri iyi bir biranın sıcak kahverengisiydi. Bu onu sevmek için yeterli bir sebep olabilirdi ama Mala gücünü iyi kullanan savaşçıları birasını takdir ettiğinden daha fazla takdir ediyordu.

Ve onun elinin kendi elinin üzerinde olduğunun, şimdiye kadar herhangi bir erkeğin dokunuşundan daha fazla . Genellikle onların parmaklarını koparır ya da keserdi. Onunkine aldırımıyordu.

Yine de, kadının kendisine yardım ettiğine pişman olacağına inandığına göre, biriyle ters düşmüş olmalıydı.

"Bir tanrı tarafından kötü mü muamele

görüyorsun?" diye merak etti. "Hayır," dedi adam

kasvetli bir şekilde. "Sadece terk edildim."

Eğer gerçekten terk edildiyse, bu kendi hatası olabilirdi - ya da bir tanrının kaprisinden muzdaripse, hak edilmemiş olabilirdi. Önemli değildi. Mala

Bir tanrı değildi ve küçük bir grup yolcuyu kurtarmak umuduyla düzinelerce hortlağa karşı koyan savaşçıları yüzüstü bırakmak gibi bir alışkanlığı yoktu.

Aileleri geride bırakılmış olsa da, görünüşe göre tek bir adamın erişiminden kaçan yolcular. Telani daha önce hangi isimle konuşmuştu?

"Lord Barin'den korkmalı mıyım?" Adamın göğsü keskin bir nefesle bakışları sertleştiğinde, kadının tahmini doğrulanmıştı. "Onu gücendirecek ne yaptın ki sana yardım eden herkesi cezalandırsın?"

Öfke yüzünü gerdi. Ama bir sebep sunmadı. Sadece "Riske atma." dedi.

"Neden? Ona kim söyleyecek?" Gülümsedi ve gri gökyüzüne baktı.

"Kuşlar mı? Yoksa hortlakların kemiklerindeki gerçeği mi okuyacak? Ya da belki de ona kendim söylerim, çünkü bunu saklamak istemiyorum. Bu pelerini hafife almıyorum savaşçı ve ihtiyacı olan birini görmezden gelerek Vela'nın gazabını riske atmayacağım."

Pelerin giymemiş olsaydı bile onu görmezden gelmezdi ama bunun bir tanrıçanın öfkesini uyandıracığına inansaydı onu reddetme olasılığı daha düşük olurdu. Ama eski yaralar bazen yeni yaralardan daha hassastı ve onu reddetmesinin -ve diğer kadının basit su hediyesini reddetmesinin- nedeni ne olursa olsun, yaralarının acısı, bu iyiliğin getireceğini düşündüğü misillemenin yanında soluk kalmış olmalıydı.

Başını salladı ve serbest bıraktı, parmakları elinin arkasını sıyırdı. "O zaman merhemi bana ver. Yaralarına kendim bakacağım."

Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı. Toprak bir kâseye su doldurdu, şarap tulumunu Kavik'in ayaklarının dibine bıraktı ve Shim'i çağırdı. Mala aygırın bacaklarını ovarken sırtını Kavik'e dönmedi. Shim arkadan gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı gözcülük edecekti ama savaşçının şu anda herhangi bir tehdit oluşturacağını düşünmüyordu. Arkasını dönmesi ona acısını hissetmesi için mahremiyet sağladı. Nefesinin ağırlığından ve aradaki uzun molalardan, zırhını çıkarmanın ve yaralarıyla ilgilenmenin verdiği acının onu hareketsiz bıraktığından şüpheleniyordu.

Yine de kervanın geri kalanı yeniden harekete geçmeye hazırlanıyor gibiydi. Hemen değil -daha yapılacak çok iş vardı- ama kimse kamp kurmuyordu. "Bugün ne kadar uzağa gitmeyi düşünüyorsun savaşçı?"

"Nehre kadar." Yanıt bir homurtuyla geldi, sonra tıslayarak ekledi: "Bunun ötesinde yalnız seyahat ederler."

O zaman Blackmoor'a mı dönecekti? Ama arkasına baktığında bu soru dilinin ucuna bile .

Kavik onun yardımını reddetmiş olsa da, görünüşe göre yaralarıyla gerektiği gibi ilgilenmek yerine merhemi gelişigüzel bir şekilde yaralarının üzerine sürecektir kadar inatçı bir aptal değildi. Yaralara daha iyi ulaşabilmek için göğüs zırhını, tuniğini ve bol broklarını çıkarmış, geriye sadece belini örtmek için kalçalarına doladığı kışkık kürkleri ve güçlü baldırlarını saran deri çizmelerini bırakmıştı. Bir kolunu başının arkasında kavuşturarak kaburgalarının yanındaki yarıktan aşağı krem sürdü, parlayan parmakları gergin kasların üzerinde gezindi.

Kendi parmakları avuçlarına doğru kıvrıldı. Onun güçlü olduğunu biliyordu. Savaşın kanıtlarını bedeninde görmeyen kendisini bu kadar güçlü bir şekilde çağıracağını bilmiyordu ama nabızı yeniden atmaya başladı.

Hanan merhametliydi ama o tanrı nadiren merhametliydi. Tohumlarını dünyanın dört bir yanına püskürtmüş ve sikişleriyle yeryüzünü sarsmıştı. Onun etkisi altında, bu savaşçıyla birlikte kan ve çamur içinde yuvarlanacaktı.

Kavik'in onunla birlikte yuvarlanacağını düşündü. Başını aniden kaldırdı ve bakışları onunkilerle buluştuğunda vücudu hareketsiz kaldı. Artık gözlerinde acı yoktu. Sadece daha önce olduğu gibi aynı açlık ve onunla birlikte delilik yoktu.

Küçük ejderha.

Şimdi içinde bir ateş yanıyordu. Kılıcını kazandığından beri ilk kez, Mala rütbesinin yükümlülüklerine bağlı olmamayı ve savaşçı arkadaşları ve dostlarının sık sık yaptığı gibi aynı zevkleri arayabilmeyi diledi.

Kavik hâlâ onun bakışlarını tutarak merhem kabını kapattı. "Bitti," dedi huysuzca.

Hayır, değildi. ", savaşçı."

Yavaşça ona doğru yürüdü, bakışları adamın dalgalı karnındaki kan izlerini takip ediyordu. Kemerini kalçalarına doğru sarkıyordu, kemerin çizgisi leğen kemiğini tanımlayan kas çıkıntıları ve karnının alt kısmının düz düzlemine ikiye bölüyordu. Ağır kalçasındaki bir yaraya merhem sürmüştü ve kan bulaştırmıştı. Kollarına o kadar çok sürmek zorunda kalmıştı ki derisi yağlanmış gibi görünüyordu. Yan tarafları hortlakların dişlerinden ve pençelerinden kurtulamamıştı; sadece göğüs zırhının koruduğu göğsü kurtulmuştu.

"Kımıldama," dedi tekrar. Artık ona dokunabilecek kadar yakındı ve elleri sanki ona uzanmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi kenetlenmişti.

Onun geniş omzuna dolandı ve iç geçirdi. Tam da düşündüğü gibi. Kimsenin onunla izin vermiyordu ama kendi sırtına da uzanamıyordu.

Mala elini uzattı. "Merhem," dedi. Dönmeye başladı. "Riske atma-"

Başparmağını adamın yırtık etine soktu; çoktan şişmiş ve kızarmış bir ısırık yarası. Sırtındaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Nefesi tısladı.

"Seninle ilgilenmiyorum," dedi. "Eğer Lord Barin bunu görürse, zaman sana işkence ettiğim söylenecek. Buna dayanabilir misin?"

Mala bunu yapabileceğini biliyordu çünkü sırtındaki kanıtlar onun çok daha kötülerine dayandığını gösteriyordu. Sadece hortlakların pençeleri ve dişleri değil, daha eski savaş yaraları ve bir kırbacın soluk çizgileri. Köleleştirilmiş miydi? Eğer öyleyse, çok genç olmalıydı. Yara izlerinin kenarları yaşla birlikte yumuşamıştı.

Görebildiği kadarıyla, onun yumuşamış olan tek parçası buydu. Gerisi zordu. Çok çok zordu. "Merhem," diye tekrarladı.

Çenesini sıkarak, sanki ona uzatacakmış gibi tencereyi omzunun üzerinden kaldırdı. "Benim için orada tut," dedi ve parmaklarını içine daldırdı.

Adamın sırtı kremayı ısırığın üzerine sürerken tekrar sertleşti.

Omzunun üzerinden bakarken kaşları çatıldı ve kan maskeli yüzü karardı. "Bu işkence değil."

Acı verici olacağını söylememişti. Eli adamın yan tarafına doğru kayarak ilerledi, parmakları kemerinin kenarındaki deriyi sıyırdı. İri bedeni bir anda gerildi, kalın kasları gerildi. İçinden bir kahkaha yükseldi, bir iniltiyle kısa kesildi, sonra başını eğdi ve sustu.

Mala sırtıttı ve sırtının alt kısmındaki paralel kesiklere merhem sürdü, ardından elini kürkün altından geçirerek kışının sertliğini test etti.

Görkemli çelik gibi.

"Eğer hortlak kokmasaydın, her tadardım," dedi ona.

Göğsünde sert bir ses yankılandı, ortaya çıkmadan önce boğulan başka bir kahkaha gibi. Kısık sesle sordu: "Bana sahip olacak mısın? Beni tamamen yok edecek misin?"

"Yapamam," dedi gerçek bir pişmanlıkla.

"O zaman dokunuşun yeterince işkence." bir ürperti kapladı, sonra tekrar sakinleşti. "Bana adını söyleyecek misin, kırmızı olan?"

"Mala." Krime Hanesi'nin Yüce Kızı, Fildişi Taht'ın ikinci sıradaki ve Vela'nın Seçilmişlerinden biri. "Ve seninki de Kavik."

"Sadece beni en uzun süredir tanıyanlara."

"Peki sizi bir gündür tanıyan biri size ne diye seslenir?"

Tereddütü ona şu anki ismiyle gurur duymadığını gösteriyordu.

"Bana Kavik demeni isterdim."

O da öyle yapardı. "Neden onlara sadece nehre kadar eşlik ediyorsunuz?" "Hortlaklar bu topraklardan ayrılan herkese saldırıyor, ama onları takip etmiyorlar.

köprünün ötesinde herhangi bir

yolcu." "Onlarla savaşmayı

bekliyordun." "Evet. Ama daha

önce hiç bu kadar çok olmamıştı."

"Daha önce kaç kez?" Yolun kenarındaki kemikleri ve paramparça olmuş arabaları hatırladı; nasıl da yıpranmış ve eskimişlerdi. "Ne zaman başladın?"

"Blackmoor'a beş yaz önce döndüm. O zamandan beri bu topraklardan ayrılmak isteyen insanlar bana geliyor."

O kemiklerin çoğu beş yıldan daha uzun süredir oradaydı. Yani Kavik hortlakların yolcuları katletmesini engellemişti. Yine de yaratıklar saldırmaya devam etti ve diğer insanlar Blackmoor'u terk etmek için hayatlarını tehlikeye atsa da o geri döndü.

Ama Kavik ona neden döndüğünü sorma fırsatı vermedi. Yavaşça tekrar gerildi, ama onun dokunuşuyla değil; bunun yerine Shim'e kaşlarını çatarak . "Bineğin ısırıldı."

Mala aygırın göğsündeki sığ yarayla çoktan ilgilenmişti. Ama savaşçıyı endişelendiren muhtemelen bu değildi. "O bir hortlak olmayacak."

İnançsızlık sesini doldurdu. "O Hanani'lerden biri mi?"

Tanrı Hanan'ın soyundan gelen Hanan, sadece insanlara mızrak saplamakla kalmamış, aynı zamanda büyük ya da küçük fark etmeksizin karşılaştığı her hayvanı sikmişti. Onun tohumundan doğanlara genellikle doğal yeteneklerin ötesinde yetenekler bahşedilirdi. Shim, şimdiye kadar karşılaştığı tüm atlardan çok daha güçlü ve akıllıydı ama Hanani hayvanlarının çoğu insanlarla ilişki kurmazdı. Shim'in sürüsü Krimathe'nin batısındaki dağlık bölgede yaşıyordu.

"Öyle," dedi Mala.

"Ona binmene izin veriyor mu?" Yavaşça ona doğru döndü, gölgeli gözleri yüz hatlarını inceliyordu. "Tanrılar tarafından kayırılmış olmalısın."

"Hayır. Ben sadece bir at tarafından tercih ediliyorum." Ve sadece Mala sabırlı ve inatçı için Shim'e söz vermişti.

seyahatleri sırasında birçok adamın kafasını.

"Ve bir tanrıça." Adamın bakışları kadının pelerinine kaydı. "Sen bir Narae savaşçısı mısın?" Vela'ya hizmet eden ve onun yasalarını uygulayan gezgin kadınlardan biri.

Bu savaşçılar koyu kırmızı pelerin giyerlerdi ve Narae olduğunu iddia eden çoğu gezgin kadın öyle değildi, sadece saldırıdan korunmak için pelerini kullanırlardı. Bir haydut yanılma riskini göze alamazdı, çünkü kıpkırmızı bir pelerin giyen yanlış kadına saldıran her erkek ölü bir adamdı.

Ama bu adam Mala'nın sahte bir savaşçı olmadığını biliyordu.

"Hayır. Kutsal görevim için seyahat ediyorum."

"Vela'dan mı?" Kelimeler sertti. Kadın başını salladığında gözleri kapandı.

"Görevi sana rüyalarında mı gönderdi?"

"Hayır, savaşçı. Bazılarıyla bu şekilde konuşuyor. Benimle değil.

Onun yerine bir rahibeyi ziyaret ettim."

Kadının cevabı adamın içinde bir acıya yol açmış gibiydi ve bir an için bakışlarındaki ıstırap aldığı tüm yaralardan daha derindi. Sonra yüzü sertleşti, sesi de sertleşti, ama sertlik devam etti. "Ve seni buraya o mu gönderdi?"

"Görünüşe göre iblis tusker'ı bulmam gerekiyor."

Yanağındaki yara izi beyazlaştı. "Seni ölüme mi gönderdi?"

"Umarım öyle değildir." Mala tanrıçanın bunu yapmadığına güveniyordu.

"Onunla yüzleştin mi?" "Evet."

"Ve yaşad mı?" Belki de bu Mala'nın korktuğu kadar zor bir görev olmayacaktı. "Zar zor. Birlikte savaştığım adamların çoğu bunu yapmadı."

Bakışları onu aradı

çenesi sıkılaştı ve burun delikleri açıldı ve Mala onun gitmesini yasaklamaktan kendini alıkoyduğunu fark etti. Yine de gideceğini anlamış olmalıydı. "Eğer yapabilirsen ondan uzak dur. Hiçbir kılıç ya da ok onun derisini delemes ve dişlerinden gelen bir darbeyele ikiye bölünen savaşçılar gördüm. Onu uzaktan öldürmenin bir yolunu bul."

Mala öldürmek niyetinde değildi, sadece evcilleştirmek istiyordu. Ama şimdi açıklayamazdı. "Onu nerede bulacağım?"

"Genellikle tanrıça sırtını döndüğünde dağlardan iner."

Yeni ay sırasında - ve bir sonraki neredeyse tam bir dönüş uzaklığındaydı. "O halde bir süre Blackmoor'da olacağım gibi görünüyor. Belki seni tekrar görürüm savaşçı." Öyle umuyordu. "Seni bulmak istersem kime sorayım?"

Taş gibi gözleriyle ondan bir adım geri çekildi. "Benimle hiç konuşmadığınızı ya da bana yardım etmediğinizi söylemeniz iyi olur."

Belki de. Ama şimdi ondan uzaklaşması hoşuna gitmemişti, bu yüzden onu tekrar görecekti. "Ben her zaman en iyi olanı yapmam. Sadece yapılması gerekeni yaparım."

Kavik hemen cevap vermedi. Bunun yerine, o yönden bir dolu sesi geldiğinde arabalara baktı; kervan yola çıkmaya hazırlanıyordu ve Mala'nın hâlâ Telani ile yaralı oğluna merhem vermesi gerekiyordu.

Bir adım daha geri çekildi, bakışları hâlâ kızın üzerindeydi. "Labirentin ötesindeki nehir ve göllerin hiçbirinde su içmeyin ya da yıkanmayın, iblis tarafından kirletilmişlerdir. Sadece şehir ve köylerde kazılan kuyularda güvenli su bulabilirsiniz."

Bu yüzden şarap tulumuna ihtiyacı vardı. Mala'nın yoktu. Canavar dağlardaysa her zaman şehirde ya da köylerde olmazdı ama korumasız da seyahat etmezdi. "Ben görevdeyken Vela onu benim için kutsayacak ve temizleyecek."

Ama sadece Mala isterse. Ve eğer sormadan içecek kadar aptalsa, o zaman hak ettiğini bulacaktı.

Gözleri taş gibi olan Kavik başını salladı. "Tanrıça bu toprakları terk etti." "Buradayım, savaşçı."

"Bu sadece neredeyse sona gelindiği anlamına geliyor," dedi ve sesi artık umut etmeye cesaret edemeyen bir adamın sesiydi. Kendini daha kötüsüne hazırlıyordu. "Savaş lordunun dikkatinden kaçmaya çalışın."

Lord Barin? Mala bunu da yapamazdı. "Neden?"

"Güçlüsün." Adamın karanlık bakışları kadının yüz hatlarında gezindi. "Seni isteyecektir

-Yoksa seni kırmak isteyecektir."

Karşısında duran adam da güçlüydü. Ama Barin'in onu nasıl kırmaya çalıştığını şimdi sormayacaktı. Tekrar karşılaşacaklardı ve belki Kavik ona anlatacaktı. "İsteddiği her şeyi isteyebilir. Bana kimin sahip olacağına sadece ben karar veririm. Ama uyarı için teşekkür ederim."

Başını salladı ve kızın yüzüne son bir kez baktıktan sonra döndü.

Hepsine lanet olsun. Arkasından seslendi, "Labirentte bana yol gösterecek işaretler var mı?"

olmaması önemli değildi. Shim yolu takip edebilirdi. Ama savaşçının ona yine öyle bakmasını istiyordu, o garip bakışla

Açlık ve kasvetli işkencenin birleşimi - çünkü onun görüntüsüne biraz daha tutunabilirse ona *neden* o şekilde baktığını anlayabilirdi.

"İşaretlere ihtiyacın yok." Eyerine doğru eğildi ve kanlı çulunu geniş omzuna attı. "Sadece kemikleri takip et."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Mala kemikleri Lord Barin'in kalesine kadar takip edebilirdi. Labirentin ötesinde, kemikler artık yere saçılmıyordu ama Perca'ya giden yolda onu dikkatli gözlerle izleyen insanların arasında duruyorlardı. Nadasa bırakılmış tarlalarda ve çiftçilerin kulübelerinin sarkan duvarlarında durdular. Yağmuru tutmak için dizilmiş binlerce kâse vazoda, Shim onu şehre taşırken hızla gölgelere ve ara sokaklara çekilen çocukların çaresiz yüzlerinde durdular.

Burası çıplak bırakılmış, umutları yok edilmiş bir ülkeydi. Mala'nın annesi bir keresinde ona, Yok Edici topraklarından geçtikten sonraki aylarda Krimathe'nin aynı olduğunu söylemişti. Ama Mala'nın evi iyileşmişti. Blackmoor ise bir zamanlar güçlü olmasına rağmen toparlanamamıştı. Mala, Perca'ya ulaştığında bu kemikleri şehri çevreleyen yüksek duvarlarda, geniş yollarda ve şehrin kalesinin ağır taşlarında da görebiliyordu. Hepsi dikkatli bir planlama ve bilgili eller tarafından uzun ömürlü olacak şekilde inşa edilmişti. Şimdi etler gitmişti ve o dayanıklı kemiklerin üzerine gerilmiş deri incecikti.

Mala atını sürdüğünde muhafızlar kalenin kapısında meşaleler yakıyordu. Sanki Barin kalesine girebilecek kimseden korkmuyormuş gibi, hiçbiri onu durdurmaya ya da oradaki varlığını sorgulamaya kalkışmadı.

Avluda atından indi. Yanında duran Shim başını kaldırarak doğu duvarındaki garnizonun önünde bağlı olan atları kokladı. Eyerlenmiş atlar sırtları yağmura dönük ve başları aşağıda duruyordu. Atlardan ikisi onun kişnemesine karşılık verdi ama hepsi de sanki onun bacaklarını ve Mala'nın pelerinini hâlâ boyayan hortlak kanının rüzgârına kapılmışlar gibi bağlarına karşı tedirgin bir şekilde hareket etti.

Küflü turba dumanı kokusu havada asılı duruyordu. İki hizmetkâr avluyu geçerek garnizona doğru ilerledi ve iki hizmetkârın arasında ağır bir çorba kazanı taşıyordu.

onları. Görünüşe göre muhafızların akşam yemeği sırasında gelmişti. Mala kapüşonunu yukarı çekerek kalan muhafızların yerlerini işaretledi. Avlu genişti.

-Nöbet tutan az sayıdaki kişi için çok büyüktü. Yemek yemeyenlerin çoğu kalenin girişinde beklerken, birkaçı da siperlerde yürüyordu.

Surların tepesinde yağmuru yakalamak için hiçbir kap durmuyordu. Kale insanlar su temin etmekte zorlanmıyor olmalı. Bu, şehirdeki herkes için geçerli olamazdı. Bu onları ne kadar çaresiz kılıyor olmalı?

Bakışları avlunun kuzeybatı köşesinde duran sütunlara takıldı. Bir düzine cihaz meşale ışığında siluet halinde duruyordu. Hiçbir şehrin bu kadarına ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Yarısı kullanılıyordu, mahkûmlar başları ve bilekleri kara odun levhaları arasına sıkışmış halde eğilmişlerdi, solgun yüzleri ve elleri karanlığın içinden görünüyordu. İki muhafız daha onları izliyordu ve-

Mala'nın adımları durakladı. olamazdı. Yine de mahkûmlardan birinin acı dolu çığlıklarını duyabiliyordu.

Kanı yoğunlaşıyor gibiydi. Nabızı kulaklarında çarparken, boyunduruklara doğru döndü. Shim onun yanından ayrılmıyordu ama toynaklarının çıkardığı sesi zar zor duyuyordu. Gardiyanlardan biri diğerinin hapsedilmiş bir adamın arkasından koşmasını izliyordu. Kız yaklaşırken ona bir bakış attı ama mahkûmları sakatatla doldurmak ya da başka bir seyirci olarak durmak için orada olduğunu düşünmüş olmalıydı. Bakışları kızışan domuza döndü. Bu gördüğü son şeydi.

Kılıcının altındaki sıyrığı homurdanan domuz tarafından fark edilmedi ama Mala'ya en yakın olan boyunduruklu kadın, muhafızın miğferli kafası önüne düştüğünde çığlık attı.

Diğer muhafız yukarı baktı. Bir adım geriye tökezledi, Mala ona ulaşmadan önce broklar ayak bileklerine kadar düştü. İki kez vurdu ve domuz, kafası çamurlu zeminde ona katılmadan önce sikinin taşaklarından ayrıldığını fark etmek için sadece bir göz kırpması yeterli oldu.

Bağırışlar avluda yankılandı. Mala, damarlarında kaynayan öfkeyle baltasının ucuyla boyunduruk kilidini parçaladı. Bu adamın suçu ne olursa olsun, hiç kimsenin almaması gereken bir ceza almıştı ve cezasını yeterince çekmişti.

Bu mahkûmların hepsinde vardı. Bakışları kirlenmiş kıyafetlerinin, çürüklerin ve lekelerin üzerinde gezinirken midесinden hastalıklı bir öfke yükseldi. İlk mahkuma doğru yürüdü.

ve gardiyanın kafasını tekmeleyerek hapsedilmiş kadının ayaklarından uzaklaştırdı. Her kemik kırıcı darbeye dişlerini sıkarak sıranın aşağısına ilerledi ve her kilidi yok etti.

"Dur!"

Bir avuç muhafız ona doğru yürüdü. Mala onlara bir bakış atmanın ötesinde hiçbir not vermedi. Diğer atlar gibi Shim de başı eğik, sırtı yağmura dönük duruyordu ama çok yaklaşırlarsa toynakları muhafızların miğferlerine çarpabilirdi. Son boyunduruğa kadar devam etti, burada botunun bir darbesiyle kara tahta levha menteşe üzerinde uçarak açıldı. Sanki mahkûmun bacakları onu taşıyamayacak kadar zayıfmış gibi, kadın çamurun içine düştü.

Göğsü kabaran, kalbi buz gibi olan Mala kapüşonunu geriye attı ve elinde kılıcı ve baltasıyla meşale ışığında beklemeye başladı. Dudakları yağlı, sol gözünün üzerinde yırtık pırtık bir yara izi olan kaba saba bir kadın muhafızlara önderlik ediyordu.

Mala kızışan domuzun kafasını ona doğru itti. "Bu adamların kaptanı sen misin?"

Kan lekeli miğfer kadının botlarının üzerine düştü. Şok ve öfke yanaklarını kırmızıya boyadı. Silahına uzandı.

"Elini çek!" Mala tersledi. "Bu adamların kaptanı sen misin? Giydiğim pelerine dikkat et ve iyi cevap ver, yoksa o topaklaşmış beynini onlarla birlikte çamura dökerim."

Kadın dudaklarını büzerek kılıcını kavradı. Mala sırtıttı. Demek bu muhafız uyarıyı dikkate almadı. Güzel. Boyundurukların yanında, bir kase yağ ve kemere bağlı bir çubuk Mala'ya sadece erkek gardiyanların mahkûmlara tecavüz etmediğini söylemişti. Vela'nın ay gibi parlayan kılıcıyla, bu serserilerin her birinin bağırsaklarını deşmekten zevk alacaktı.

Kadının arkasındaki bir muhafız ön kolunu yakaladı. *"O Vela'nın,"* diye tısladı.

Kadının öfkesinin üzerine tedirginlik çöktü ve tereddüt etti. Hepsine lanet olsun. Mala bu domuzların tanrıçadan korkmayıp onun gücüne meydan okumaya kalkışanlardan olmasını tercih ederdi.

Ama onun kanunlarına karşı gelip kendilerini bu mahkûmlara zorla kabul ettiriyorlarsa, belli ki ondan yeterince korkmuyorlardı. Mala bu toprakları terk etmeden önce, edeceklerdi.

Muhafızın eli silahından uzaklaştı. "Kaptan akşam yemeğinde."

"Adı ne?"

"Heddiq."

"O zaman bu Yüzbaşı Heddiq'in son kolay yemeği olacak. Beni Lord Barin'e duyuracaksın, sonra garnizonu ziyaret edip yüzbaşına Blackmoor'dan olabildiğince uzağa kaçmaya başlamasını söyleyeceksin, çünkü onu görürsem silahımı bırakmayacağım. Belki de bir sonraki kaptanınız, muhafızlarının sorumluluğu altındaki tutsaklara tecavüz etmesine izin vererek Vela'nın gazabını riske daha iyisini bilir." Baltasını diğer muhafızlara doğrulttu. "Siz üçünüz bu adam ve kadınlara kale kapılarına kadar yardım edecek ve onları serbest bırakacaksınız. Herhangi birinin burnu daha kanarsa kellelerinizi almaya gelirim."

Shim dışarıda nöbet tutacak ve ona haber verecekti. Muhafızlar belirsiz bakışlar attılar. "Ama Lord Barin-" Mala sözlerini kesti. "Buna izin vereceğim."

Ve eğer mümkünse, gardiyanlarla aynı kaderi paylaşacaktı. Muhafızların bu tutsaklara tecavüz etmesini engellemesi gereken tek kişi kaptan değildi ama Mala yerine getireceğinden emin olamayacağı tehditlerde bulunmazdı. O günün erken saatlerinde, Telani'ye merhem vermek için kervana döndüğünde, diğer kadından Barin'in Yok Edici'nin günlerinden beri Blackmoor'a hükmettiğini ve birçok kişi denemiş olsa da savaş lordunun öldürülemeyeceğini öğrenmişti.

Bu doğru olamazdı; tanrılar bile ölebilirdi. Ama Mala bugün kılıcını onun boynunda test etmeyecekti.

Muhafızlar, kaleye doğru ilerlemeye başladığında aceleyle yolundan çekildiler. Sağlam bir şekilde inşa edilmiş kuleler gece gökyüzüne karşı mızrak gibi yükseliyordu. Yağlı dudaklı muhafız önden koştu - büyük olasılıkla Lord Barin'i uyarmak ve Mala'nın boyunduruklarda ne yaptığını rapor etmek için.

Mala kadına zaman tanıdı ve daha yavaş bir tempoyla onu takip etti. İç kapıdan geçerken omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Yağmur mu? Temra'nın yumruğu adına, öyle olmasını umuyordu. Ama karnındaki soğuk ağırlık ve aniden kılıcını çekme dürtüsü, bu korkunun o kadar da basit bir şey olmadığı konusunda onu uyardı.

Daha önce de büyü hissetmişti. Hiç böyle buz gibi bir korku eşlik etmemiştir ama bu tepkiyi annesinin, Yok Edici Anumith'i ilk gördüğünde tarif ettiğini duymuştu.

O burada değildi. Ama ya büyücülüğü hâlâ iş başındaydı ya da burada birileri aynı iğrenç büyüleri kötüye kullanıyordu.

Belki de öldürülecek biriydi.

Büyük taş salonun girişinde Mala'yı bir borazanın nağmeleri ve kızarmış yılanın kendine özgü yosunlu kokusu karşıladı. Demek savaş lordu da akşam yemeğindeydi.

Odanın başındaki taş sütunların arasında durakladı. Flütçü ortada dans ediyor, işlemeli tuniğindeki gümüş iplikler meşalelerden gelen ateş ışığını yakalıyordu. Odanın her iki yanında, duvarlar boyunca uzanan iki kara ağaç masa vardı ve her biri şekerle tatlandırılmış meyve tabakları, dumanı tüten çorbalar ve kızarmış yılanın bir kısmıyla doluydu.

Sıralar saray mensupları tarafından doldurulmuştu, diye düşündü. Parlak renklerde incelikle dokunmuş giysiler kadın ve erkeklerin çoğunu süslüyordu ve daha sade giyinmiş olanlar bile Mala'nın kale dışında gördüklerinden daha ince kumaşlar giyiyordu.

Odanın uzak ucunda, taş bir kürsünün üzerindeki daha kısa bir masada on üç adam yemek yiyordu. Lord Barin ortada, uzun, oymalı bir sandalyenin üzerinde oturuyordu ama kendini diğerlerinin üzerine yükseltmeyi ya da kenarları altınla süslü sarı cüppelere bürünmeyi tercih etmemiş olsaydı bile konumunu yanlış anlamak imkânsız olurdu. Dev yılanın sivri dişli başı sol elinin yanında açılmış ve kızarmış gövdesinin ilk kısmı masanın ucuna kadar uzanmıştı. En uzun kısımlar diğer iki masadaki saray mensuplarını besliyordu ama kuyruk savaş lordunun sağ elinde bitiyordu, sanki yılanın gövdesi odanın dolaşmış gibiydi. Mesaj açıktı: Bu insanların tükettiği yiyecekler bile Lord Barin'le başlayıp onunla bitiyordu.

Neredeyse otuz yıldır bu toprakları rağmen, savaş lordu Mala'dan çok daha yaşlı görünmüyordu. Kahverengi örgülerine ya da kısa sakalına ak düşmemişti ve bronzlaşmış teni pürüzsüz ve çizgisiz görünüyordu, sadece sağ gözünün etrafındaki güneş dövmesi dikkat çekiyordu.

Midesindeki soğuk korku keskinleşti. Bu dövme Güneş Tanrısı'nın müritlerini işaret ediyordu. Yok Edici de onlardan biriydi - Enam *olduğunu* iddia etmeden önce, cennetteki ateşli hapishanesinden kurtulmuş ve yeniden doğmuştu. O işareti taşıyan herkes buna inanmıyordu. Ama çoğu inanıyordu.

Doğu duvarında, yağlı dudaklı muhafız sade cübbeler giymiş, uzun boylu, sıırım gibi bir adamla konuşuyordu. Belki de muhafızın haberlerini Barin'e iletecek olan mareşaldi bu. Muhafız konuşurken yüzünde kendini beğenmiş bir beklenti vardı ve Mala'ya bakışı, bir çocuğun büyüklerine ispiyonlayıp kaçınılmaz cezayı izlemeyi ummasına benziyordu.

Mala bundan korkmadı. Sütunların yanından geçti. Solundan gelen keskin bir nefes sesi gözlerini o yöne çevirmesine neden oldu. Bir düzine insan çıplak ve tasmalı bir şekilde oturuyordu, her birinin boynunda kalın bir deri tasma vardı.

Buz gibi dehşetin içinden sıcak bir öfke patladı ama kendini etmeye zorladı. Bu insanların hangi amaca ya da cezaya hizmet ettiklerini bilmiyordu. Ama öğrenecekti.

Salona sessizlik çöktü. Solgun bakışları onun üzerinde olan Barin sessizlik için elini kaldırmıştı. Uzun bir süre boyunca sadece ayak seslerinin hafifliği, saray mensuplarının onu daha iyi görebilmek için yer değiştirirken çıkardıkları kumaş hışırtısı ve meşalelerin belli belirsiz çıtırtısı . Mareşal başını Barin'in kulağına eğdi.

Kürsüye ulaştı. Barin'in başını sallamasının ardından mareşal doğruldu. Derin sesi salonda yankılandı. "Yüce efendimiz Krimate'nin Yüce Kızı'na Blackmoor'a hoş geldin diyor!"

Mala onlara kim olduğunu söylememişti ama yine de onun bilmesine şaşırmamıştı. Söylentiler yollarda Shim'den bile daha hızlı ilerliyordu. "Beni bekliyor muydunuz lordum?"

Hafifçe öne eğildi, buz gibi gözleri kızın yüzüne takıldı. Köşeli yüz hatları yakışıklı, neredeyse güzeldi ama yine de dirseğinin yanındaki kızarmış yılanın dişli sırtısını dudaklarındaki küçük gülümsemeye tercih etti.

"Krimate'nin kırmızı pelerinli kızının bir arayış için dağları aştığı ve seyahat ederken uzun süredir nadasa bırakılmış ittifakları yenilediği söyleniyor. Adınızı duyduğumda, arayışınızın sizi Blackmoor'a götüreceğini ummuştum. Benimle de bir ittifak kurmaya niyetli misiniz?"

Bin yıl geçse de, bu adam bu ülkeyi yönettiği sürece de olmaz. İttifaklar sadece Yok Edici'nin pek çok kraliyet evini yozlaştırması ya da onları öldürüp başlarına kendi adamlarını geçirmesi ve Krimate'nin yeniden kendi sınırlarının dışına bakacak gücü kazanması için tam bir nesil geçmesi gerektiği için çökmüştü.

Ancak Mala sadece şöyle dedi: "Selefiniz Blackmoor'lu Karn'ın bir zamanlar güçlü bir müttefik olduğu doğru ve umarım halkınızla bağlarımızı bir kez daha yenileyebiliriz. Ancak ben başka bir amaç için geldim."

"Görevin mi? Neymiş o?" Kaşları eğlenerek kalktı. "Daha fazla muhafızımı öldürmek mi?"

"Gerekirse."

"Öyle olduğuna inanmalısın." Kayıtsızca sandalyesinde arkasına yaslandı. Altın rengi cübbesi açıldı ve düzgün kaslı göğsü ortaya çıktı. Boğazından aşağıya ve daha fazla rün dövmesi yapılmıştı ama Mala sembollerin hiçbirini tanııyordu. "Krimathe'nin bir kızı olarak, bu tür cezalara karşı özellikle hassas olmalısın."

Çünkü Yok Edici, orduları için köleleştirmedeği her erkeği ve çocuğu öldürdükten sonra, askerlerini kalan her kadının üzerine salmıştı. Ancak Barin'in, halkının maruz kaldığı en korkunç saldırıya dikkatsizce atıfta bulunması Mala'nın kanını kaynatsa da, bu oyuna *gelmeyecekti*.

"Ben Vela'nın adaletini uyguluyorum," dedi. "Ve bir ittifaktan bahsetmeden önce, onu tekrar uygulamam gerekir gerekmediğini bilmeliyim."

"Benim üzerime mi?" Barin'in sırtışı kadının omurgasında geziniyor gibiydi ve dinleyen saray mensuplarından gelen birkaç tedirgin kıkırdamayla karşılık buldu. "Hangi suçtan dolayı?"

Muhtemelen adını vermek üzere olduğu kişiden daha fazla. "Bu odada tasmalı kadın ve erkekler var."

"Ve sen onların köleleştirilip köleleştirilmediğini mi merak ediyorsun? İntikamcı zihnini rahatlatmama izin ver, Krimathean. Borçlarını ödemek için bana bu şekilde hizmet etmeyi seçtiler." Masaya vurdu. "Yukarı gel, Gepali. Kurtarıcın seni işlerinden kurtarmak için geldi."

Oh, kılıcını çekmezdi. *Kılıcını çekmeyecekti*. Ne kadar isterse istesin.

Diğer masaların aksine Barin'in masasının üzeri, altındaki her şeyi gizleyen uzun mavi bir örtüyle örtülmüştü. Mala, savaş lordunun solundaki iki koltukta oturan adamın sarhoş olduğunu düşünmüştü; gözleri buğulanmış, teni kızarmıştı ve Barin'le konuşurken onu sadece yarı yarıya dinliyor gibiydi. Ama kumaşın altından yakalı bir kadın çıktığında, ağzı kızarmış ve çizgili yüzü aşağılanma ve sefaletin bir portresiydi, Mala kılıcını bu odadaki her bir saray mensubuna götürdüğünü hayal edebiliyordu.

Tasmasını kavrayan Barin kadını daha da yaklaştırdı. "Söyle bize Gepali-burada bulunan herkese söyle- bana ve sarayıma hizmet etmek kendi tercihin mi?"

Yaşlı kadın cevap önce iki uzun, ürpertici nefes almak zorunda kaldı. "Evet, lordum."

"Misafirlerimle gösteri yapmaktan hoşlanıyor musunuz?"

Acı dolu bakışları Mala'nın kilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Onları memnun etmek ve lord hazretlerinin aileme gösterdiği cömertliğin karşılığını vermek benim için bir onurdur."

Cömertlik. Mala, Barin'in ailesine karşı nasıl bir tehditte bulunduğunu merak ediyordu ki bu kadın -tüm bu tasmalı insanlar- onun yerine bunu seçmişti. Eğer hayatlarını tehdit etmiş olsaydı, seçim ile zorlama arasında bir fark olmazdı.

Ama bu kadına bunun doğru olup olmadığını sormak ailesini de tehlikeye . Ve Kavik'in herhangi bir iyiliğin Barin'in misillemesine yol açabileceği uyarısını hatırlayarak, Gepali'ye cesaret verici sözler söylemeye de cesaret edemedi. Mala, Lord Barin'in öldüğünü görmeden bu topraklardan ayrılmayacağına dair ona yemin edebilirdi.

Bunun yerine sessizce Vela'ya yemin etti, tanrıçanın onu duyacağını ve sorumlu tutacağını biliyordu.

"Demek doğru söylediğimi görüyorsun, seçilmiş kişi," dedi Barin ve Gepali'nin tasmaını tekrar çekti. Yaşlı kadın direnmeden dizlerinin üzerine çöktü. "Şimdi bana neden bu kadar aceleyle komşularımızdan ittifak istediğini söyle.

Belki siz de Destroyer'in batı okyanusunun ötesinden geri döndüğüne dair söylentileri duymuşsunuzdur?"

Yalan söylemeye gerek yok. "Var."

"Söylenti değil. O geliyor." O solgun gözler sanki Barin, Mala'nın teninde gezinen ürpertiği hissedebiliyormuşçasına eğlenceyle parlıyordu. "Bu yüzden sen ve halkın için en iyisi benimle ittifak kurmak, çünkü ona karşı durmak mümkün olmayacak. O fırtına, rüzgâr ve güneştir."

O zaman Mala ve halkı dağ olur. Sonsuza dek ayakta kalmalarına gerek yoktu, sadece yeterince uzun süre. "Görevimi tamamladıktan sonra ittifakları konuşacağız. Bana kuzeydeki dağlarda bir şeytan dişlisinin dolaştığı söylendi."

Barin aniden durdu, bakışları onunkilere yoğunlaşmıştı. "İblisi yok etmeye mi çalışıyorsun?"

Bunu yapmasını istemiyor muydu? Onun tepkisini aynı dikkatle izleyerek, "Vela beni Blackmoor canavarını evcilleştirmem için gönderdi," dedi.

Tam bir sessizlik. Ona bakarken, savaş lordunun yüz ifadesi şaşkın bir inanmazlığa dönüştü - sonra homurdandı ve büyük salonda kahkahalar patladı, saray mensupları dizlerini ve masaları tokatlarken gök gürültüsü gibi yükseldi ve histerik bir seviyeye ulaştı. Ancak herkes gülmesine rağmen, herkes

Mala bazılarının yüzlerinden geçen keder ve şaşkınlığı gördü. Yere bakan mareşal; göğe bakan Gepali. Saray mensuplarından birkaçının yüzünde ölüm sırtışı vardı ve gülmektense hıçkıra hıçkıra ağlamayı tercih ediyormuş gibi göğüslerini germişlerdi.

"Durun, durun!" Barin ayağa kalktı, sessizlik çağrısında bulundu, eğlencesi hâlâ her kelimesinde titriyordu. Işıltılı bakışları tekrar Mala'nın üzerine düştü. "O canavarın tekrar evcilleştirildiğini görmeyi çok istiyordum. Bu, sarayımızın ve benim bir süredir aldığımız en parlak haber."

Yine mi? "Vela, sizin sadece özlemini duyduğunuz şeyi başarabileceğime inanmalı lordum."

"Canavarı dağlarda ararsan olmaz. Onun yerine Ağlayan Orman'da ya da labirentte beklemelisin, çünkü kısa süre içinde labirentten dönecek. Ve buna ihtiyacın olacak." Hızla Gepali'yi ağarmış saçlarından tutup kaldırdı ve yakasını çözdü. "Eğer canavarı evcilleştirilmiş olarak buraya getirirsen, artık buna pek ihtiyacım olmaz. Tasmaşını takıp onunla dönersen borçlarını tamamen ödemiş sayarım. *Tüm* hizmetkârlarımın borçlarını ödenmiş sayacağım ve hepsinin tasmalarını çıkaracağım, çünkü tasmalı bir canavar bir düzine diğerinden daha değerlidir."

Gepali çenesini tutarak vahşi gözlerle Mala'ya baktı; sanki teklifi *reddetmesi* için ona sessizce yalvarıyordu. Midesi yeniden buzla dolan Mala, tasmayı kabul etmek için ileri atıldı.

"Lordum," dedi, "yakında labirentten dönecek olan bir adam tanıyorum. Kavik denen kişiyi mi arıyorum?"

Adını söylediğinde yine sessizlik oldu ama Mala, Barin'in sırtırken dişlerinin takırdadığını hayal etti ve sarmal tasma ile tasmayı uzatırken avuçlarına daha fazla rün dövmesi yapıldığını gördü. O tanıdık soğuk dehşet ensesini tırmaladı ve deriye dokunmadan tasmayı Barin'in elinden .

"İşte o." Barin tekrar arkasına yaslandı ve Gepali'nin başını usulca okşadı. "Tanıştınız mı?"

". " Mala ince bir gülümsemeyle eğildi. "Görevim bittiğinde geri döneceğim Lord Barin."

Başını salladı, hâlâ çok memnundu ve eli silahına gitmek için kaşınsa da Mala kılıcıyla onun kafasını koparmaya çalışmadı. Tasma ve tasmayı kavrayarak saray mensuplarının masaları arasında ilerledi ve onların cesaretlendirici bağırışlarına aldırmadı. Bakışları bir grup tasmalı borçlunun üzerinde sabitlendi. Gerçi

elinde tutuyordu ama ona baktıklarında yüzlerinde çok az umut vardı. Ruhları bu topraklara benziyordu, çorak ve cılız.

Barin'e karşı duran başkaları da olmalıydı ama Kavik, Blackmoor halkı için savaşıırken gördüğü tek kişiydi. Şimdi onu buraya boynunda bir tasmayla mı getirecekti?

Boğazına ekşi safra kaçmadan önce sütunları geçmeyi başardı. Zorla . Vela zalim olabilirdi ama tanrıçanın evcilleştirmekten kastettiği bu olamazdı. Mala da hiçbir varlığı -canavar ya da insan- böyle evcilleştirmezdi.

Ama Kavik'in ona bunu planladığını düşüneceğine şüphe yoktu. *Yine*, eğer Barin'e inanılacaksa.

Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Shim onu iç kapıların yakınında karşıladı. Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü yelesine gömdü.

Vela'nın niyeti bu olamaz. . Mala sadece buna güvenmek zorundaydı.

Ama "Hiçbir zaman kolay yol değildir, değil mi?" dediğinde sesi hala kalındı.

Ve onu takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

KAVIK sonunda onu tekrar hayal etti.

Uyurken onu görmeden geçirdiği iki yılın ardından, geri dönüşü yokluğundan daha eziyetliydi - çünkü bu ona gönderilen bir görüntü değil, bir anıydı. Bu kez onu uzaktan, bir yabancı gibi izlemedi. Bu kez onun dokunuşunun sıcaklığını biliyordu. Sesinin boğukluğunu biliyordu. Sonunda ona ne diyeceğini biliyordu.

Mala.

Gri şafağı, dilinde onun adı ve bedenini sertleştiren ihtiyaçla karşıladı. Ama işkence bitmemişti. Çünkü sonunda gelmişti. Onu ilk gördüğünde Kavik'ten çok da genç olmayan kadın, uzun kahverengi örgüsü ve vahşi sırtışıyla genç bir Krimatean'dı. Onun kılıçla, baltayla ve yumrukla çalışmasını izlemişti, birçok genç kadın ve erkekten sadece biriydi ve kolları yorgunluktan titreyene kadar ay ışığında tek başına çalışmasını izlemişti. Onun dövüşünü izlemişti.

yüzünün rakipleri tarafından toprağa gömüldüğünü ve onun kazandığını görmüştü. Buzlu dağ derelerine daldıktan sonra kahkahalarla çılgılık atmasını, ateş ışığında vücudu terden parlayana kadar dans etmesini ve annesinin yatağındaki hareketsiz figürün üzerine gözyaşları damlayarak diz çökmesini izlemişti.

Bu ölüm onu son kez rüyasında gördüğü zamandı. Kavik Mala'nın yüzünü kendininkinden daha iyi tanısa da, rüyalarındaki kadının kırmızılı kadın olacağını hiç düşünmemişti. Onu daha önce bu rengi giyerken hiç görmemişti. Ama şimdi buradaydı ve onun sonunu müjdeleyen kadındı.

Artık onunla tanışma vakti gelmişti.

Kavik, yere serdiği yatağından sertçe kalktı; brokları altına serilmiş, eyeri başını yastık yapmıştı. Sabah havasında nefesi buğulanıyor ve soğuk iliklerine kadar işliyordu. Önceki gece karanlık onu labirentin başında durmaya zorlamıştı. Ateş yakmak bu kanyonlarda avlanan deri kanatlı yırtıcı kuşları çekerdi ve güneş öğlene kadar labirentin yüksek duvarlarının üzerine çıkmazdı. Eğer ısınmak istiyorsa, hareket etmeye başlaması gerekiyordu.

Brokları kurumuş kan ve kirle kaplanmıştı ama onları sürükledi, sonra eyeri omzuna attı. Acı yaralarını çekiştiriyordu ama bu beklediği gibi bir ıstırap değildi. Mala'nın merhemi sadece hortlakların çekip ateşini düşürmekle kalmamıştı; yaraları da daha hızlı iyileşiyordu.

Pek çok şarlatan Nemek tarafından kutsanmış iksirler sattığını iddia ediyordu, ancak Kavik tüm seyahatleri boyunca hiç ilahi bir şifacıyla karşılaşmamıştı. Yine de Mala bir tanesine rastlamıştı. Tanrıça tarafından gerçekten kayırılmış olmalıydı.

Vela'nın iyiliği iblis tusker'ı yenmesine yardım etmeyecekti. Tanrıça onu arayanları koruyordu ama onlar görevlerini Vela'nın yardımı olmadan tamamlamak zorundaydılar.

Labirentte attığı her adımda, Kavik kendisininkini sunup sunmayacağını tartışıyordu. Eğer Mala'nın Blackmoor'a gelmesi onun sonu anlamına geliyorsa, o zaman onun yanında iblise karşı savaştan daha iyi bir ölüm düşünemezdi. O yaratık halkını çok uzun zamandır rahatsız ediyordu. Ve tüm bunlar olurken, Hanan'a ona başka bir dokunuşla işkence etmesi ve gözlerindeki sıcaklıkla onu yakması için dua edecekti.

Ölmek için iyi bir yol daha.

Ama Barin bunu fark ettiğinde yardımının bedelini ödeyecekti ve eğer Kavik ölürse, savaş lorduna karşı onun yanında duramayacaktı. Ona yardım edebilirdi ... ama bunu yapmak ona iblisin verebileceğinden daha fazla zarar verebilirdi. Bu da seçimin onun değil Mala'nın olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu uzun yıllar boyunca Vela onu terk etmemişti. Bunun yerine tanrıça yakınında kalmış, kılıcını kadar yavaşça kalbine saplamıştı ki, adam etini deldiğini bile fark etmemişti. Her şeyini kaybettiğinde geri döneceğine söz vermişti. Peki o ne bırakmıştı? Ailesini. Evini. Bir at bile. Bu yüzden Vela'nın tek yapması gereken bıçağı kalbine saplamaktı ve bir şekilde bunu yapmak için Mala'yı kullanacaktı.

En azından onu tekrar görecekti. Ve bu bir rüya olmayacaktı.

KAVIK, muhafızlar gece için kapıları kapatmadan hemen önce Perca'nın kapılarından geçti. Yukarı bakıp kale kulelerinde yanan meşaleleri gördüğünde tanıdık bir öfke boğazını sıktı, bu yüzden sokaklarda başını eğdi. Barin'i düşünmemek daha iyiydi.

Bunun yerine nasıl bir at bulacağını düşünecekti. Labirentte ve kırlarda yürüyerek tam bir gün kaybetmişti ve Kavik iblisi yürüyerek avlayamazdı. Ama kervana eşlik etmek ona sadece birkaç öğün yemek alacak kadar altın kazandırmıştı, yeni bir binek değil. Açlık midesini kemirse de, paraları fenslerde bir kertenkele bile bulamayacağı o günler için saklamak daha iyiydi.

Ama muhtemelen çok fazla günü kalmamıştı.

Bu yüzden bir yemek ısmarlayacaktı. Telani'nin kız kardeşinin hancılık yaptığı Çırpınan Kurbağa'ya doğru yola çıkmıştı bile. Kervanın nehri geçip geçmediğini Selaq'a bildireceğine söz vermişti ve Telani'nin Mala'yı kız kardeşinin hanında kalmaya teşvik ettiğinden hiç şüphesi yoktu. Kavik onu orada bulabilirdi.

Barin'in bir düzine askeriyle birlikte. Kavik, hanın ahırlarına giden sokakta atlarını gördüğünde çenesini tuttu. Croaking Frog doğu kapısının yakınında ve şehir surlarının gölgesinde kaldığından Selaq yatağa ihtiyacı olan yolculardan çok Barin'in adamlarına bira servisi yapıyordu. Kavik genellikle gündüzleri, askerlerin ve muhafızların yerleşme ihtimalinin daha düşük olduğu saatlerde gelirdi. Bu gece onlardan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Ama kafalarını kırmak ne kadar keyifli olsun, Kavik yumruklarını bırakmayacaktı. Selaq'ın onun getireceği belaya ihtiyacı yoktu.

Hanın kalın kil duvarları ocaktan gelen ısıyı hapsediyordu ve sıcaklık anında ıslak tuniğini ve broklarını ıslattı. Kavik içeri girdiğinde her zaman olduğu gibi ortak salona sessizlik çöktü. Sonra sesler yeniden yükseldi ama askerlerin tasmalar ve kayışlar hakkındaki alaylarını duymazdan geldi. Bunların hepsini daha önce duymuştu. Bakışları masaları taradı. Mala burada değildi.

Ağır hayal kırıklığıyla savaştı. Onun yokluğu hana gelmediği anlamına gelmiyordu. Bir oda tutmuş ve askerlerle birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih etmiş olabilirdi. Selaq'tan daha fazlasını öğrenecekti.

Hancı neredeyse ona yaklaşmıştı bile. Ufak tefek olmasına rağmen her zaman kendisinden iki kat büyük bir adamın kararlı adımlarıyla hareket ederdi ama birkaç adım ötede adımları duraksadı. Hızla gözlerini kırptırdı, sonra kendini topladı ve dudaklarını gererek adama yaklaştı.

"Bira fabrikasının dışındaki leğende temiz su ve sabun var." Elindeki bezle onu o yöne doğru itti. "Kullan onu."

Yıkanmak için. Kavik başını salladı. "Yapma-"

"Sana yardım etmeyeceğim, aptal. Senin pis kokun bu odayı bir nefeste boşaltır."

Hortlakların kanı. Yağmurda hepsi akıp gitmemişti. Kavik artık pis kokuyu pek fark etmiyordu ama yakındaki müşteriler yüzlerini kapatıyordu. "Burada kimlerin olduğunu düşünürsek, olduğum gibi kalmalıyım."

Kadın homurdandı ve ona tekrar vurdu. "Paralarını başka yere götürmelerini istemiyorum. Sen git." Daha sessiz bir şekilde, "Birazdan size katılacağım," dedi.

Başını sallayarak ortak odaya doğru ilerledi. Yıkanmak en iyisiydi zaten. Mala, pis kokusu olmasaydı onun tadına bakmaktan söz etmişti - o zamanlar pek iyi kokmasa da.

Hanan'ın şaftının yanında bunun bir önemi yoktu. Gübreye batırılmış olsa bile tadına bakardı.

Ve işte tanrıların buna cevabı. Sadece gübreyi düşünmesi gerekiyordu ve askerlerden biri masasından kalkıp yoluna çıktı. Kavik ancak bir adım daha atsa burunları birbirine değecekken durdu. Bu kızamığı tanıyordu. Vahşi bir adam olan Delan, onunla aynı seviyede duran birkaç adamdan biriydi. Ama Barin'in tüm askerleri gibi o da Kavik'in boyun eğmeyen bakışlarını bir saygısızlık hareketi olarak algılamıştı.

Haklıydılar. Savaş lordlarına duyduğu nefret ve öfkeyle karışık bir saygısızlıktı bu. Bundan güç alan Kavik, Delan'ı daha önce de yere sermişti. Bunu tekrar yapmak hiç de zor olmayacaktı. Bütün gece burada durabilirdi.

Ama Delan'ın dikkati Kavik'in omzundaki yüke ve seslendi: "Şuna bak! Onu çoktan eyerlemiş."

Askerlerden bir kahkaha patlaması geldi. Biri "O zaman hepimiz canavara bineceğiz!" diye bağırdı ve Kavik o yöne bakınca aniden sustu.

Bir daha kimse ona binemeyecekti.

Ve yumruklarını *indirmeyecekti*. Belki de. Delan'a döndü ve kızamığın değişen gözlerindeki ani tedirginliği gördü.

"Şimdi kenara çekil küçük midilli, böylece karnımdaki çiši dışarıda yapabilirim." Delan'ın yüksek sesle verdiği emir odanın içinde çınladı. "Ya da yolumda durmaya devam et ki üzerine işeyebileyim."

Kavik gülümsemeden bekledi. Aradan birkaç nefes geçti. Sonunda Delan mırıldandı ve onu iterek geçti.

Başını sallayan Kavik yoluna devam etti. Üzerine işemek mi? Tehdit sayılmaz.

Kavik zaten olduğundan daha kötü kokamazdı.

O da daha ıslak olamazdı. Bunun için yağmura ve yıkama suyu dolu leğene teşekkür etmeliydi. Hanı Barin'in askerleri tarafından tercih edilen bir bira üreticisi olarak Selaq'ın şehrin kuyularına çoğu vatandaştan daha fazla erişimi vardı ama o bile bir damlasını bile ziyan etmezdi. Ancak son birkaç gündür yağan sağanak yağmur birkaç lüks sunmuştu.

Kanla kaplanmış saç ve sakalını temizlemek için dört leğen gerekecekti, bu yüzden bıçağıyla birkaç kez süpürerek keçeleşmiş tellerin icabına baktı. Derisine kadar soyunarak köpürdü ve durulandı, akıntıyı boş bir kovada tutmaya dikkat etti. Brokları ve tuniği, fırçalanmadan önce ıslanmaları için durulama suyuna girdi. Kürkleri, çizmeleri ve göğüs zırhı nemli bir bezle silinerek temizlendi.

Kemer ve kürkleri kalçalarına geri dolandı, gövdesi ve bacakları çıplak kaldı. Fırınlara yanındaki tavan girişlerine damlaması için çarşafı astı ve Selaq nihayet ona katıldığında eyer derilerini temizliyordu.

Bakışlarını eyerinden ayırmadı ve hevesli bir çocuk gibi görünmemeye çalıştı. "Krimathean kadın burada mı kalıyor? Arayış pelerini giyen kadın."

"Evet," dedi Selaq ama yanıtın içi boş gibiydi. Başını çevirip baktığında, normalde parlak olan gözleri ateş ışığında gölgelenmişti. "Ve beni affetmen için dua ediyorum."

Kavik kaşlarını çattı. "Seni affetmek mi?"

"Onu çevirmeliydim." Kollarını göğüslerinin altında bakışlarını onunkilerden kaçırırdı. "Ama yapamayacağımı biliyorsun."

Tüm kamu evleri yol kanunlarına uymak zorundaydı. Uzun zaman önce Selaq'ın kendi ailesi de aynı nedenle Kavik ve babasını yanına almıştı. Hiçbir hancı, yatağa ihtiyacı olan ve ödeyecek parası olan birini, ahıra koymak anlamına gelse bile geri çeviremezdi.

Yine de Mala'yı neden geri çevirmiş olabilirdi ki? Diğer kadın kervanın korunmasına yardım etmemiş olsa bile, Mala Vela'nın Seçilmiş'i ydi ve Blackmoor'da tanrıçaya Selaq'tan daha bağlı çok az kişi vardı. Küçük bir kızken bir Narae savaşçısı olmak istemişti. Daha sonra, bir rahibe olmayı ve şehrin tapınaklarını yeniden inşa etmeyi ummuştu. Ama Barin, Enam'inki hariç tüm tapınakları yasakladığında, bir han kurup Vela'nın misafirperverlik kurallarına uymak ona ancak bu kadar yaklaşabilmişti ... ta ki Mala gelene kadar. Eğer biri ona Selaq'ın Mala'ya burada bir oda tutması için para verdiğini, sırf diğer kadına yolculukları hakkında sorular sormak için geldiğini söyleseydi, buna inanırdı.

Şimdi de Selaq onun konaklamasını reddetmek mi istiyordu? "Onu buraya Telani'nin gönderdiğini size söylemedi mi?"

Sesi kafa karışıklığıyla doluydu. "Telani mi yaptı?"

Yani Mala bu konuda hiçbir şey söylememişti. Kollarındaki ve kalçalarındaki çizgiler yaraları işaret etti. "Hortlaklar tarafından saldırıya uğradık. Krimathean kız kardeşinin oğlunu kurtardı." Ve daha birçoğunu. "Sonra da onları ateşten kurtarmak için ona bir şifacı iksiri verdi."

Selaq'ın yüzü soldu ve "Bana söylemedi" diye fısıldadı.

"Bunu zorunda kalmamalıydı." Ve bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Kaşlarını çatarak yavaşça ayağa kalktı. "Neyi söylemiyorsun?"

Sertçe yutkunarak yüzünü başka tarafa çevirdi. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Elbette biliyordu. Rüyalarında onun yemek yediği ve uyuduğu sarayı görmüştü. Onun parıldayan yeşil ejderha pullarından bir zırh giymesini ve annesinin kılıcının altında başını eğmeden önce tezahürat yapan bir kalabalığın önünde durmasını izlemişti. "O Yüce Kız ve kız kardeşinden sonra ikinci."

"Kuzeninden sonra ikinci sırada," diye düzeltti Selaq usulca ama yine de ona bakmadı. "Ve Barin'le ittifak kurmak için burada."

Bağırsakları buzla doldu.

"Hayır." "Evet."

"Pelerinini gördün," dedi. "Bir arayış içinde."

Şimdi onun bakışlarıyla buluştu ve gözlerinde biriken nemi görünce, buz göğsüne yayılmaya başladı, soğuk ve ağır. "Peki sana ne olduğunu söyledi mi?"

"Şeytan dişini öldürmek için-"

"Hayır. Oh, Kavik. Hayır." Başını salladı, titreyen bir nefes aldı.

"Blackmoor'un canavarını evcilleştirmek için burada."

İçinde hiçbir şey yoktu. Uzun, sonsuz bir vuruş boyunca hiçbir şey. Sonra tek bir kelime, içinde çılgılık atmasına rağmen çok sessiz bir şekilde ortaya çıktı. "Hayır."

"Gerçek bu." Selaq kollarını ortasında kavuşturmuş, kendini gibiydi. "Osof geldiğinde kalenin büyük salonundaydı. Barin ona bir tasma ve kayış verdi. Seni ona geri getirecek."

Osof. Bir zamanlar Kavik'in babasının emrinde çalışmış olan savaş lordunun mareşali. Kalede kalan birkaç iyi adamdan biriydi ve sözüne güvenilebilecek birkaç kişiden biriydi. Başka biri hikâyeyi çarpıtabilir ve yalan . Ama Osof değil.

Ve böylece Kavik evcilleştirilecekti.

Evcilleştirilmiş.

Acı kalbini parçaladı - tanrıça hançerini büküyordu. Bir rüya kadar güçlü, ani anılar zihnini doldurdu. Boynundaki boğucu tasma. Arkasındaki askerler. Kanayan dizleri. Barin'in kahkahaları ve babasının görmeyen bakışları.

Ve Vela onu tekrar oraya mı koyacaktı? *Mala* mı?

Temra'nın yumruğu, buna dayanamazdı.

Selaq küçük, sıkıntılı bir ses çıkardı. Gözlerini kocaman açmış, parmaklarını bükerek ona bakıyordu. "Kavik?"

Korkuyorum. Ondan. Sanki onun öfkesini ve ıstırabını görebiliyordu ve derisine ne bir hortlak ne de bir kılıç saplanmamış olmasına rağmen savaşçının deliliğinin sınırında olduğunu biliyordu.

Ama bunu kontrol edebilirdi. Öfkesini değilse bile en azından bedenini. "Git," dedi kabaca. "Dışarıda olacağım."

Kapıya doğru ilerledi. "Kalıyor musun?"

"Akşam yemeği alacağım."

"Verebilirim-"

"*Yapma.*"

Kadın kaçtı. Çenesini sıkan Kavik, Delan'ın şimdi işemek için geri gelmesini dileyerek arkasından baktı. Adamı kanlı bir posa haline getirecekti. Peki ya ona binen askerler? Kılıcı etlerinin tadına bakacak ve bir daha kırbaç ve tasma şakası yapmadan önce dillerini kızartacaktı.

Ama hayır. Görmek istediği kişi o değildi. O Mala'yı istiyordu. Vela'nın Seçilmiş. Bunu onun ağzından duyacaktı. Gerçeğin onun gözleri tarafından onaylandığını görecekti.

Onu evcilleştirmeyi mi düşündü? Önce ölmek daha iyi. Ve bir daha *asla* dizlerinin üzerine çökmeyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Bürkek Kurbağa'ya girdiğinde askerlerin üzerine çöken sessiz beklentiyi gören Mala, Kavik'in gelmiş olması gerektiğini biliyordu. Yine de bakışları ortak salonun karanlık arayana kadar onu hemen göremedi. Uzun bir masanın ucunda oturuyordu, diğer müşterilerden ayrı ve onun durduğu kapıya bakıyordu. Siyah saçları artık sadece omuzlarına değiyordu ve sakalları kısalmış ve temizlenmişti. Kollarındaki iyileşmekte olan yaralar ve omuzlarının genişliği olmasa onu tanıyamayabilirdi.

Tabağına odaklanmış olan adam, kadın odayı geçerken başını kaldırıp bakmadı. Sert parmaklarıyla bir parça ekmek kopardı. Oh, Vela. Bunun bu kadar kolay olmasını beklemiyordu. Onun öfkesini bekliyordu. Ama şimdi onda gördüğü şey farklıydı; öfkenin soğuk, keskin kenarı. Kendi kanı ve öfkesi sıcaktı ama o bunu iyi tanıyordu. Onu huysuzluğundan ya da kötü mizacından görmezden gelmiyordu. Onu görmezden geliyordu çünkü ona bakmak kontrolünü kaybetmesine neden olabilirdi.

Ve gereken adam bu muydu? Kendini iyi kontrol etmişti.

İç çekerek pelerininin kapüşonunu geriye itti ve onun karşısındaki bankın üzerine kaydı. Yemek yemeye devam etmeden önce vücudu sadece bir anlığına gerildi, bakışlarını kızarmış etine dikmişti. Yıkanmıştı. Ve masanın altına bakmadan emin olamasa da, sadece kemerini ve kürkünü giydiğini, göğsünün üzerinden geçen ve sırtındaki kılıcı kınına sokan deri bir baldric giydiğini düşündü.

"Demek hortlakların kanının altında bir yüzün var," dedi usulca. Ve güzel bir yüzdü. Geniş elmacık kemikleri, güçlü bir burun, sıkı dudaklar. Ama yine de en çok onun gözlerini beğenmişti, gerçi bu akşam henüz onunkilerle buluşmamışlardı.

Sesi çakıl taşına benzeyen Kavik ona, "Evine git," dedikten sonra ağzına bir parça daha ekmek attı, sanki kız ısırıklar arasında bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi.

Göğsü sıkıştı. "Yapamayacağımı biliyorsun." "Arayışından vazgeçersen ölmezsin."

Hayır. Eğer Mala bundan vazgeçerse, Vela tarafından işaretlenecek, terk edilecek ve dışlanacaktı. Halkı arasındaki yerini kaybedecekti. Ama başarısız olmaktan korktuğu için arayışını sürdürmedi. Başarması gerekiyordu.

"Ben ölmeyeceğim," diye kabul etti. "Ama halkım ölebilir. Yok Edici geri dönüyor. Savaşmaya hazırız ama sayımız çok az. Vela'dan on bin savaşçının daha gücünü bulmama yardım etmesini istedim."

"İttifaklar kurun. Gerisini ödeyin."

"Denemediğimizi mi sanıyorsunuz? Ama kimse kendi halkı tehlikedeysen başka bir ülkenin yardımına koşmakla ilgilenmiyor. En iyi ihtimalle belirsiz vaatlerde bulunuyorlar."

"Barin bile mi?"

Savaş lordunun adını bir kurdun bir buttan bir parça et koparması gibi söyledi. Yani onu öfkeliendiren sadece onun arayışı değildi. Kaledeki toplantısını duymuştu.

"İsteddiği sözü verebilir," dedi sessizce. "Bunların hiçbirisi , çünkü onu ölü görmeye yemin ettim."

Kavik sert bir kahkaha attı ve ilk kez başını kaldırıp baktı. Mala'nın ensesi gerildi, içinden bir alarm geçti ama yine de kılıcına uzanmak yerine elini tuttu. Daha önce hiç kimse ona böylesine nefret ve öfkeyle bakmamıştı ama adam hâlâ soğuktu. Hâlâ kontrollüydü.

Ağzına keskin bir gülümseme değdi. "Bu, kazanmak istediğin bir adama söyleyeceğin bir yalana benziyor. *Evcilleştirmek* için."

Midesi bulandı. "Bu senin düşündüğün anlama gelmiyor."

"O zaman bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Mala'nın görebildiği kadarıyla Kavik ondan daha vahşi ya da yabani değildi. Bu yüzden henüz göremediği bir şey olmalıydı ve bu yüzden onu daha iyi tanınması gerekiyordu. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini keşfetmeliyim."

Başını salladı ve yemeye devam etti. Ona inanmıyordu.

O zaman bunu yapana kadar onun yanında kalmaya özen gösterecekti. "Bu benim görevim olmasa da, buradayken iblis dişliyi öldürmek niyetindeyim. I

hizmetlerinizi

kiralayabilirim." Cevap

yok.

"Kullanmanız için bir binek satın aldım." Shim'in şu anda sürünün efendisi rolünü oynadığı iki yük atıyla birlikte. "Yarın dağlara doğru yola çıkabiliriz."

Sadece sessizlik.

Bu onu kırmazdı. Yine de Selaq iki fiçı birayla masalarına yaklaştığında minnettar oldu. Onları masaya bırakan hancı hızla Kavik'in yüzünden tekrar Mala'nın yüzüne baktı. "Siz de akşam yemeği yiyecek misiniz?"

", teşekkür ."

Selaq tereddüt etti. Kadın, Mala hana geldiğinde ve sonraki her karşılaşmasında ani ve kırgın davranmıştı. Şimdi bu kızgınlık ve suçluluk arasında kalmış gibiydi.

Sonraki sözleri nedenini ortaya çıkardı. "Kavik bana kız kardeşimin oğlunu kurtardığınızı söyledi."

"Atım yaptı." Mala bir sürahiye Kavik'in önüne itti ve kendi sürahisini . "Ve sıcak bir tahıl püresini çok sever."

"Bir tane almasını sağlayacağım." Ama hancı hâlâ oradan uzaklaşmamıştı ve ellerinin bükülüğü suçluluk duygusuna endişenin de katıldığını gösteriyordu. Aceleyle, "Öğle yemeğinde biranıza tükürdüm," diye itiraf etti.

"Biliyordum," dedi Mala kolayca ve bir yudum aldı.

Selaq şaşkınlıkla ona baktı. "Ama yine de içtin."

Tabii ki Mala'nın vardı. Küçük bir tükürük yüzünden iyi birayı ziyan etmezdi. "Sen hiç birini öpmedin mi? Ağızdan ağıza ve tükürükten tükürüğe aynı şeydir. Yani o biranın içindeki bir damla, senin öpücüğünden farklı değildi. Bunu Blackmoor'a hoş geldin olarak kabul ettim."

Ve bütün gün ayaklarının arkasına öpücükler atılmıştı. Kalede Barin'le karşılaştığı haberi şehirde çoktan yayılmıştı. Kavik'e canavar deseler de, Mala'nın tanıştığı herkes onun arayışını onaylamamıştı ve tepkileri ona zaten tahmin ettiği şeyi söylüyordu: Bu insanların çoğu Kavik'i önemsiyordu, her ne kadar o bunu göstermelerini istemese de. Yine de yürüdüğü yola tükürerek hem Vela'nın hem de Barin'in öfkesini riske kadar önemsiyorlardı.

"Kötü bir karşılama," dedi Selaq.

Mala omuz silkti. Bir karşılama hiç önemli değildi. Sadece karşısındaki adam önemliydi.

Bakışları tekrar tabağından kalkmıştı ama Mala'ya bakmak için değil. Onun yerine kaşlarını çatarak Selaq'a baktı. Hancının yanaklarının rengi açıldı.

"Yapmamalıydım," dedi kadın, sanki sessiz bir uyarıya cevap verir gibi.

Onun yüz ifadesinde hayal kırıklığı mı okumuştu? Mala onun yüzünü aradı ama hancının bildiği kadar iyi bilmiyordu. Adamın kaşlarını atmasından başka bir şey göremedi, sonra tekrar yemeye başladığında o bile kayboldu.

Ama bu küçük alışveriş ona umut vermişti. Kadın Mala'nın ikisine tkrdğn itiraf etmişti ama Mala bunu duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Tüm nefretine ve öfkesine rağmen -Mala'nın Barin'le olan geçmişine dair tahminleri doğruysa, haklı bir fke- Selaq'ın hakaretinden zevk almamıştı. Mala onun yerinde olsaydı, ortak salondaki her bir askerin onunla alay edeceğinden ya da biraz tükürük yudumladığı için utanç duymasını sağlamaya çalışacağından şüpheleniyordu.

Öfkeli bir adamdı. Ama Mala kaşlarını atmasının nedenini tamamen yanlış , zalim biri değildi.

Ve emin olmanın bir yolu vardı. Onları daha eşit bir anlayış seviyesine getirebilecek bir yol.

Ama cesaretini toplayarak bekledi. Mala bu görevde acı çekmeyi bekliyordu.

-Ama bunun Kavik'in elinden olmayacağına inanıyordu. Yine de onun hakkında yanılmış olmaktan, yapabileceklerinden korktuğundan daha fazla korkuyordu.

Selaq'ın getirdiği yemeği sessizce yedi ve Kavik onun için aldığı biraya dokunmayı reddedince geri götürüp kendisi içti. Kavik tabağındaki son ekmek kırıntısına, et parçasına ve sos damlasına kadar temizlediğinde daha fazla bekleyemedi.

Tek kelime etmeden pelerininin altından sarmal tasma ve tasmayı çıkardı ve aralarındaki masanın üzerine koydu.

Ve Temra onu affetti, çünkü *bu* ok acımasızcaydı. Bir an için baktığında sadece öfke ve nefret değil, aynı zamanda nasıl hayatta kaldığını bilmediği kadar derin bir acı vardı. Daha önce de evdeki bazı yaşlı kadınların yüzlerinde gördüğü bir bu; sanki hiç bitmeyecek bir işkenceye maruz kalmışlardı.

Boğazındaki daralmayı açarak konuşmak için kendini zorladı. "Seni evcilleştirmenin anlamı bu değil."

Çenesi çelik gibi, bakışları soğuk bir bıçak gibi, sadece onu izledi.

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Mala onu daha iyi anlamayı umuyordu. "Sana ne yapacağıma inanıyorsan, onun yerine bana onu yap."

Gözleri kısıldı. "Sana göstermemi mi istiyorsun? Seni evcilleştirmemi mi?"

"Evet," dedi basitçe, ama adamın bakışları boynuna yöneldiğinde, güç ve cesaret için Vela'ya dua etti, çünkü boynundaki tasmayı nasıl taşıyacağını bilmiyordu.

Ve şimdi olduğundan daha öfkeli görünüyordu. Artık soğuk değil, sıcaktı; nabızı şakağında atıyor ve derisi kızarıyordu. Yakasına uzandı. Sesi sertti. "Buraya gel o zaman."

Önce kılıcını masanın üzerine koydu, ardından da hançerlerini kalçasından çıkardı. Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Ortak salondaki ani sessizliğin belli belirsiz farkına vararak ayağa kalktı. Onun yanına doğru ilerlerken kemerinden sallanan çene kemikleri birbirine çarptı. Ayağa kalktı, çok uzundu ve bakışları onun boğazına kilitlendi. Parmak eklemleri bembeyazdı. Yakanın kalın derisi parmaklarının baskısı altında katlanmıştı.

Çıplak göğsü hırıltılı bir nefesle kalktı. "Ellerini birleştir."

Neden? Ama sormadı; sadece itaat etti. Kavik yaklaştı, sonra tasmayı onun yerine bileklerine doladığında rahatladı ve umutlandı. Öfkeliydi, çok . Ama kendisine yapılanı ona yapmayacaktı.

Olabilir.

Aniden tasmayı çekti. Kızın vücudu adaminkine çarptı, zırhı adamın göğsüne sertçe yapıştı ve kolları aralarında sıkıştı. Sol eli kızın saçlarını sıkıca kavradı ve yüzünü yukarı kaldırdı. Kendi elini indirdi ve dişlerini sıkarak konuştu.

"Şimdi seni bu masanın üzerine domaltacağım ve buradaki her askere vermeden önce seni becereceğim. *Bunu* sana göstermemi ister misin?"

Belki ilk kısmı, bir gün. Ama bu bugün olmamalıydı. "Yarım tur sonra," dedi.

Siyah kaşları ağır bir çatıklıkla aşağı indi. "Ne?"

"Dolunayda." Çenesini daha da kaldırarak boğazını ona doğru açtı.

"Görüyor musun? Yara izi yok. Henüz ay gecemi yaşamadım."

Ve kadın ya da erkek, bir bakirenin kanı Vela'ya aitti ve sadece Vela onlara tam olarak baktığında sunulabilirdi.

Kadının pelerininin bandını kenara itti ve genellikle ayın yarasının bulunduğu boğaz çukuruna tutturulmuş kalın kumaşın altını aradı.

"Krimatheanlar bekarete değer vermezler."

"Hayır." Çoğu sevişmekten zevk alırdı ve bundan sık sık zevk alırdı. "Ama diğer evler yapıyor ve ben de Yüce Kızım. Bir ittifakın evliliğe ve evlendiğim kişi tarafından kabul görmeme bağlı olduğu ortaya çıkabilir."

"Yine de yarım turda sikimi alacak mısın? Bu ittifakın nesi var?"

Zaten hiçbir zaman kesin olmamıştı. Sadece olasılık yüzünden çekimser kalmıştı ve bu da bir o kadar önemliydi. "Bu benim arayışım," dedi basitçe. "Eğer evcilleştirilmenin becerilmek anlamına geldiğine inanıyorsan, o zaman sana boyun eğeceğim. Sadece sana. Ama bunu yaparken tanrıçayı onurlandırmayı tercih ederim." Adam hemen cevap vermeyip sadece doğru söyleyip söylemediğini anlamak istercesine ona baktığında, bakışları adamın güçlü boğazına kayd. "Sen de işaretli değilsin."

Vücudu kaskatı kesildi. "Ay kanı izlerim boynumun arkasında."

Yara izleri. Bir değil, birçok. Ve Mala bunların hiçbirinin sayılmadığından şüpheleniyordu. Tecavüz sonucu kan akıtmak bir sunu değildi; bu, hem tecavüze uğrayan insan hem de buna tanık olan tanrıça için en kötü türden bir suçtu. Ama bu kez sessiz kalan Mala'ydı, çünkü öfkesi yeniden soğumuştı ve şimdi karar verecekti - onun tercihini onurlandıracak ya da onurlandırmayacaktı. Onu bu masanın üzerine yatıracak ya da yatırmayacaktı. Ama ona ne yaparsa yapsın, kendisine yapılanın aynısı olmayacaktı. Çünkü bu teslimiyet onun seçimiydi. Kimse onu zorlamamıştı.

Bakışları buz gibiydi, uzun tasmayı topladı ve tavandaki bir kirişin üzerine fırlattı. Deriyi geri çekerek Mala'nın kollarını başının üzerinden ayak parmaklarının üzerine çekene kadar sürükledi. Pelerininin kolları deri bilekliklerinin üzerinden aşağı kayarak dirseklerine dolandı. Mala'nın bağlı bileklerindeki tasmayı çözdü.

"Şimdi kal," dedi yumuşak bir sesle ve tekrar masaya oturdu.

Bir köpek gibi. Ya da bir at gibi. Mala neredeyse gülecekti ama aynı tepkinin askerlerden de geldiğini duymak onu susturdu. Sırtını ortak salona dönerek tavandaki kirişe asıldı, ağırlığının çoğunu kollarına verdi ve geri kalanını da ayak parmaklarıyla destekledi. Çok rahatsız edici olmasa da. Ceza olarak, şimdiye kadar çektiği en kötü şey değildi.

Kavik'e baktı. Kadehi masanın kendi tarafına çekip içerken kalaylar tahtaya sürtünüyordu. Belki de öfkesini yatıştırmak için. Kadın

hala nasıl evcilleştirilmesi gerektiğini göremiyordu.

Hortlakların saldırısından sonra onunla ilgilenirken olduğu gibi şimdi de ondan hoşlanıyordu. Hatta şimdi daha da iyi. Çok büyük bir risk olmasına rağmen yaratıklara karşı durduğunda onu onurlu bir savaşçı olarak görmüştü. O zamandan beri yaptığı hiçbir şey onu bu fikrinden vazgeçirmemişti. Aksine daha da pekiştirmişti.

Ay gecesini onun altında geçirdiğine pişman olmayacaktı. Onun ilgisine sadece boyun eğmek olmayacaktı. Onları dört gözle bekliyordu ve tamamen zevk almaya niyetliydi.

Mala da ona zevk vermeyi umuyordu. Bu hiç de zor olmayacaktı. Saçları kalın ve koyu renkliydi, ağzı da çok güzeldi. Dişlerinin düzgün ve beyaz oluşu hoşuna gitmişti ve ısırıklarını hayal etmek içinden sıcak bir ürperti geçirdi. Adam artık ölüm gibi değil, sabun ve duman gibi kokuyordu ve boynunun gergin derisinin, sinirli kalçasının üzerindeki deriyle aynı tada sahip olup olmayacağını merak etti.

Yakında öğrenecek ve diliyle her sert kasın izini sürecekti.

Gücü her zaman sevmişti. Hayatı boyunca kendi gücünü artırmak için savaşmıştı. Hanan'ın tohumuyla kutsanmış ve bir düzine savaşçıyı yenebilen ilk Yüce Kız ve Fildişi Taht'ın varisi kuzeni Laina gibi değildi. Mala asla buna denk olamazdı ve eğer en kötüsü olursa, Mala bir gün Laina'nın yerini almak zorunda kalırsa, asla onun kadar güçlü olamazdı. Ama eğer böyle bir şey olursa, halkına sunabileceği mümkün olduğunca fazla güce sahip olabilmek için eğitim almış ve pratik yapmıştı.

Şimdi aynı adanmışlığı Kavik'te de görüyordu; hortlakları atası bir tanrı tarafından becerildiği için değil, kendini güçlü tutmak için sürekli savaştığı için yenmişti. Başkalarını korumak için.

Belki de kendini korumak için. Belli ki yolu hiç de kolay olmamıştı.

Bu arayıştan ne çıkarsa çıksın, Mala bunun onun yolunu daha az acılı hale umuyordu. Adam biranın son suyunu içmek için başını arkaya eğdiğinde, "Demek evcilleştirmek bundan ibaret? Seni sadece yemeğimi bitirmem için bekletmek zorundayım."

"Hayır." Bakışlarını odaklamadan boş kaba dikti. "Göreviniz beni bekletmek olsaydı, göreviniz çoktan tamamlanmış olurdu."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra onun da savaş çılgınlığına kapılmışken benzer bir şey söylediğini hatırladı. *Seni bekledim, küçük ejderha.*

Her gece seni hayal ettim. Ve şimdi sana sahip olacağım.

Belki de delilik değildi. "Ne kadar bekledin?"

Yüzü sertleşerek başını salladı. "Sen . Sessiz kalmalısın."

"Dilini tutmak evcilleşmek demek değildir," dedi. "Öyle olsaydı, görevim akşam yemeğimiz sırasında, sen neredeyse tek kelime bile konuşmazken tamamlanmış olurdu. Şimdi Selaq'a bir kadeh daha getirmesini işaret eder misin? Susamaya başladım."

Bakışları kadının bağlı bileklerine kaydı. "Bunu nasıl içeceksin?"

"Birçok yeteneğim var savaşı. Bunlardan biri de bir birayı ayaklarımla ağzıma kadar taşıyabilmemdir," dedi ve dudakları sert bir çizgiye oturmadan önce ağzının kenarları seğirdi. İşte. Hâlâ kızgın. Ama mantıksız değil. "Beni dizlerimin üzerine çöktürmediğine şaşırdım."

Esprisi kayboldu. "Ne?"

"Bana evcilleştirmenin ne demek olduğunu göstermiyor muydun? Beni sikeceğine söz vererek başladın. Şimdi sadece burada takılıyorum. Ve ay geceme kadar beklesen de, yapabileceğim tek şey sikişmek değil."

Şakağındaki damar yeniden zonkladı. "Bana dizlerinin üzerinde hizmet etmek mi ? *Onların* önünde mi?"

Askerler. Mala o yöne bakmadı bile. "Ne düşündükleri ya da söyledikleri hiç umurumda değil."

Sadece Kavik'in düşündüklerini ve söylediklerini. Ama şimdi hiçbir şey söylemiyordu ve yüz ifadesinin yine soğuk çelik gibi olduğunu bilmek dışında yüzünü okuyamıyordu.

Mala içini çekti. "Sanırım bu senin için çok tehlikeli. Kimin deriye ve tasmaya ihtiyacı var ki? Bir erkeğin tasma bacaklarının arasında uzar. Seni benim yapmak için sadece birkaç kez çekmem yeterli."

"O zaman bir kadının tasma çok daha kısa olmalı." Güldü. "Öyledir. Ve bulması daha zor."

Eli fırladı ve kadının kemerini yakaladı. Adam onu kendine doğru sürüklerken, tasma tavan kirişi boyunca yuvarlanırken büküldüğünde şaşkınlıktan gülmesi kesildi. Kalçaları masanın kenarına çarptı ama adam çekmeye devam etti.

Birden nefesi kesilen Mala, ayaklarını havaya kaldırdı ve sürahinin yanına dikti.

Kavik onun kılıcını ve bıçaklarını bir kenara itti. Güçlü parmaklarıyla kalçalarını kavrayarak onu önüne oturttu; Mala topuklarının üzerinde oturuyordu ve

Kolları hâlâ başının üzerindeydi ama neredeyse tüm ağırlığı ayaklarının üzerindeydi.

Pelerinini süpürerek açtı. Kırmızı kumaş etrafındaki masanın üzerinde birikti.

Adam dizlerini nefesi kesildi.

"Kaç kez çekeceksin?" diye sordu yumuşak bir sesle ama sesi bir bıçağın keskinliğini taşıyordu. "Benim olana kadar kaç kez çekeceksin?"

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Bilmiyorum. Kimse bana sahip olmadı."

"Yapacağım." Uzun parmakları kızın kalıplanmış deri kenarlarını çözdü.

"Ve evcilleştirilen ben *olmayacağım*."

Yapardı. Belki bugün değil. Ama arayışında başarısız olmayacaktı.

O zamana kadar, onunla birlikte olmaktan zevk alacaktı. Zırhı gevşediğinde göğüslerini sıkı ve ağır hissetti. Kolları başının üzerinde bağlıyken zırhı çıkaramazdı ama buna ihtiyacı da yoktu. Elleri kadının belinde, onu sürtünmeden koruyan zırhın ve keten iç çamaşırının altından kaydı. Sıcak, nasırlı avuç içleri kaburgalarını sıyrarak dudaklarından bir nefes titremesi çıkardı. Teni onunkinin altında yanıyor gibiydi.

Ve tanrılar adına, yüzü en güzel manzaraydı. Artık buz yoktu. Sadece öfkeyle birleşen bir sıcaklık vardı. Bakışları ellerinin izlediği yolu takip etti, sanki zırhın altından onun tenini ve parmaklarını görebiliyordu.

Ama meme uçları dokunmak için can atsa da, zırhı parçalamadan daha yukarı çıkamazdı. Belki de en iyisi buydu. En keskin ağrı daha aşağıdaydı.

Elleri yavaşça kemerine doğru ilerlerken yakıcı bakışları onunkilere doğru yükseldi. Dudaklarını aralayarak hafifçe nefes alan kadın, adam kürklerini çıkarırken yüzüne bakmadı. Serin hava iç bacaklarının derisini öptü.

Dizlerini iyice açmış olmasına rağmen, beline bağladığı yumuşak peştamal bacaklarının arasından sarkıyor ve onu adamın gözünden gizliyordu.

Ama parmaklarından değil. Eli kumaşın altından kaydı ve kaygan, çıplak eti buldu. Oh, tatlı tanrılar. Başı geriye düştü ve inlemesini durdur, durdurmak da istemedi. Vela'nın kanı adına, dolunay olmasını diledi.

Sert bir hırıltı mutluluğunun içine işledi. "Şimdiden sırılsıklam olmuşsun."

Sesini inançsızlık doldurmuştu. Nefes nefese bir kahkaha atarak tekrar ona baktı. "Ne bekliyordun ki? Labirentten beri seni istiyorum savaşçı."

Sanki ani bir acı çekiyormuş gibi gözleri kapandı. "Labirentten beri," diye kısık sesle. "Seni ilk gördüğümünden beri istiyorum."

"O zaman neden bilmiyorum," dedi ve gözleri tekrar açıldı.

"Yapmayacağım." Onu daha yakına sürükledi ve başını eğdi. "Yalvarsan bile olmaz."

Peştamalı bir kenara attı. Vücudu titredi ve kaslarını çelikleşmeye zorladı. Sonra güçlü dişleri kalçasının iç kısmını ısırды, kalçaları öne doğru sarsıldı ve yalvaracaktı, onu tekrar ısırması için yalvaracaktı.

Ama ısırmadı. Kalçalarını kavradı ve öne doğru eğip yaladı. Ve kız bağırıp tasmaını çekerken, ağzına doğru eğilirken ve tanrıçaya onu bu adamı bulmaya gönderdiği için teşekkür ederken tekrar yaladı. Onu yutarken hırlayan ve onu hareketsiz tutan bu canavar.

Aniden başını kaldırdı ve çıkık çenesi, parlayan dudakları ve gözlerindeki ölüm vaadiyle ona baktı. Ama birisinin masaya yaklaştığını fark ettiğinde bile, geri çekilmiş olmalıydılar, çünkü onu tekrar daha yakına sürükledi.

Böylece ona zarar vermeyecekti ... ve onu paylaşmayacaktı da. Göğsü kabarak, "Kavik," diye fısıldadı ve adam kalın siyah kirpiklerinin arasından ona bakarken, ağzı klitorisinin üzerine hafifçe kapandı ve usulca çekiştirdi. Tekrar çekiştirdi ve bu sefer adını haykırdı, sonra yalvardı ama durması için değil. Asla durmaması ve ona daha fazlasını, daha sertini vermesi için. Yaladı ve tekrar çekti ve tekrar, onu kenara daha da yaklaştırdı. Aniden dondu, vücudu gerildi, sonra en uzun parmağını kılıfının derinliklerine sokarak başka bir yalamayı takip ettiğinde bir anda paramparça oldu.

Orgazm ondan bir çığlık daha kopardı, vücudu kıvranıyor ve iç kasları ona kenetleniyordu. Adamın tatmin edici iniltisi kadının vızıldadı. Omurgası kemerli, çünkü artık çok fazlaydı, daha fazlası için yalvarmıştı ve adam ona hazır olduğundan fazlasını vermişti.

Yalamaları yumuşadı ve yavaşladı. Parmağı kızın içinden kaydı ve hâlâ dizlerini açık tutmasına rağmen dokunuşu değişmişti. Uyluk boyunca ilerleyen öpücükler aç değil, neredeyse saygılıydı.

Sonra bir asker, ", küçük midilli, seni çoktan evcilleştirdi!" diye bağırdı ve Kavik onu masadan itti.

Kanı hala kükrerken, ayak parmakları tekrar zemini bulmadan önce kırıştan sallandı. Bacakları puding kadar sağlamdı. Askerlerin şamatalı kahkahaları arasında Kavik'in bir bira daha istediğini duydu.

Ona doğru sırtıttı. "Bunun kaç çekiş olduğunu saymadım, savaşçı. Bunu ikinci kez yapman gerekebilir."

Başını iki yana salladı. Teni yine öfkeyle kızarmıştı; ona mı, kendisine mi, yoksa askerlere mi, bilmiyordu. Birayı birkaç büyük yudumda içti, sonra ona bakmadan kalçasına uzandı ve geniş başparmağını şişmiş kılıfının içine soktu.

Mala'nın nefesi kesildi, kasları adamın etrafında gerildi. Daha derine erişmesine izin vermek için kalçalarını eğdi ama adam çoktan elini çekmiş ve oturduğu yerden kalkmıştı.

Kızın bakışlarını tutan Kavik başparmağını dudaklarına götürdü ve kızın ıslaklığını teninden emdi. "Onu becerebilene kadar bekleyeceğim."

Masayı terk ederek aniden geçip gitti. Mala başını eğdi ve kahkahalarına karşı dudaklarını ısırıldı. Kavik'in onu asılı mı bıraktığını yoksa dışarı çıkıp sikiindeki sertliği mi atmaya çalıştığını bilmiyordu ama her iki durumda da bu macera *çok* iyi başlamıştı ve Kavik şu anda ona karşı hana ilk adım attığı zamanki kadar soğuk değildi.

Hafif adımlarla yaklaştı. Mala omzunun üzerinden bakarak Selaq'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu hancı. "Kavik dönüyor mu?"

"Bilmiyorum. Arka odada kıyafetlerini topluyor."

Yani geri dönüyor olabilir. "Bekleyeceğim. Bir bira daha getirebilerseniz."

Ama yaklaşan sonraki adımlar Selaq'ın ya da Kavik'in adımları değildi. Mala askerlerden biriyle yüzleşmek için döndü, açgözlü gözleri olan ve ereksiyonu broklarının altında bir çadır direği oluşturan sarhoş bir kaba.

Bakışları kadının vücudundan aşağı kaymadan önce bağlı bileklerine doğru yükseldi. "Canavarın inine kaçtı. Ama seni iyi ısıtmışa benziyor."

Mala bunun sesini tanıdı. *Küçük midilli*. "O yaptı. Şimdi benden uzak dur. Benim iznimi aldı. Senin yok."

Asker kıllarla kaplı çenesini kaşıdı. "Sorun şu ki, beni ve adamlarımı da iyi ısıttınız. Çılgık atıp penislerimizin üzerinde kıvrınmanızın ve bundan hoşlanmanızın uzun sürmeyeceğini düşünüyoruz."

Diğerlerine bakmadan önce ona şaşkınlıkla baktı. Sevişmek için eğlendikleri kadar istekli görünmüyorlardı. Sonucu ne olursa olsun bu zalimle karşılaşmasından zevk alacaklardı. "Sana ne yapacağımı bilmiyor musun?"

"Kale muhafızlarına ne yaptığınızı duyduk." Koca kafasını sola doğru eğdi ve kadının bileklerine baktı. "Şimdi bunu nasıl başaracaksın bilmiyorum."

Kolayca. "Seni uyarıyorum asker. Bana dokunan her elini kaybedersin."

Arkasından Selaq, Mala'nın bira sürahisini taşıyarak ortak salona girdi. Mala'nın gözleri telaşla irileşti. "Seni hödük, Delan! Aptal kafanı koparmadan önce ondan uzak !"

Kızın uyarısı onu daha da kararlı hale getirdi. Müstehcen alaycılığı çirkinleşti. "Göreceğiz bakalım."

Mala'nın peştamalına uzandı. Vela adına, kendisine dokunmasına bile vermedi.

Tasmasını kavrayarak kendini yukarı çekti ve çizmeli ayağını taşaklarına geçirdi. Adam yere , öğürmeye başladı. Hızla masaya doğru döndü. Kavik kılıcını kadar uzağa itmişti ama bıçaklarından biri yeterince yakındaydı. Kabzayı ayaklarının arasına sıkıştırdı ve yukarı doğru dönerek bıçağı ellerine getirdi. Bacakları tekrar yere değmeden önce, tasmayı kesip atmıştı.

Delan öfkeli bir kükremeyle, hücum eden bir öküz gibi ona doğru geldi. Salak herif.

Elleri hâlâ bağlıydı ama bir tasma ve bir bıçak tutuyordu.

Silahını seçerek uzun deriyi adamın boğazına geçirdi, masanın üzerine sıçradı ve tasmasını çekerek yanından atladı. Ayakları devam etti ama üst bedeni devam etmedi. Bacakları altından fırladı ve sertçe sırt üstü yere düştü, boğuluyor ve boynunu saran deriyi parçalıyordu. Mala ağır bir şekilde göğsüne atladı ve sikine tekrar vurdu. Artık o kadar sert değildi.

Yukarı baktı. Kavik bir ; görünüşe göre sadece kıyafetlerini giyiyor ve eşyalarını topluyordu. Kollarını artık zırhlı olan göğsünün üzerinde kavuşturmuş, en yakındaki masada durmuş, ifadesiz bir şekilde onu izliyordu. Selaq onun arkasında ağzı bir karış açık bekliyordu.

Güzel. Mala, bu pislik ona dokunmaya kalkışmadan önce bile susamıştı.

"Bira?" diye sordu ve hancının getirdiği sürahiyi minnetle aldı.

Ayaklarının altında, mor yüzlü bir Delan onu kaldırmaya çalıştı

uzaklaştı. Çizmesinin ucunu adamın boğazına geçirdi ve gözleri geri dönüp çırpınışları sona erene kadar geri adım atmadı. Ölmemişti. Sadece sağlam bir şekilde dövülmüştü.

Diğer askerler aniden tedirgin olmuş gibi gözlerini ondan kaçırdı ve sessizce içmeye devam etti. Aynı aptallığı göstermeyecekleri ya da yoldaşlarının intikamını almayacakları için Mala Kavik'e yaklaştı ve bağlı ellerini uzattı.

"Hâlâ bana ne demek olduğunu mu gösteriyorsun? Yeni bir tasmaya ihtiyacımız olacak."

"Hayır." Birkaç keskin çekişle kızın bileklerindeki tasmayı çözdü. "Ay dolunay olduğunda senin için buraya döneceğim."

"Beklemem mi gerekiyor?"

"Bekleyeceksin."

Savaşçı onun tasmaını *o kadar* da iyi çekmemiştir. Ama hiçbir şey söylemedi ve onun gidişini izledi. Canavar Kavik hakkında öğrenmesi gereken daha çok şey vardı; hepsini şimdi öğrenemezdi. Onun hakkında da öğrenmesi gereken daha çok şey vardı - ne kadar sabırlı ve inatçı olabileceği gibi.

Yakında .

BÖLÜM 5

TKırmızılı kadın Kavik'i bozkır boyunca takip etti. Aygırına binmiş ve diğer üç ata liderlik ederken, Kavik'in arkasında belirmişti. Öğle güneşi gri bulutların arkasına kaymıştı. İnişli çıkışlı tepeler nemli bir bataklığa dönüştüğünde atından indi ve onu yaya olarak takip etti. Akşam çöktüğünde hayvanlarla ilgilenmek ve kamp kurmak için durdu. Gece olduğunda, uzakta titreyen küçük bir ateşten başka bir şey değildi. Aç ve yorgun olmasına rağmen, Ağlayan Orman'ın gölgeleri izini yutana kadar yoluna devam etti.

Kuşluk vakti yine onun arkasındaydı.

Ve artık uzakta değildi. Öyle olsaydı, sık orman onun varlığını gizlerdi. Yine de atların nal seslerini yağmurun ve damlayan yaprakların gürültüsünden duyabileceği kadar yakından takip etti. Sesi, ara sıra duyulan kişneme ve kişneme seslerinin arasında süzülüyordu; bazen de kahkahası. O gece kamp yapmak için ondan önce durmadı ve ateşinin parıltısı onunkinden ayırt edilemeyecek kadar yakınına . Alevlerin üzerinde, sabah yayıyla yakaladığı kırmızı taçlı hopper'ı kızarttı. Kanatsız kuşun eti sert ve kılçıklıydı ve o yerken kadının şişman bir opossumun derisini yüzmesini izledi. Kadın ona bir kez baktı ve hayvanın yarısını uzatarak teklif etti. Kavik başını salladı ve ıslak zeminde yatağını yaptı.

Kavik bunun için diğer adamın dişlerini kırmak istese de, kızamık Delan doğru söylemişti. Tasma ve kayışla bağlı olanın Mala olması önemli değildi; Kavik onu tattığı andan itibaren ehlileştirilen kişi olmuştu ve kız onun adını haykırdığında öfkesini unutmuştu. Bunun yerine sadece onun zarif kalçasını saygıyla öpebildi. Onun için her şeyi yapardı, adını bile bilmeden sevdiği bu kadın için. Daha ona dokunmadan önce bile onun ihtiyacıyla sıırılsıklam olmuştu.

Çok kolay yönlendirilmişti. Tam olarak onun istediği yere gitmişti.
Git

. Bir daha asla.

Ama Kavik daha fazla öfke toplayamadı. Onun yerine yatağına bir Göğsünde ağır bir sızı vardı ve uyandığında hâlâ devam ediyordu. Babasının ölümünden sonra böyle bir acıyı daha önce de hissetmişti. Şimdi Mala onun yolunda yürüyor ve kendisinininkini müjdeliyordu.

Vela akıllıca davranmıştı. Kavik'in dünyada savaşamayacağı tek kişiyi göndermişti. Ama sağlam durabilirdi. Mala bu görevden vazgeçene kadar da öyle yapmak zorundaydı. Her şeyini kaybedebilirdi. Ölebilirdi. Ama sonuyla evcilleşmiş ve diz çökmüş olarak yüzleşmeyecekti.

Sabahleyin, güçlü bir siyah kısırağa binmiş olarak ona geldi. Gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı ve siyah saçları yeni örülmüştü. Tepesindeki ağaçlardan damlayan yağmur, ıslanmadan önce kırmızı pelerininin omuzlarında boncuk boncuk birikiyordu.

"İsterseniz bu at sizindir," dedi. "Sağlam ve yumuşak huyludur."

Ve gri atıyla benzer bir yapıya sahipti, sanki eyerinin boyutuna dikkat etmiş ve ona uyacak bir at seçmiş gibiydi. Kavik başını sallayarak ona sordu: "Hâlâ iblis tusker'ı avlamak istiyor musun?"

Dudakları aralandı ve uzun bir süre ona baktı; muhtemelen herhangi bir cevap beklemiyordu. Ama sağlam duramazdı.

"" dedi sonunda.

Atın dizginlerini tuttu. "O zaman gidiyoruz."

Ağaçların yoğunluğu Mala'nın Kavik'in yanında at sürmesini engelliyordu, bu yüzden onu ormanın kenarına kadar takip etmeye devam etti. Yağmur dinmiş olsa da yapraklar hâlâ damlıyordu ve Mala gölgeli kapüşonunun altından onu inceledi. Adam yine sertleşmişti. Bu sefer buzbir öfkeyle değil. Onun yerine demir gibi bir kararlılıkla dolu görünüyordu.

Onun öfkesini tercih ederdi. Ateş söndürülebilirdi. Buz eritilebilirdi. Ama demiri bükme o kadar kolay değildi.

Mala bunu çok iyi biliyordu. Kendi iradesi ve inatçılığı da en az onun kadar güçlü bir demirden yapılmıştı. Bu yüzden birbirlerine vuran iki çekiç gibi olacaktı. İkisi de kırılmayacaktı.

Ama Mala'nın görevi basit olsaydı, ödülü o kadar da büyük olmazdı.

Ormandan çıktıklarında bakışları hemen kuzeydeki sivri tepeleri aradı. Söylendiğine göre iblis dişlek bu dağlara dadanmıştı ama bu manzaranın onu bu kadar güçlü çekmesinin nedeni bu değildi. İki gece önce, bataklıklarda yatarken, turuncu bir parıltı bu zirveleri örten kara bulutları aydınlatmıştı; aynı parıltı evindeki yatak odasının penceresinin dışındaki güney gökyüzünü de aydınlatmıştı. Astal'ın Alevli Dağları. Krimathe ile Blackmoor arasında kalan tek şey onlardı. Ancak yolcuların bu hain, yanan zirveleri geçmesine izin veren hiçbir geçit yoktu; bunun yerine Astal sıradağları üzerinde bir yol bulmadan önce doğuya veya batıya doğru yürümeleri gerekiyordu.

Mala en hızlı, en tehlikeli yolu seçmişti ama yine de bu topraklara iki yıllık bir yolculukla gelmişti. Görevi bittiğinde, geri dönmesi için iki yıl daha geçmesi gerekecekti ve Mala'nın en çok ihtiyaç duyduğu anda on bin savaşçının gücünün Krimathe'nin gücüne ekleneceğine dair Vela'nın verdiği sözü de yanında taşıyacaktı.

Kavik'in de o savaşçılardan biri olacağını ummaya başlamıştı.

Yine de onun Blackmoor'u olduğu gibi bırakacağını düşünemiyordu. Lord Barin hâlâ yozlaşmış tahtında oturduğu ve iblis tusker hâlâ suları kirlettiği sürece.

Mala kaşlarını çattı ve batıya doğru baktı. Bu toprakların koyu renkli, zengin bir toprağı vardı. O kadar yağmur yağmıştı ki, yılın bu zamanında toprağın büyümeye başlaması gerekirdi. Bunun yerine ince, kurumuş otlar kırlarda cılız bir halı dokuyordu. Av hayvanları çok azdı. Otlayan hiç hayvan görmemişti - sadece şehir ve köy duvarlarının arkasında korunan hayvanları. Yine de Shim ona yakınlarda bir tehlike olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

Aygırın boynunu kaşıyarak, "Hiç hortlak kokusu aldın mı?" diye sordu. Adam başını sallayarak cevap verince, Kavik'in bineğine yetişmesi için onu teşvik etti. "Savaşçı, bir kervana her eşlik ettiğinde labirentteki tüm hortlakları öldürüyor musun?"

Bakışları yüzünü aradı, sanki sorusuna neyin yol açtığını merak ediyormuş gibiydi. "Biliyorum. Birkaçı kılıcımdan kaçtı. Çok değil."

"Yani daha fazla hayvan bozulduğunda, yeni hortlaklar aynı yerde toplanıyor ve bir sonraki yolcuları mı bekliyorlar?" Mala başını salladı. "Bu daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Sürü oluşturduktan sonra genellikle dolaşırlar."

Ağzına mizahsız bir gülümseme yerleşti. "Barin'in onları evcilleştirdiği ve kimsenin onun hükmünden kaçmasını engellemelerini emrettiği fısıldanıyor. Aynı şeyi iblis tusker için de söylüyorlar."

Korku insanlara pek çok şey fısıldattı. "Onun kontrolü altında olduklarına inanıyor musun?"

"Olabileceklerine inanıyorum."

Mala da öyle. Kötü büyü savaş lordunu ve kalesini kuşatmıştı. "Telani bana Barin'in öldürülemeyeceğini söyledi."

"Belki de yapabilir." Çenesi aniden gerilen Kavik önüne baktı. "Ama henüz bunu yapmanın bir yolunu bulamadım."

"Denedin mi?"

"Sayısız kez."

Ağzı bir karışık açık kaldı. Shim bile şaşkınlıkla homurdandı, kulakları daha iyi dinleyebilmek için geriye doğru döndü. Kavik aygıra baktı, sonra tekrar Mala'ya dönerek, "Ne denedin?" diye sordu.

"Her metalden dövülmüş bıçaklar, her taştan yapılmış baltalar ve mızrak uçları. Kemikten ve fildişinden bıçaklar. Taşınması için bir düzine öküz gereken kayaları fırlatan mancınıklar. Ateş, oklar ve zehirler. Güneş doğarken ve batarken, gece yarısı ve gün ortasında, dolunay ve yeni ay sırasında ve aradaki her dönüşte." Ayın durdu, sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle ekledi: "Barin'in gözlerini kaynatacağını söyleyen bir seyyar satıcıdan aldığım bir tılsımı kullanmayı bile denedim. Dişli gübresi gibi kokuyordu."

Mala sıırttı. "Muhtemelen

öyleydi." "Yine de denedim."

Şimdi onun bir seyyar satıcı tarafından kandırıldığını düşünemiyordu. "Kaç yaşındaydın?"

"Kaleye ilk kılıcımı götürdüğümde sekizinci kışımdaydım. Blackmoor'dan ayrıldığımda on dördüncü kışımdaydım. Döndüğümde beri herhangi bir girişimde bulunmadım."

Ve beş yıl önce geri döndü. O zamandan beri insanların bu toprakları terk etmesine yardım etmiş, onları öldüremediği adamdan kurtarmıştı.

"Barin buna neden izin verdi?"

"Onu eğlendirdim. Ve her başarısızlığında, ona karşı çıkanların cesareti kırıldı. Herkes bir bıçağın onun derisini kesmediğini, kaynar yağın onu yakmadığını ve fıçı fıçı zehir içebildiğini biliyordu."

"Salonunda tasmalı borçluları gördüğümde, onu ölü görmek için kanım üzerine yemin ettim."

Ondan kuru bir kahkaha koptu. "Bu kadar aceleci olmamalıydın."

Belki de değildir. Ama bundan pişmanlık duyamazdı. Bunun yerine, her gün o salona yürüyen, girişimlerini sadece eğlence olarak gören bir savaş lordunu yok etmeye kararlı genç bir çocuğu hayal etmeye çalıştı.

Ve her başarısız oluyor. "Sen de mi kalbini kaybettin?"

"Hayır. Tek başıma başaramayacağımı fark ettim. Bu yüzden Blackmoor'dan ayrıldım ve kendi askerlerimin parasını ödeyecek kadar kazanana kadar kılıcımı kiraladım. Beş yıl önce onlarla birlikte geri döndüm."

Onun onurlu bir savaşçı olduğunu biliyordu. Şimdi hayranlığının sınırı yoktu. "Adamların nerede?"

Kadına tekrar baktığında gözlerinde acımasız bir anı canlandı. "İblis tusker ile karşılaştık. O zaman öldürülmeyenler daha sonra Barin tarafından öldürüldü."

"Ama sen değil."

"Onu hâlâ eğlendiriyorum."

Tek sebep bu olamazdı. Barin gibi adamlar kendilerine karşı işlenen suçları asla hafife almazlardı. Kavik çocukken onu ne kadar eğlendirmiş olursa olsun, yönetimine meydan okumak için paralı askerlerden oluşan bir ordu kiralaması Kavik'in işkence görmesi ya da ölmesiyle sonuçlanmalıydı. Bunun yerine savaş lordu Kavik'e yardım eden herkesi incitti - ve bu Kavik için bir tür işkence olsa da, Barin neden rahatsız oldu?

"Ama seni incitmek onu neden eğlendiriyor? *Sana* bile zarar vermiyor, başkalarına zarar veriyor. Sen Telani'den su bile almazdın. Ve senin de iğdiş edilmeyi kabul etmeni beklemiyordum."

Yine de şimdi düşününce göğsüne keskin bir sızı saplandı. Savaş lordundan korkmuyordu ama Kavik'in yardımını reddetmesi ve onu Barin'den uzak durması konusunda uyarması önemliydi. Barin'in ona zarar vermeye çalışıp çalışmaması artık umurunda değil miydi?

Yüz ifadesi yine buz kesmişti. "Beni ona tasmayla için bir arayış içindesin. Şu anda zarar vereceği son kişi sensin."

Göğsündeki ağrı hafifledi. Yani iğdiş edilmiş atı kabul etmişti çünkü onun güvende olduğunu düşünüyordu. "Ama neden *sen*? Bir çocuk tarafından eğlendirilmiş olsa bile, neden seni böyle bir şekilde ayırdı?"

Ağzı düz, önce ona, sonra Shim'e baktı. "Bana onu nasıl evcilleştirdiğini anlat."

Konunun değişmesinden gafil avlanan Shim, Kavik'in kendisinden bahsettiğini fark edene kadar aptal aptal ona baktı. Aygırın başı havaya kalktı ve öfkeli bir kişnemeyle savaşıya doğru şaha kalktı. Siyah iğdiş bocaladı ve ürttü. Kavik bineğinin korkusunu yumuşak bir şekilde atlattı, uyluklarının ağır kasları atın yanlarında sıkılaştı, büyük elleri dizginleri rahatça kavradı.

"Shim evcilleştirilmedi," diye tersledi Mala. Avucunu aygırın gergin boynunda gezdirdi. Shim bir körük gibi havayı homurdanıyordu. "O benim arkadaşım ve yoldaşım."

"Ona sen bin."

Ve şimdi onun altında öfkeyle titriyordu. Kavik, Shim'i aygırın ona saldıracığı kadar kızdırmaya mı *çalışıyordu*? Şu anda bile Shim muhtemelen sadece kısrağı yaralayabileceğı için geri çekiliyordu. Neyse ki Mala, aygırın öfkesini nasıl dindireceğini bilecek kadar uzun süredir onunla seyahat ediyordu. Shim'in omzunu kaşımak için eğildi, tam da Shim'in sevdiğini bildiğı yeri ve ona sevgiyle takıldı, "Çünkü zayıf fikirli ve midesi tarafından kolayca yönetiliyor."

Gülerek, aygırın tepkisi olan sert bacaklı hoplama ve zıplamadan geçti.

Kavik gerildi ve ona doğru uzandı, sonra anlamış gibiydi. Shim'e kaşlarını çattı, sonra aygırın yelesini bıraktığında bakışları Mala'nın ellerine gitti.

"Dizgin ya da dizgin yok mu?"

"Tabii ki hayır." Mala, Shim'in ağzına bir ısırık sokmaya kalkarsa onu öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordu ama bunu kesinlikle bir ihanet olarak görecekti. Onun güvenini kaybetmek, dizginlerin güvenliğine sahip olmaya asla değmezdi. Tekrar boynunu kaşdı. "Görevime başladıktan kısa bir süre sonra Krimathe'nin batısındaki yaylalarda karşılaştık. Ona güzel olduğunu ve benimle seyahat etmekten hoşlanacağını düşündüğümü söyledim, çünkü öldürecek haydutlar olacaktı. Hanan'ın tohumundan doğan pek çok kişi gibi onun da insanlardan hoşlanmadığını düşünmüştüm."

Shim sanki "hoşlanmamak" yeterince güçlü bir kelime değilmiş gibi tekrar homurdandı.

Kavik belli belirsiz gülümsedi. "Ama sen değil?"

"O zaman yaptı. Bana hava üfledi ve yoluna devam etti." "Sen ne yaptın?"

Dudağını ısırdı ama yine de sırtmasına engel olamadı. "Pes edene kadar onu yaylalarda takip ettim."

Kavik açıkça, "Ben teslim olmadım," dedi.

"Biliyorum." Onun yerine kendini demirle doldurmuştu. "Başta ona binmedim bile, başka bir atım vardı. Ama bir nehirden geçiyorduk ve bir kürek yılanı bacağımı soktu." Kavik'e kahverengi teninde soluk bir yıldız gibi parlayan damarlı yara izini göstermek için çizmesinin üst kısmını aşağı doğru itti. "O zaman Shim'in beni terk edeceğini düşünmüştüm ama beni en yakın köye taşıdı ve orada bir şifacı bulduk. Ondan sonra ona binmeme izin verdi ama sadece ben bindiğimde ne kadar hızlı seyahat ettiğimizi fark ettiği için. Başka hiçbir binek onun hızına yetişemiyor."

Başını salladı. "Labirentte karşımıza gördüğüm herkesten daha hızlı çıktın."

"Bu Shim'in hediyesi." Onun boynunu okşadı. "Gördüğünüz gibi evcilleştirilmemiş.

Diğer atlar gibi değil ve insanların düşündüğü gibi de değil. Eğer öyle olsaydı, onu kurtarmak için hayatımın sonuna kadar savaşırdım."

Sert bakışları yine onunkileri buldu. "Vela senin yerine onu dizgin ve ısırtığa alıştırma görevini yapmış olsa bile mi?"

Aslında bilmiyordu. Çünkü zorla olması gerekmiyordu; eğer bu kadar çok şey onun biraz almasına bağlıysa, Shim isteyerek boyun eğebilirdi.

Ama bunun bir önemi yoktu. "Aynı şey değil, savaşçı. Evcilleştirme düşündüğün gibi değil. Tasma ya da kayış olmayacak. Kimseye karşı bu kadar zalim olamam. Bu yüzden Vela'nın benden bunu istemeyeceğine inanıyorum."

Kavik o kadar ikna olmuş görünmüyordu.

Dağların gölgesinde için durduklarında MALA'nın midesi gurulduyordu.

"Ben pişiririm," dedi Kavik'e ve onun itiraz etmemesine sevindi. O gün sadece birkaç yılan ve kertenkele yakalamışlardı ve Kavik'eşyalarının azlığından, genellikle midelerine bir bıçak sokup onları kızarttığından şüpheleniyordu.

Artık yağmur yağmıyor olsa da, zemin çamurluydu ve atlar sıırıslılandı. Kavik ateşi yakarken Mala hayvanlarla ilgilendi, sonra şişman bir hilal parladığında onları bu kadar çabuk otlamaya göndermemiş diledi

İnce bulutların arasından, aşağıdaki vadiye ve onun içinden geçen çamurlu yol şeridine zayıf bir ışık saçıyordu.

"Bu bir köy mü?" Uzakta bir gölge halkası uzanıyordu; eğer yanılmıyorsa, bu bir köy duvarıydı. "Shim'e atları bu tarafa sürmesini söyleyeyim mi? Belki bir han bulabiliriz."

"Yapamayız."

Arkasına baktı. Çıraları kuruydu ve iyi başlamıştı ama alevlere eklediği turba biraz nemliydi. Yakıt için için yanan, yoğun duman Kavik'in yüzünü gizliyordu ama verdiği cevabın kasvetli olduğunu fark edemedi.

"Perca'da bir hanı himaye ettiniz. Bir hancı seni içeri almak zorunda. Barin bunun için onları cezalandırmaz herhalde?"

"Çoktan yaptı. . Artık orada köy falan yok. Yerle bir etti."

Midesi sıkışarak tekrar uzaklara baktı. "Neden?"

"Adamlarımla birlikte iblis tusker'la savaştığımız yerden çok uzakta değiliz. Çoğumuz yaralanmıştı. Köylüler bizi içeri aldı. Bizimle ilgilendiler. Ve hepsi bunun için öldü."

Midesindeki gerginlik hasta bir topa dönüştü. Yanına çömeldiğinde başını kaldırmadı, bakışları ağır torfun altındaki küçük, titrek alevlere sabitlenmişti. Güçlü profilini inceledi, keçeleşmiş saçlarını ve uzun sakalını hatırladı. Bunun nedeni sadece hortlak kanıyla ıslanmış olması değildi. Bu lanetli topraklardaki insanları terk edemediği ve onların arasında yaşayamadığı için böyle yaşamayı tercih etmişti. Mala'nın yaptığı gibi sadece yoldayken değil. Başkalarına köprüye kadar eşlik ettiği zamanlar , her zaman.

"Böylece Blackmoor'un canavarı oldun," dedi. Ve onu evcilleştirmek için gönderilmişti.

Sanki ismi hatırlatmış gibi, sonunda ona baktı. "Ben yaptım."

Kararlılık yüz ifadesini yeniden sertleştirmişti. Onun bakışlarını kendi bakışlarındaki demirle karşıladı.

"Barin'in öldüğünü göreceğiz."

"Tanrıça tarafından tercih ediliyorsun. Belki de benim bir yol bulursun." Aniden ayağa kalktı. "Ama onlar için artık çok geç."

Mala bunu çok iyi biliyordu. Görevini tamamlasa bile, Vela'nın yardımı binlerce Krimathean için çok geç bir nesil olacaktı. "Biz onlara yardım ediyoruz

yapabiliriz, savaşçı."

Sadece başını salladı ve eyerine baēladığı kertenkeleleri geri aldı. İç çekerek, ateşini cesaretlendirmeye odaklandı. Halkı için umudun aēırlığı, onun taşıdığı ölüm yüküyle kıyaslanamazdı. Ama Mala görevini başaramazsa bu yükün ne olduğunu anlayacaktı.

Ancak bu gece tamamlanamayacaktı, bu yüzden yapılabilecek şeylere odaklandı. Kertenkelelerin derisini yüzmek gibi. Güveçte pişirmeyi bekleyemeyecek kadar acıkmıştı, bu yüzden kertenkeleleri sarı biber ve tatlı kökle doldurup toprak bir tencereye yerleştirdi, kalan boşluğu birayla doldurdu ve tencereyi ateşe koydu. Doyurucu bir yemek olacaktı, özellikle de önceki gece tutsülediği opossumun yumuşak dilimlerini ekledikten sonra. Bu akşam aynı şeyi yılanlar için de yapacaktı; yolda yemek daha iyiydi.

O halde beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Kavik çoktan uyku kürklerini ve eyerlerini toplamıştı ve ateşin yanında ona katıldı. Çıtırdayan alevlere baktı. Tencereden güzel kokulu buharlar çıkıyordu. Eğildi ve onun yanına yerleşmeden önce derin bir nefes aldı.

Şarap tasını ona uzattı. "Umarım zayıf fikirlisinizdir ve mideniz tarafından kolayca yönlendirilirsiniz."

Sırtışı ateşin sıcaklığını artırıyor gibiydi. Adam içerken onun boēazını izledi ve parmaklarını kendi boēazında gezdirdi. Mala artık izin almadan ona dokunamazdı. Ama çok iyi hayal edebiliyordu.

Kavik birayı geri verdiğinde derin bir yudum alma ihtiyacı duydu, Kavik'in aēzını izlediğinin ve bakışlarının vücudunda aşāğı doğru kaydığının farkındaydı.

Kalçalarında durdu. "Annenin ödüllerini takıyorsun."

Çene kemikleri kemerinden sarkıyordu. Modası geçmiş gelenektir ama Mala bunu sürdürmekten memnundu. En azından bunlar için.

"." Bir içki daha aldı ve merakla ona baktı. Adam, sanki annesini bunları giyerken görmüş gibi, bunların kökeni hakkında kesin konuşmuştu. "Onun olduğunu nereden biliyorsun?"

Ateşin içine baktı. "Onlar eski. Ve bence sen çok daha fazlasını giyiyor olmalısın."

O da öyle yaptı. Kemerini daha birçok göz dişi süslüyordu. Ama o sadece "Bir tanesi babamın." dedi.

Gözleri tekrar onunkilerle buluştu. "Onlar Yok Edici'nin adamları mıydı?"

"Evet." Başını arkaya yatırdı ve aya baktı. Annesi ona o gece dolunay olduğunu söylemişti. Vela her şeyi görmüştü ama Krimate için hiçbir yardımı olmamıştı. "Şanslıyım ki özelliklerimin çoğu anneme benziyor, çünkü onlar en aptal askerler olmalıydı. İşlerini bitirdikten sonra ona sırtlarını döndüler."

Kavik yanıt vermedi. Ama bu kez, sadece verilecek bir yanıt olmadığı için. Mala ona şarap tulumunu uzattı, ardından kemerinin ortasından sarkan çene kemiğini çözdü.

"Sanırım babam bu olmalıydı," dedi ve kemiği kendi çenesine doğru tuttu. "Şekli aynı, sence de öyle değil mi?"

Ve onunla geçirdiği bu kısa süre içinde, aşk ona doğru geliyor olmalıydı. Çünkü Kavik boğulup ateşe bira tükürdüğünde, bunun ne kadar büyük bir kayıp olduğunu . Onun yerine gülüşünü izledi ve bu derin ses kalbinin dolup taşmasına neden oldu. Sonra ona baktı ve kahkahası sustu ve onun da aynı şeyi hissettiğini umdu.

Eğer yapmadıysa, yaptığını görecekti. "Umarım ay gecemde hâlâ benimle niyetindesindir."

Ondan uzaklaşıp alevlere bakmadan önce bile gözleri ateşle doluydu. "Eğer sikimi almaya bu kadar istekliysen, o zaman ben de seni sikmeye hazırım."

"Sadece istekli değilim, savaşçı. *İstekliyim*. Ama seni uyarmalıyım ki sana sahip olduğumda, seni paylaşmayacağım."

Elleri kenetlendi. Gözlerini ateşe dikmiş, geniş göğsü derin nefesler alarak yükseliyordu. Sonunda tekrar ona baktı. Sert kararlılık sıcağı örtmüştü.

Yavaşça ayağa kalktı. "Buraya gel o zaman."

Yükselirken kalbi hızla çarpıyordu. Her adımda göğüsleri daha da ağırlaşıyor, meme uçları sert zırhın ardındaki yumuşak ketenle oynayıyordu. Bakışları Kavik'e kilitlendi ve dokunabilecek kadar yaklaştı. Yüzü gergin bir maskeye dönüşen Kavik ona doğru uzandı, iri eli çenesini kavradı ve sonra geriye kayarak saç örgülerini avuçladı.

"Aşağı." Sesi sertti. "Şimdi sikimi al."

Ve tadına bak. Sonunda onu tadacaktı. Beklenti, sıcak ve keskin bir şekilde geçti. Yere çöktü, dizleri pelerinin kıvrımlarıyla yastıklanmıştı. Elleri adamın kavradı, avuç içleri yıpranmış brokların ve kalın, çelik gibi kasların üzerinde kayıyordu.

Oh, tatlı tanrılar. Çok güçlü.

"*Şimdi.*" Parmakları kadının saçlarına daha da dolandı. "Madem kadar heveslisin, şimdi hepsini al. Çekebildiğin kadar sert çek."

Bakışları adamın yüzüne kaydı. Sanki gücünün ötesinde bir ağırlık kaldırmış gibi yüzünü ağzını germişti. Kürkünün altından uzanıp broklarının önünü aşağı iterken kollarındaki kas gücü keskin hatlarla belli oluyordu. Duruşu genişledi, güçlü bacakları birbirinden ayrıldı.

Çünkü kadın onun tasmaını çekmek üzereydi ve görünüşe göre o da bundan etkilenmemeye kararlıydı.

Mala onun hareket etmesini umursamadı. Bu onu evcilleştirmekle ilgili değildi. Sadece dilini onun teninde gezdirmek ve ona zevk vermek istiyordu. Eğer Kavik onun için hissettiklerine direnmenin tatminini istiyorsa ve buna şimdi ve sert bir şekilde ihtiyacı varsa, bunu böyle verecekti.

Dudaklarını ıslatarak adamın kemerinden sarkan kürkü kenara itti. Oh, yaratılışın cömert tanrıçası. Tatması gereken o kadar çok şey vardı ki. Aleti şimdiden onun için çok uzun, kalın ve ağır, kırmızı şaftlı ve sağlam tepeli duruyordu.

"Teşekkür ederim, Temra Ana," diye geniş ucuna doğru nefes aldı ve *tadını* almak için hızlıca yaladıktan sonra *-değerli* bir tuz *gibi*- onu yuttu.

Bir homurtu ile vücudu sanki karnına tekme yemiş gibi kaskatı kesildi. Eli saçlarında sıkılaştı. Keskin nefes alışını duydu, ardından uzun, yavaş bir bırakış geldi ve geri çekilip onu olabildiğince derine aldığıında kısa kesildi.

Yeterince derin değildi. Onun yağmur, deri ve uzun bir yolculuk gibi kokusuyla çevrili olan kadın, onu sertçe emdi ve kalın boğazının arkasına kadar işledi - sonra öksürerek ve hayal kırıklığıyla yanarak onu bırakmak zorunda kaldı.

Temra belki de fazla cömert davranmıştı. "Senin hepsini alamam, savaşçı."

"Alacaksın," dedi boğuk bir sesle, sonra dudaklarını tekrar şaftına yönlendirdi.

Başı hâlâ ağzının ıslak sıcaklığından parlıyordu. "Senin ay gecen ve sonraki her gece."

Tüm bunlar onun içindeydi. İnledi ve adamın sikini tekrar sınırına kadar yuttu; adamın boyunu her sertçe çekişi açlığını körükledi. Sol eli sağ eliyle birleşti, parmakları kadının örgülerinde sıkılıp gevşedi, vücudunun geri kalanı taş gibiydi.

"Ellerin." Yırtık pırtık kelimeler ondan kopmuş gibiydi. "Ememediğin şeyi okşa."

Parmakları kendi ihtiyacını karşılamaktan çoktan kayganlaşmıştı. Adamın aletini sıkıca kavradı ve başını kaldırıp adamın dişlerini sıkıldığını, burun deliklerinin açıldığını, gözlerinin onu ilk gördüğü ve bakışlarının savaşın çılgınlığıyla dolu olduğu zamanki kadar vahşi olduğunu gördü.

Seni bekledim, küçük ejderha.

Savaşçısının daha fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Gözleri onun yüzüne kilitlendi, onu boğazının arkasına doğru çekti ve elini bacaklarının arasına sokarak oradaki ıslaklığı topladı. Şaftı dilinin karşısında zonkluyordu. Parmaklarının uzunluğundaki her darbesinde nefesi titriyordu, ama saçlarında gittikçe sıkılaştan tutuşu dışında geri kalanı hiç hareket etmedi.

Aniden başının hareketini durdurdu ve onu sikinden çekti. Mala yukarı baktı. Nasıl da mücadele ediyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. Ama bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

"Bana tohumunu ver, savaşçı," dedi ve vahşi bir hamleyle önce ağır sikiyle, sonra da tuzlu salgısıyla ağzını doldurdu ve kadın hepsini alsa da geri kalanını alamadı.

Henüz değil.

Kalan tohumu usulca yalayarak uzaklaştırdı ve adamın kalçasına neden bu kadar saygılı öpücükler kondurduğunu anladığını düşündü. Acı vermek ve buna karşı sertleşmek çok kolaydı. Bunun yerine zevk vermek -ve bunun kabul edildiğini bilmek- gerçek bir armağandı. Mala daha önce hiç kimseye karşı o anda hissettiği kadar nazik hissetmemişti.

"Artık yok." Parmaklarını sertçe saçlarında gezdiren Kavik onu sikinden uzaklaştırdı ve orada tuttu. "Bitirdim."

Demir gibi kararlılığı yine yerindeydi ve sanki kendi yarattığı bir sınavı geçmiş gibi tatmin olmuştu.

Bu yüzden ona hiç şefkat göstermeyecekti, sanki şefkat onun anlamına geliyormuş gibi. Pekâlâ. Mala hayatı boyunca pek yumuşaklık görmemişti. Şimdi de ihtiyacı yoktu.

Ve midesindeki donuk ağrı sadece açlıktı.

Başını sallayarak parmaklarını yaladı ve ateşe döndü. Toprak tenceredeki meyve suları buharlaşıyor ve kapağın kenarından fokurduyordu. "Akşam yemeği

hazır, savaşçı, ve tam doğru anda. Aletin görüldüğü kadar dolgun değil."

Boğazının dibindeki ani bir çekiş onu geri çekti; Kavik pelerininin kapüşonunu yakalamıştı. Mala savaşma içgüdüsünü bastırdı ve onu almasına izin verdi. Onu sert göğsüne doğru sürükleyen adam, parmaklarını boynuna doladı.

"Bu gece yatağını benimkiyle yap." Adamın yumuşak sesi kulağını tırmalıyordu. "Uykuya aç gitmeyeceksin."

Başını salladı ve nasırlı başparmağı hızla atan nabzının üzerinde gezinirken titredi. "Seninle yatacağım."

Kavik onun gitmesine izin verdi ve gölgeli gözlerle yemeğin geri kalanını hazırlamasını izledi. Ama bu seferki sessizlik içinde geçmedi, çünkü ona kiralık kılıç olarak yaptığı seyahatleri sordu ve o da kendisine güney ormanlarına kadar eşlik etmeleri için bin askere para ödeyen, ancak kendisini büyük bir gök gürültüsü kertenkelesinin çenelerine kurban eden çılgın bir kraldan bahsetti. Uyuyan bir adamın etrafını bir yılan gibi saran ve çürüyen bedenin dölleyici suları çekilene kadar tutunmaya devam eden sürüngen sarmaşıklardan bahsetti. Tuz Denizi'nin dev kemiklerle dolu sahillerini görmüş ve tanrıların kendileri tarafından inşa edildiği söylenen Par monolitlerinin ayaklarının dibinde hayalet avlamıştı.

Karnı tok, bacakları birayla ısınmış olan Mala onu merakla dinledi. Tanıdığı herkesten daha uzağa gitmişti. "Hiç kuzeye seyahat ettin mi? Krimathe'yi gördün mü?"

Başını sallamadan önce uzun bir süre ateşe baktı. "Bu dağların kuzeyine hiç gitmedim."

Mala görevinden önce hiç güneye gitmemişti. "Yok Edici'nin elinin değmediği bir yer gördün mü?"

"Hayır," dedi usulca ve sonra sessizleştiler. Sonunda yılanları tıttürmek için hazırlamak üzere ayağa kalktı.

Kavik yataklarını hazırladı. Bir önceki gece onu izlediğinde sadece zırhını çıkarmıştı. Şimdi ise kılıcını eyerinin yanına, başını yaslayacağı yere koymadan önce broklarını ve çizmelerini çıkarmıştı. Ateşin parıltısı tenini turuncu bir ışıqla yıkıyordu ve yukarıdaki ateşli gökyüzü bile bakışlarını ondan alamıyordu.

Kılıcını onunkinin yanına koydu. Sadece açıktaki konumları, tuniğini ve peştamalını çıkarıp onun yanına kaymasını engelledi.

deri. Eğer haydutlar çıkarsa, botlarından ve pelerininden daha fazlasını giymek en iyisiydi.

Vücutu ateş kadar sıcaktı. Ona doğru dönmeye çalıştı ama adam onu göğsüne doğru çekti, başını adamın sağ pazusuna yan yattılar. Sertleşmiş siki kadının kışının yarığına yerleşmişti.

Hayal kırıklığı derinlere işledi. "Savaşçı-"

Ağır kalçası onunkinin arasına girdi ve bacaklarını ayırarak havaya kalktı. Sol eli kışının kıvrımlarından aşağıya doğru indi ve arkadan kaygan kıvrımlarına doğru ilerledi. Nefes nefese kalan Mala omurgasını dikleştirerek daha da yaklaştı. Adam onu omzuna doğru çekerken pazıları esnedi ve kolunu göğsüne dolayarak onu kendine doğru sıkıca tuttu. Parmak uçları kızın girişini okşadı.

Oh, hayır. Alay etmek yok. Arkaya uzandı ve adamın kalın saçlarını kavradı. "*Şimdi*."

Onun içine girdi. Oh, Vela. Tanrıçanın adını haykırdı, çünkü kılıfı ihtiyacı yüzünden sırlıklam olsa da, onu bir yerine iki geniş parmağıyla doldururken acı çekiyordu.

Kavik onun arkasında dondu kaldı. "Mala?"

"Durma." Nefes nefese bir iniltiyle kalçalarını geriye salladı ve onu daha derine zorladı. "Beni sertçe al, savaşçı."

Adamın göğsünden bir inilti yükseldi ve dişlerinin keskin ısırığını kulağının lobunda hissetti, sonra adam onu aniden yüzüstü yatırıp peşinden gitti, ağırlığı gövdesini kürklere sabitledi ve siki kalçasına ağır geldi. Parmakları tekrar kızın içine girdi; yavaşça, çok yavaşça. Mala ığlık attı ve onu daha derin bir açığa zorlamak için dizlerinin üzerine çıkmaya çalıştı. Adamın ayak bileğine vuran ayağı bacaklarını açarak kaldıraç kullanmasını engelledi. Adam yavaşça tekrar tekrar içine girdi. Yanaklarını kürklere bastırmış, her lezzetli ve işkenceli hamlede haykırırken, elini umutsuzca karnının altından klitorisine doğru götürdü. Leğen kemiğinin ağırlığı altında sıkışıp kaldığından parmaklarını oynatmaktan fazlasını yapamıyordu ama bu kadarı yeterliydi ve acı verici gerilim sona doğru daha hızlı dönmeye başladı.

Kavik'in kaygan parmakları onunkilerin yanından geçti ve durdu.

Keşfedilmişti.

Mala kıpırdamadan durdu, kürklere doğru sırtıttı, vücudu gergin, zonklayan bir ağrıydı.

Yukarıdan bir kıkırdama . "Şimdi mi, küçük ejderha?"

"Evet," diye nefes aldı.

Dişlerini onun omzuna dayadı ve parmaklarını derine soktu. Oh, tatlı tanrılar, işte böyle. Mala adını haykırdı ve Kavik acımasız bir tempo tutturdu, elinin her hamlesinde avucunun topuğu Mala'nın kıkırına vuruyordu. Bacaklarını açarak sıkışan Mala hareket edemiyor, sadece her sert darbeye dayanabiliyordu. Orgazm, hücum eden bir canavar gibi üzerine kükredi. Çılgılık atarak sert bir şekilde boşaldı, kaygan kanalı, etini sarsan her sarsıntıyla birlikte adamın etrafında daha da daraldı.

Sonra gevşek bir şekilde yattı, adamın göğsü terleyen sırtına karşı körük gibi inliyordu. Adamın kalın parmakları içinden kayıp gittiğinde inledi, ta ki adam onu tekrar kendine doğru çekene kadar.

"Her gece kendimi senin içinde kılıflayacağım," dedi kabaca ve kalçasını onunkinin arasına itti, böylece kaygan, sıcak eti ağır kaslara bindi. "Ay gecenden sonra parmaklarım değil, sikim olacak ve her gün tohumum kuyundan taşıp kalçalarından aşağı bir nehir akana kadar sana sahip olacağım."

"Umarım bu bir yemindir." Mala yorgunluğun verdiği bir esnemeyle daha da sokuldu ve gözlerini kapattı. "Mutlu rüyalar, savaşçı." derken sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Kolları etrafında sıkılaştı. "Onlara ihtiyacım yok."

BÖLÜM 6

Hmutlu rüyalara ihtiyacı yoktu ve sonraki de mutlu rüyalar görmedi. Kavik onu kollarına aldı ama rüyalarında Mala uzaklaşıyordu ve ne kadar koşarsa koşsun ona yetişemiyordu. Ama bu rüyaların hiçbir anlamı yoktu, çünkü uyandığında ona yine sahip olacaktı. Ona zevk veriyor ve ne zaman ve nasıl onu alıyordu.

. Kalbi kendisine ait olmasa bile. Onun dokunuşuna ya da gülüşüne asla doyamayacak olsa bile. Onsuz bir şafakla asla yüzleşmek istemese bile.

Sıkı durdu. Çünkü onun ehlileştirilmesinin zalimce olmayacağına inansa da Kavik öyle olması gerektiğini biliyordu. Vela, Mala'yı onu tekrar dize getirmesi için göndermişti. Bu yüzden ona doğru usulca uzandığında bile yüzü uykuyla kızarmıştı,

Kavik onu istediği gibi öpüp uyandırmadı. Onu izledi, göğsü giderek derinleşen bir ağrıya doldu. Sağlam durdu. Ama ne zamana kadar? Onun için her şeyi yapardı. Kalbinin onun elinde nasıl yattığını bilse, yakında tasmayı kendi boynuna takabilirdi.

Ama kalbini saklamak yeterli olmayacaktı. Onu asla pes etmeyeceğine dair hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde ikna etmesi gerekiyordu. Onu kendinden uzaklaştırmalıydı çünkü her dokunuşunda zayıflıyordu.

Yine de bugün olmayacaktı. Bugün yakındaki dağlardan aşağı yuvarlanan karanlık nehre ulaşacaklardı. Yarın kirli suları geçecekler ve Kavik onu şeytan dişçinin ininden daha da uzağa götürmeye devam edecekti. O kötülük tarafından öldürülen çok fazla insan görmüştü ve Mala'nın da bundan zarar görmesini istemiyordu.

Hayatı pahasına da olsa, Kavik onun incindiğini *asla* görmeyecekti.

Kız ona doğru kıpırdandı, kirpikleri titriyordu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Kız kollarında dönerken adam hareketsiz kaldı. Onca sabahtan sonra ona ne istediğini söylemesine gerek kalmamıştı; vücudu onun yerine konuşuyordu. Ama kadın

Aşağıya süzüldü, ağzı adamın omzuna, sonra göğsüne değdi ve sert karnından aşağı inerken dudaklarını tekrar tekrar adamın tenine dokundurdu.

Her öpücük tatlı bir bıçak gibiydi. Buna dayanamadı.

Kabaca saçlarını kavradı. "Aletimi al," diye kısık sesle emretti. "Şimdi."

O yaptı. Çok sıcak. Çok sert. Ona istediği, ihtiyaç duyduğu şeyi verdi. Bunu o kontrol etti. O evcilleştirilmedi. *Kız ehlileşmişti.*

Ve onsuz ölebileceğini düşünmesi önemli değildi.

Güneş nihayet Blackmoor'a gelmişti ama lanetli topraklar onun sıcaklığıyla daha mutlu görünmüyordu. Büyük nehir boyunca karaçam ağaçları bükülmüş ve kurumuştu. Kayalık kıyılara hayvan ve insan kemikleri saçılmıştı, sanki doğrudan sudan içenler hemen ölmüş gibi.

Gün batımından çok önce olmasına rağmen, nehre bir ok atımı mesafede kamp kurmak için durdular. Daha güneyde bir taş köprü vardı ama kapalıydı ve Barin'in askerleri sadece güneş doğarken yolcuların geçmesine izin veriyordu. Kavik ona en azından yarım günlük mesafede uyuyup öğle vakti karşıya geçmenin daha iyi olacağını, çünkü haydutların karanlıkta köprü garnizonundaki bıkkın askerler kadar sorun çıkarmadığını söylemişti.

Mala kavga etmekten hoşlansa da Kavik'le rahatsız edilmeden geçireceği bir geceden ve bir banyodan daha çok hoşlanırdı. En son Croaking Frog'da banyo yapmıştı ve çeyrek tur boyunca kendini nemli bir bezle silmekle yetinmişti. Kavik ateşi yakarken o da çantasından küçük bir paket sabun ve bir bez çıkardı.

"Diğerlerinin sulardan uzak durmasını sağla," dedi Mala, seyahat etmedikleri zamanlarda atlara göz kulak Shim'e. "Güvenli olduğunda sana haber vereceğim."

Çıplak ayakları ile nehrin kenarındaki yuvarlak taşlar arasında küçük kemikler çatırdadı. Kavik'le birlikte bir köprüye ihtiyaç duymak yerine bu noktadan geçememeleri büyük talihsizlikti. Ama son yağmurlar suları kabartmıştı ve kıyıya yakın yerlerde sakın sakın akmasına rağmen, ortadaki akıntı derin ve hızlı görünüyordu.

Saçlarını çözdükten sonra kıyafetlerini çıkardı ve üzerinde sadece bağlanmış bir bıçakla suların önünde durdu. Hiçbir şey yoktu.

Bunun için ritüel gerekli. Sadece dürüstlük. "Vela, tanrıçaların en merhametlisi," diye dua etti usulca. "Ben senin hizmetkârınım, koruman karşısında huşu içindeyim ve alçakgönüllüyüm. Şimdi buna ihtiyacım var, çünkü bu sular kirlendi ve sadece senin gücün onları temizleyebilir. Bedenimi kabın, inancımı da hakkın olarak kabul et."

Elinde sabun, Mala içeri adım attı. Buz gibi bir soğuk beklerken, sadece serin olduğunu görünce memnun oldu. Mutluluk. Beline kadar yüzdü, akıntı hala bacaklarına doğru sürekli ve hafif bir itiş halindeydi.

Vela'nın hareket hissetmedi; hiç hissetmemişti. Bazı rahibeler içlerinin buzla dolduğunu söylerken, diğerleri bunu ateş gibi tarif ediyordu. Ama tanrıça Mala'nın içinden nasıl geçerse geçsin, bu bir nefes gibi sessizdi.

Onunkini tutarak başını daldırdı.

Yukarı çıktığında Kavik'in haykırışı kulaklarına ulaştı. Adını haykırarak ona doğru koştu, güçlü adımları mesafeyi yırtıyordu. Telaşla bıçağını kınından çıkardı ve suyun yüzeyini taradı. Zehirli sulardan bir canavar kurtulmuş muydu?

Yavaşça, herhangi bir yaratığın dikkatini çekmemek için nehrin kenarına doğru geri dönmeye başladı.

Vahşi gözlerle bakan Kavik, kayaların üzerinden doğrudan ona doğru hücum etti ve nehre sıçradı. "Sudan çık, Mala!" Ona doğru uzanırken çaresizlik sesini boğuklaştırdı. "*Dışarı!*"

Kalbi gümbürdeyerek tekrar suyu aradı. "Ne-"

Kavik'in parmakları onun bileğini yakaladı. Onu kendine doğru sürükleyerek kolunu bacaklarının altından geçirdi ve kıyı şeridine doğru ilerledi. Kayalıklara vardığında, elbiselerinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve ıslak tenini peleriniyle ovmaya başladı. Dudakları bembeyazdı, yüzü bir ıstırap maskesiydi. "Hiç içtin mi?"

Anlayış onun üzerinden geçti. Kirli su. Zehirleneceğinden emin . Birkaç nefes içinde öleceğinden.

Yine de onun peşinden aynı suya atlamıştı.

Mala yüzünü ellerinin arasına aldı, onu kendisine bakmaya zorladı ve gözlerindeki yıkıma güçlkle dayanabildi. "Sana Vela'nın beni koruyacağını söylemişim," dedi usulca. "İhtiyacım olan her suyu temizleyeceğini söylemişim."

"Bir şarap tulumu," dedi sertçe. "Kirlenmiş bir nehri temizleyemez."

"Temizleyebilir, savaşçı. O *yaptı*. Irmağın kaynak sularından Son." Parmaklarıyla adamın kıllı çenesini okşadı. "Şimdi gel ve yıkan

benimle."

Göğsü kabararak başını salladı. İç çekerek onun kollarından kalktı. Daha bir adım atmamıştı ki, adam elini yakaladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "İçeri geri dönmeyecek misin?"

"Elbette öyleyim. Doğru düzgün yıkanmadım ve su artık tehlike arz etmiyor."

Öfke yüzünü sertleştirdi. "İlk adımını attığında bunu bilemezdin. Bu aptalca bir riskti."

"Bu inançtır, savaşçı. Onun gücüne inanmadan önce kanıt isteseydim çok güçlü olmazdı. Ama Vela ona inanmamızı istiyor, çünkü bizim aracılığımızla çalışmak zorunda ve eğer sözlerini tutmazsa buna izin vermek için hiçbir nedenimiz olmaz. O sadece benim sözlerimi tutmamı istiyor." Hâlâ onun elini tutarak suya doğru bir adım daha attı. "Belki de tanrıçaya güvenmiyorsun. Onun yerine bana güven."

Beklerken göğsünde bir gerginlik oluştu, sonra adam parmaklarını bıraktığında acıyla daraldı. Körü körüne suya döndü. Demek ona güvenmiyordu. Bu önemli değildi. Bir gün güvenecekti, çünkü kız sabırlı ve inatçıydı ve asla ona ihanet edebileceğine inanması için bir neden vermeyecekti. Verdiği sözleri de tutardı.

Ama gözleri hâlâ acıyordu, bu yüzden yüzünü soğuk suyla yıkadı, sonra kalbindeki ağrıyı ciğerlerine yükleyebilmek için tamamen suya girdi.

Kız ortaya çıktığında Kavik çırlıçıplak nehre doğru ilerliyordu, sert bakışları kızın yüzünde sabitlenmişti. "Ya haklısın," dedi kabaca, "ya da ben de seninle birlikte öleceğim."

Ona uzanan parmakları ıslak saçlarına daldı. Ama bu sefer hiçbir komut gelmedi. *Aşağı inmek yok. Şimdi yok.*

Onun yerine ağzı onunkinin üzerine indi. Bir öpücük. Tatlı bir ateş gibi, Mala'nın dudaklarını sahiplenici bir tatla yaktı ve Mala'nın ağzının üzerinde oyalanıp tekrar tekrar geri döndükçe yavaşça yumuşadı. Mala ona sarıldı, onun gücünü ve bu şefkati sevdi.

Sonunda başını kaldırdığında ona, "Ölmeyeceğiz," dedi ve sesi kalındı. "Ama eğer ölürsek, cesetlerimiz yıkanmadan önce olduğundan daha iyi kokacak."

Sırıtsı kadının içindeki tüm acı verici ağrıları dindirdi. Onu kolayca kendine doğru kaldırdı, bacaklarını beline doladı ve daha derine inmeden önce

su. "Henüz hortlak kadar kötü kokmamalıyız. Geçtiğimiz günlerde beni birçok kez tattın."

"Hortlaktan çok daha iyi." Mala başını onun omzuna koydu ve ona sarıldı. "Ama yine de sana sahip olmak isterdim, savaşçı."

MALA saçlarını yıkadı ve Kavik sabunu alıp onun güzel teninin her noktasını köpürtene kadar bundan daha büyük bir zevk olamayacağını düşündü. Ona dokunmak daha büyük bir zevkti. Onu öpmekti. MALA'nın duruladığı her noktayı dudaklarını şefkatle bastırarak takip etti.

. Kavik ona bu şekilde dokunmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Ama onu suda gördükten sonra, onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu ve onu ittiğinde kalbinin göğsünden sökölüp atılacağını biliyordu. İşkencesine erken başlasa da fark etmezdi. Sonuna kadar ona dair sahip olacağı tek şey buydu.

Güçlü kollarını adamın boynuna doladı, bu hareket küçük göğüslerini kaldırdı. Su, dikleşmiş meme uçlarını yalıyordu. tatmak için yanıp tutuşan Kavik başını eğdi.

Mala ona karşı sertleşti. "Bekle."

Yukarı baktı. Kadın onu reddetmemişti. Onun yerine bakışları Shim ve diğer atların sığ sular da sıçrayıp birbirlerini ısırdıkları ve tekmeledikleri nehir kıyısının ilerisine sabitlenmişti. Mala oyun oynadıklarını söylemiş, Kavik de onların kişnemelerini ve ciyaklamalarını duymazdan gelmişti. Ama şimdi aygır batıya dönüp burnunu havaya kaldırarak ve kişneyerek daha sert bir kişneme çıkardı.

"Revenantlar mı?" Mala seslendi.

Aygır başını salladı, sonra da arka ayaklarını ısırarak diğerlerini kampa doğru sürmeye başladı.

Mala kaşlarını çatarak kıyıya doğru ilerlemeden önce Kavik'e baktı. "Şeytan dişlisi mi?"

Shim sabırsızca kişnedi ve başını tekrar salladı. "İnsanlar mı?"

Toynağının bir darbesiyle ona cevap verdi.

"İnsanlar," dedi Mala Kavik'e ve kıyı şeridinden giysilerini toplamadan önce pelerinini omuzlarına attı. "Belki haydutlar, belki de gezginler. Onları görüyor musun?"

Kemerini ve kürkünü bağlayan Kavik batı ufkunu taradı. Nehre doğru uzanan inişli çıkışlı manzara onların lehine değildi. "Henüz değil."

Ancak kampa döndükten sonra Barin'in askerlerinden oluşan bir mangayı fark etmeleri uzun sürmedi, güneş cilalı miğferlerinde parlıyordu. Hızla atlarına binerek doğrudan kampa doğru ilerlediler.

"Köprü garnizonundan mı?" Mala zırhını sıkarak ona sordu. Koyu renk saçları uzun ve ıslak bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

"Hayır." Kavik askerlerin önünde koşan köpekleri fark etmişti. "Bizi izlediler."

Dolgun dudakları kızgınlıkla büküldü. "Barin tarafından mı gönderildi?" "Bunu öğreneceğiz."

Kampta onların gelmesini bekleyerek olmazdı; konumları çok dezavantajlı olurdu. Atlarına binip askerleri karşılamak için yola çıktılar. Sadece bir düzine kadar. Barin Kavik ve Mala'yı öldürmek isteseydi daha fazlasını gönderirdi.

Bölük lideri yaklaştıklarında yavaşladı ve Kavik kale muhafızlarının kaptanını tanıdı. Yüzü kızarmış ve terlemiş olan Heddiq, kale garnizonunda yemek için oturmaya daha çok alışkındı.

İki yüz adım sonra Heddiq yumruğunu kaldırdı ve uzaklara bağırdı: "Durun! Arayış içinde olana bir mesajımız var."

Mala için. Kavik ona baktığında, dudaklarını büzmüş askerleri izliyordu. Sonunda Shim'e şeyler mırıldandı ve o da yavaşlayarak yürümeye başladı. Kavik atını dizginledi.

Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Görünüşe mesaj her neyse, onu iletirken bize çok yakın olmak istemiyorlar." Sesini yükselterek, "Nedir bu mesaj?" diye seslendi.

"İki parçadan oluşuyor ve şanlı Lordumuz Barin'den!" Heddiq bağırdı. "Temizlenmiş bir nehrin iblis tusker'ı ininden daha sık çıkaracağını bilmenizi istiyor! Kimseye yardım etmiyorsunuz ve iblis ortaya çıktığında muhtemelen pek çok kişi ölecek!"

Yüz ifadesi düzleşti. "Peki ya ikinci kısım?"

Heddiq'in atı tedirgin bir şekilde sıçradı ve geri çekildi, sanki adamın elleri sert ve gergindi. "Şanlı lordumuz beklemekten yoruldu! Ehlileştirilmiş hayvanı yeni aya kadar onun salonuna getirmelisin."

"Peki ya yapmazsam?"

"Karn'ın oğlunu öldürecek ve siz de görevinizde başarısız olacaksınız!"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Kavik'e baktı. "Kralın oğlu hâlâ yaşıyor mu? Onun ölümü neden benim görevimi etkilesin ki?"

Kalbi alev alev yanarken, sadece bakışlarına karşılık verebildi. Dudakları aniden aralandı ve keskin bir nefes çekti. Shim aniden şaha kalktı ve döndü. Mala'nın kırmızı pelerini sırtında açıldı ve Kavik, Mala'nın askerlerle tekrar yüzleştiği andaki kadar vahşi ve güzel bir şey görmemişti.

"Bu mesajı geri ver!" diye bağırdı. "Tanrıça Vela kılıcıma rehberlik eder ve onun eli kılıcımın üzerindeyken, bir büyücünün bile boynunu omuzlarından keser! Ve mesajın doğru iletildiğinden emin olmak için, konuşurken üzerine işeyin! Şimdi, *kaç!*"

Muhafızların komutanı işareti vermeden önce sadece bir an tereddüt etti. Bir toynak gürültüsüyle bölük güneye doğru yola koyuldu. Mala çenesini sıkarak arkalarından baktı.

"Heddiq Barin'in üzerine işemeyecek," dedi Kavik. Muhafız muhtemelen onun mesajını iletmekten çok korkacaktı. "Ama muhtemelen kendi üzerine işemiştir."

"Heddiq?" Onunla yüzleşmek için döndü. "Kale muhafızlarının kaptanı mıydı o?"

"Öyle."

Yüz hatlarında ender rastlanan bir kararsızlık vardı. "Onu hiç görmedim. Ama o tecavüzcü domuz muhafızları, görürsem onu öldüreceğim konusunda uyarmıştım." Kavik'e baktı. "Barin onu gönderirken bunu biliyor olmalıydı. Bir muhafızın atlı askerlerle at sürmesi olağan bir şey olamaz."

"Değil."

"Barin'in eğlencelerinden biri belki de," dedi usulca. "Onu öldürmemi beklemiş olmalı. Ama tasmamı senin fazla çekmeyeceğim. Yani Heddiq'in bir ertelemesi var. Ancak artık yüzünü bildiğime göre, bir daha böyle bir şeye sahip olamayacak." Nehre doğru baktı. "İblis tusker hakkında söyledikleri doğru mu - suları tekrar kirletmek için erkenden ortaya çıkacak mı?"

"Olabilir." Kavik bineğini kampa doğru geri itti. "Ya da Barin onları tekrar temizlemeyi engellemeyi umuyor olabilir. Onun derdi insanlar değil, onları nasıl kontrol edeceğidir - gerçi sen daha bugün nehri temizlediğinde bu mesajı göndermeyi nasıl akıl etti bilmiyorum."

"Seni takip etmeye başladıktan kısa bir süre sonra, Perca'nın hemen kuzeyindeki nehri temizledim," dedi. "Shim susamıştı."

Kavik kaşlarını çatı. "Kimseye söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "İnsanların bunu öğrenip suları kullanmaya başlaması ve sonra tekrar kirlenmeleri yarardan çok zarar getirir. İblis tusker'ı öldüren kadar bu konuda hiçbir şey söylemeyecektim. Şehre dönmemiz gerek. Eğer Barin doğru söylediye, iblis yakında o nehre gelecektir."

"Ya da bu."

Ama bunu söylerken bile Kavik çok az seçeneği olduğunu biliyordu. Eğer Barin doğru söylüyorsa, Perca'nın kuzeyindeki pek çok köy iblisin yoluna çıkacaktı. Bu nehrin yakınlarında çok daha az insan yaşıyordu. Bu yüzden Kavik onu şeytan dışlisinden uzaklaştırmak yerine, onunla birlikte şeytana doğru at sürecekti.

"Kumar oynamamız gerekecek," dedi ve sonra aniden sırtıttı. "Şehri tercih ederim, çünkü ay gecemi geçirebileceğim yumuşak bir yatak bulma olasılığımız daha yüksek."

Kavik'in göğsü sıkıştı. Ve onu evcilleştirilemeyeceğine ikna etmek için ihtiyaç duyduğu yardımı bulma olasılığı daha yüksek olacaktı. Arayışından vazgeçemeyebilirdi ama ona dokunmazsa sağlam durmaya devam edebilirdi.

Adamın yüzüne baktığında sırtışı soldu. "Kavik?"

Kendini başını sallamaya zorladı, sesi sertti. "Katılıyorum.

Yumuşak bir yatak." Bir süre daha onu izledi. "Sen gerçekten

Karn'ın oğlu musun?" "Evet."

"İşte bu yüzden Barin seninle eğlendi." İç çekerek önüne baktı. "Annem babandan çok iyi bahsederdi. O gençken bir kez karşılaşmışlar. Yok Edici'den önce. Onu öldüren o muydu?"

"Hayır." Kavik nehre baktı, hiçbir şey göremedi. "Barin, Yok Edici'den önce Blackmoor'a geldi. Babamı dağların altındaki bir geçidin yerini ona vermesi için ikna etmekle görevlendirilmişti. Atalarım eskiler zamanında iblisi orada hapsetmişlerdi. Barin, Yok Edici'nin iblisin gücünü kullanmak istediğini ve böyle bir ittifakın Blackmoor'u kurtarabileceğini söyledi ama babam reddetti. İlk başta."

"İşkence mi görmüş?" Mala'nın karanlık bakışları onun yüzünde ciddileşmişti. "Ama Barin'in canını yakmak istediği kişilere yaptığı tek şey bu değil."

Elbette anlıyordu. Ayrıntılar her zaman aynı olmasa da, bu hikâye Yok Edici'nin zamanında yaygın olarak anlatılan bir hikâyeydi. "Kardeşlerim ve bir annem vardı. Barin onları askerlerine verdi. Babam onları kurtarmak umuduyla geçidin yerini gösterdi."

"mi yaptı?"

Boğazı yanan Kavik başını salladı. "Çocuk doğurmak üzereydi, benimle birlikte. Barin'in ona geri verdiği tek şey bendim. Sonra gitmemize izin verdi."

"Çünkü bu onu eğlendirdi," dedi Mala

açıkça. "Eğlendirdi."

"Nereye gittin?"

"Ağlayan Orman. Şimdi orada yaşadığım gibi değil. Ormanın kenarında bir han vardı. Babamın hâlâ altını ve birkaç hizmetçisi vardı. Ama Barin parmaklarının çoğunu almıştı ve kılıç tutamıyordu. Bu yüzden kaleye ilk döndüğümde kılıcı onun için ben tuttum."

Çenesini sıkı, tekrar önüne baktı ama dilini tuttu. Ne söyleyeceğini biliyordu. Babası delirmiş olmalıydı. Kavik o zamanlar sadece sekiz kış görmüştü.

"Deliydi," dedi Kavik usulca. "Ama sahip olduğu tek şey Blackmoor'u Barin'in hükümdarlığından kurtarma umuduydu. Ve ben başka bir şey bilmiyordum. Onu öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışmaktan başka bir şey bilmiyordum."

"On dördüncü kışınıza kadar demiştiniz. Sonra ne oldu?"

"altında fildişi bir bıçak denedik. Başarısız oldu ama biz ayrılmadan önce Barin o gecenin benim ay gecem olmasına karar verdi. Babam tasmayı bana takmalarını engellemeye çalışırken öldü. Kalbi durdu. Ben de ordum için altın kazanmak üzere Blackmoor'dan ayrıldım."

Gözleri parlayarak tekrar ondan uzaklaştı. Kavik'in ne babası ne de eskiden olduğu çocuk için gözyaşı kalmamıştı. Geriye kalan tek şey göğsündeki acıydı.

Konuşmadan önce boğazı düğümlendi. "Sana söz veriyorum, bu asla bir tasma olmayacak," dedi ve nefesindeki boğukluk adamın kalbini tırmaladı. "Ve Vela benden bunu istemeyecek."

"Şakağına işedim."

Mala'nın şaşkın bakışları onunkilerle buluşmak için uçtu. "Ne yaptın?"

"Onun sunu kâsesine işedim. Sence Vela bunun için beni Barin'in önünde diz çöktürür mü?"

Tanrıça onu bu şekilde cezalandıracak kadar acımasızdı. Mala bunu biliyordu. Yüzünde bir belirsizlik belirdi.

Boğazı taş kesilmiş gibiydi. "Eğer bana tasma takmayacaksan, cübbeyi çıkar. Arayışını terk et."

"Yapamam." Nefesi titreyerek başını salladı. "Ve evcilleştirme öyle olmayacak. inanmak zorundayım. Ona güvenmediğini biliyorum. Ama

Bana güven, savaşçı. Lütfen."

Cevap veremedi. Bineğinin yanlarını dürterek atını sürdü. Ama attan iner inmez, kadın gelip önünde durdu. Ayak parmaklarının ucunda yükselip yüzünü ellerinin arasına aldı, bakışları dudaklarında sabitlendi.

Saçlarını yakaladı. "Aşağı."

"Kavik-"

"*Şimdi*," dedi. "Sikim dışında ağzınıza ihtiyacım yok."

Gözlerinin arkasında ateş yanıyordu. Onun bakışlarını tutarak aşağı kayd. Emri verdiğiğinde aleti sertleşmemişti ama parmaklarının dokunuşu etinde acımasız bir sızı başlattı. Sertleşen penisini dudaklarına doğru kaldırdı.

Ve onu çok nazıkçe öptü. Kavik dondu kaldı. Yine ağzının saygılı bir baskısı. Saçlarını serbest bırakarak kendini onun dokunuşundan kopardı. Göğsü kabarıyor, her nefesi ciğerlerinden yırtılırcasına çıkıyordu.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, ona baktı. Koyu renk gözleri periliydi. "Benim hiçbir parçama ihtiyacın yok mu savaşçı?"

Sert durduramadı. O, ihtiyacı olan her şeydi. Her şeyiydi.

Ama ona sırtını döndü. "Beceremezsem . Senin ay geceni bekleyeceğim."

Ve onun sonunu bekle.

Perca'ya geri dönmek üç günlük zorlu bir yolculuktu. Kavik tekrar sessizliğe gömüldüğünde Mala şaşırmadı. Onunla aynı yatağı paylaşmadı. Onun yerine düşünceleriyle ve aralarındaki mesafenin giderek artan acısıyla baş başa kalmıştı.

Mala bu görevin acı verici olacağını biliyordu. Ama acı çekenin kalbi değil, bedeni olacağını düşünmüştü.

Ama bu acı onu doğru yolda olduğu konusunda umutlandırdı. Eğer kolay olsaydı, bu bir görev olmazdı ve Kavik'in güvenini kazanmaktan daha zor birkaç görev düşünebiliyordu - bu da onu, Kavik'i evcilleştirmenin cevabının neredeyse en başından beri önünde durup durmadığını merak etmesine neden oldu. Kazanması kolay olmayan başka bir canavarla arkadaş olmuştu. Kendisi Shim'in evcilleştirildiğini düşünmese de, başkaları . Tıpkı bazılarının bir tasmayı takanın evcilleştirildiğini düşünmesi ve Mala'nın buna zalimlik demesi gibi.

Önemli olan tek şey Vela'nın evcilleştirmenin ne anlama geldiğini düşünmesiydi. Eğer Mala haklıysa, o zaman tek yapması gereken sabırlı olmaktı. İnatçı olmalıydı. Ve Kavik'in onu kurtarmak için suya atlarken çektiği acıyı hatırlamalıydı.

Onu öperkenki şefkatini hatırlamak zorundaydı.

Onu incitmek için değil, kendini korumak için kalbini demirle örtmüştü. Görevinden vazgeçmeyi reddettikten sonra çektiği acıyı görmüştü ve onun daha fazla acı beklediğini biliyordu. Eğer gelecekte, bu acı onun elinden ve acıyla savaşmasına yardım edecekti. Her ne kadar sert ve aralarındaki mesafe acı verici olsa da, Mala onun kendisini kasten incitmeyeceğine güveniyordu; karşılığında ona güvenene kadar bekleyebilirdi.

Ve dolunaydan önce kalan tek gecenin çabucak geçmesini umuyordu. Kavik son günlerde sessizleşmiş olsa da ona duyduğu açlık gölgeli bakışlarında hâlâ alev alev yanıyordu. Onu ele geçirmek de kolay olmayacaktı. Ama sert davranması ya da ona karşı yumuşamadığına kendini inandırmaya çalışması umurunda değildi. Mala her acımasız dokunuşta, her acımasız itişte kendi zevkini bulacaktı.

O da en az kadar açtı.

Ancak dolunay gelene kadar, doyurulması gereken tek ihtiyacının susuzluğu olacağından şüpheleniyordu. Güneş ılıktı, biraları iki gün önce kurumuştı ve sulandırılmış bal likörü de hiçbir zaman tatmin etmemişti. Croaking Frog'un şanslı zambak yastıklı tanıdık bayrağını gördüğüne sevinmişti. Dally kuşları hanın arkasındaki ahırın avlusunda ciyak ciyak ötüyor, kel pembe kafaları sallanıyor ve dağınık gri ve beyaz tüyleri her yerde uçuşuyordu. Temra'nın yarattığı en çirkin kuşlardı ama aynı zamanda en lezzetlileriydi.

Shim'in eyerini çıkarır çıkarmaz, aygır avluya doğru tırıs kalktı ve dönen tüylere homurdanmaya başladı. Bir göz attığında Kavik'in çoktan yük atlarıyla ilgilenmeye başladığını gördü. Omuzlarına giydiği kürkler günler önce dökülmüş, çelik gibi kollarını çıplak bırakmıştı. Alt dudağı dişlerinin arasında, uzun parmakları deri bağları çekiştirirken güçlü kollarındaki kasların esnemesini izledi.

kaldırmadan, "Gidip bizim için özel bir yatak olup olmadığına bakar mısın?" dedi.

İçinden hızlı bir sevinç yükseldi. "O zaman bu gece paylaşacak mıyız?" "Paylaşacağız." Yaklaştı, bakışları onunkilere dikilmişti. "Ve bunu da ekle." Avucuna ince bir altın para sıkıştırdı. Kadın merakla yukarı baktı.

Kavik tekrar atlara döndü. "Selaq'a bu gece yatakta bize katılmasını söyle."

Parmaklarının ve dilinin yeterli olmadığını mı düşünüyordu? Mala onun arkasından sırtıttı. "Senin dokunuşunu tercih ederim, savaşçı. Onunkini değil."

"Benim için orada olmasını istiyorum."

Kaşları kalktı. "Kadınları tercih ettiğinin farkında değil misin?"

Hayvanın omuzları üzerinde dengede duran ağır tahıl sepetlerini kolayca kaldırdı. "Ama fazladan para için erkeklerle yatacaktır. Kılıfın için çaresizim ama beklemeye gerek yok. Bu gece başka biriyle yatabilirim."

Hayır, . "Bunu bana neden söylüyorsun, savaşçı?" "Çünkü bir kılıf diğerleriyle aynıdır."

Madeni paranın kenarları parmaklarını ısırды. "Sana sahip olduktan sonra seni paylaşmayacağımı söylemiştim."

"Sana henüz sahip olmadım. Bu yüzden beklemekten sikim ağrıyor." Başını kaldırdığında bakışları donuklaşmıştı. "İşte bu yüzden bu gece bir tane daha yapacağım."

"Ay gecem gelmedi diye zaten birbirimize sahip olmadığımıza mı inanıyorsun? Geçtiğimiz günlerde defalarca birbirimize sahip olduk, savaşçı. Beni öptüğünde birbirimize sahiptik. Yanımda at sürdüğünde. Yanımda uyuduğunda ve bana ." Adam gözlerini kaçırmadan önce bakışlarındaki keskin acıyı fark etmemişti. "Beni incitmek mi istiyorsun yoksa sadece inatçı bir aptal mı oluyorsun? Çünkü sana söz veriyorum, bu beni yaralayacak."

Bu onun kalbini bir sürüsünden daha çabuk parçalayabilirdi.

Kararlılık yüz ifadesini yeniden sertleştirdi. Kadının bileğini yakalayıp parayı geri aldı ve hana doğru yürümeye başladı. "O zaman ona kendim ödeyeceğim."

Adamın geri çekilen sırtına baktı. Yüzü aynı anda hem sıcak hem de uyuşmuş gibiydi, sanki defalarca tokat yemiş gibiydi. Nehirde zehirlendiğini düşündüğünde yıkılmıştı. Ama yine de... bu.

Belki bunu gerçekten yapacaktı, belki de yapmayacaktı. Bunun bir önemi . Ona bunun kendisini inciteceğini söylemişti ama o yine de devam etmeye niyetliydi.

Onun hakkında yanılmıştı. Çok yanılmıştı. Sertçe yutkunduktan sonra, "Eğer o parayı ona verirsen, bana bir daha dokunmayacaksın," dedi.

Bir an için adımları durakladı. Yumrukları sıkıldı. Ama etti. Ve böyle bir acı çekmeyi beklemiyordu. Asla hayal etmemişti Kavik bıçağı kaburgalarının arasından geçirip onu kanlar içinde bırakacaktı. Boğaz

Yanarak, gözü dönmüş bir şekilde paketlere doğru döndü, görüşü sıcak gözyaşlarıyla dalgalanıyordu.

Vela. Şimdi senin gücüne ihtiyacım var. Bana yardım et, lütfen.

Ama acı hafiflemedi.

Bacakları göğsündeki ezici ağırlığı zorlukla taşıyabiliyor gibiydi. Bitmişti. Ona dokunmayacaktı. O da ona bir daha asla dokunmayacaktı. Arayışına devam etse ve günlerinin sonuna kadar onu takip etse bile, o sağlam duracaktı.

Ama artık ayakta zor duruyordu. Hanın bira üretim odalarındaki fırınların sıcaklığı yüzüne bir iblisin nefesi gibi geliyordu. Ahırların görüş alanından çıkar çıkmaz sırtını duvarların desteğine yasladı.

"Kavik? İyi değil misin?"

Selaq, sarı saçlarını örten mavi bir kumaş ve kalçasına dayadığı tahta bir küvetle. Kadının görünüşü, elindeki sikkenin bir kayadan daha ağır görünmesine neden oldu. Onu asla hancıya vermeyecekti. Mala'nın bunu bilmesine hiç gerek yoktu.

Yaraları ne olursa olsun, derin olamazdı. Gururu zarar görmüştü. Kalbi değil. Onu daha fazlasını hissedecek kadar iyi ya da uzun süredir tanımıyordu.

Her şeyi derinden hissetmesi dışında. Böylesine vahşi ve tutkulu daha önce hiç görmemişti. Sırıtmak ya da onu güldürmek için bu kadar hızlı olan birini.

Boğazı düğümlenerek, "Yardıminızı rica ediyorum," dedi.

Selaq gözlerini açarak ona baktı. "Sorar mısın? Güneş batıdan mı doğdu? Yoksa gerçekten imkânsız olan gerçekleşti ve Barin öldü mü?"

Kavik, Barin'in ölümü hakkında asla şaka yapamazdı. "Bu gece yatağıma gelmen için sana para verdiğime Mala'yı inandırmanı istiyorum."

"Oh, hayır." Küveti masanın üzerine kaldırdı. "Beni öldürecek."

"Hayır. İncittiği sen olmayacaksın." Ve Kavik ona vereceği her cezaya katlanacaktı. Zaten vermişti. *Bana bir daha dokunmayacaksın.* "Hak etmeyen hiç kimseyi incitmezdi."

"Bir tasmayı hak etmiyorsun."

Para avucunun içinde yanıyor gibiydi. "Bana asla bir tane takmayacağına yemin etti."

Ve yapmayacaktı. Kavik yapmayacağını biliyordu. O zaman da, ona babasını anlattığında çok derinden hissetmişti. Ay gecesini, Barin ve askerlerinin yaptıklarını.

Selaq alay etti ve küvetten bir top kahverengi hamur çıkardı. "Vela talep etse bile mi?"

"Tanrıçanın bunu kendisinden istemeyeceğine inanıyor." Soğuk gümüş gözlerin görüntüsü hafızasında canlandı. "Ben aynı şeye inanmıyorum."

"Sence tanrıçaya karşı gelir mi? Görevini terk eder mi?" "zorunda kalacak." Çünkü Kavik asla pes etmezdi. "Ya da asla ."

Kaşları çatıldı. "Bunu çok kolay söylüyorsun. Evcilleştirme olayını duyduğumda, onun başarılı olmamasını diledim. Ama yine de bundan vazgeçerse başına gelecekleri asla istemezdim."

". Ama onun kibri yok. Ve başka yara izleri de taşıyor." Neredeyse Kavik'inki kadar çok.

Selaq'ın yoğuran elleri durdu ve ona baktı. "Kavik, seni aptal. Seni aptal."

Gerginlik göğsünü sıktı. *İnatçı bir aptal.* "Neden?"

"Görev, Vela'ya verilmiş bir sözdür. Bozulan bir yemini hafife alacağını mı sanıyorsun? Mala terk edilecek. Dışlanacak. Evine dönmesine asla izin verilmeyecek. Herhangi bir yerde kalmasına asla izin verilmeyecek çünkü ona sığınak ya da yardım teklif eden herkes Vela'nın gazabını göze almış olacak. Hangi köye girerse girsin, onu köpekler ve taşlarla kovacaklar. Barin'in başına bela olduğunu mu sanıyorsun? Tanrıçanın ona yapacaklarının yanında bu *hiçbir şey.*"

Damarlarında buz parçalandı. Ve onu mi? Asla pes etmemeye yemin mi etmişti? Vela'nın hoşuna gidecekse, dişlerinin arasında bir ısıklıkla kaleye sürünerek girebilirdi.

Ve Mala'ya onu affetmesi için yalvar.

Bacakları yeniden güç buldu ama onu ahırın avlusuna taşıdıkları anda kalbini bir mengene yakaladı. Mala çantaları karıştırıyor, Shim'in eyerindeki keselere bir şeyler ekliyordu, başı eğik ve hareketleri yavaştı. Gidiyorum.

Aygır uyarıda bulunduğu anda başını kaldırdı. Yanaklarını sildi.

Kavik'in boğazındaki gerginlik yakıcı bir düğüme dönüştü. "Mala-"
"Siyah iğdiş ve diğer iki at sende kalabilir. Onlar
sadece beni ." Ona bakmadan bir jüt çuvalı açtı ve içindekileri bölüştürmeye
başladı. "Bunlar iblis tusker'ı aramadaki yardımınızın karşılığı olacak."

"Yapma, Mala. Lütfen." Sesi kısılmıştı, ona doğru uzandı.

Ona doğru döndü, eli kılıcına gitti. Kılıcı adamın boğazına dayandı.

Kavik hareketsiz kaldı. Onu durduran silah değildi. Koyu renk gözleri
yaşlarla doluydu ama gözlerindeki ifade göğsüne saplanan bir mızrak gibiydi.
Sadece acı değil. Kendisinininkiyle eşleşen bir yıkım.

"Şu anda bana dokunma iznin yok," dedi dişlerini sıkarak.

Umutsuz bir umutla elini açtı. Birkaç dakika önce çok ağır olmasına
rağmen, avucundaki altın şimdi hiçbir şey gibi görünmüyordu. Bir çocuğun
biblosu. Yine de bu değersiz şeyle onun hayatını ve arayışını riske atmıştı.
"Bunu ona vermezdim," diye . "Asla ."

"Bu önemli mi?" İçi boş kahkahası ona bunun hiç de önemli olmadığını
söyledi. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Sonunda Vela'nın ne istediğini
bildiğimi sanıyordum. Shim'e evcilleştirilmiş demezdim, çünkü o özgür.
Ama başkaları ona öyle derdi, çünkü ben ona biniyorum. Sen bile öyle
olduğunu söyledin."

Kavik söylemişti. Ve yine de . Ama boğazındaki acıdan konuşamıyordu.

Devam ederken parmakları titriyordu. "Vela'nın kastettiği bu olduğuna
inanmaya başladım. Tasma değil ama güven. Shim ve ben birlikte at sürüyoruz.
Yine de bir gün yollarımızın ayrılacağını biliyorum. Sürüsüne geri dönecek.
Ama ben

düşündüm . . . Eğer seni evcilleştirmenin anlamı buysa, o zaman çok daha uzun
zamanımız olabilir diye düşündüm."

Eğer evcilleştirmek buysa, Kavik için her şeyini verirdi. "Edeceğiz."

"Hayır." Kadının basit cevabı adamın umudunu kırdı. Hıçkırığa hıçkırığa nefes
alırken eli yanına düştü, bıçağı boğazından uzaklaştı. "Ona ilk binmeye
başladığımda beni fırlatırdı. Bana asla zarar vermek istemedi, sadece
sırtındaki ağırlığa alışık değildi. Bazen onu şaşırtırdım ya da ona herhangi bir
at gibi davranırdım ve o da bana özgür olduğunu, evcilleştirilmesi gereken bir
hayvan olmadığını hatırlatma ihtiyacı duyardı. Ama asla bana sırtını dönmedi.
O

beni hiç ısırmadı. Bana hiç tekme atmadı. Beni incitti ama bunu asla istemedi."

Ve Kavik'i ona zarar verdiği konusunda uyarmıştı. Hiçbir bıçak yarası, şu anda içine yayılan boşluğun acısıyla boy ölçüşemezdi.

"Asla kasten acımasız olmadı," diye devam etti usulca. "Öyle olsaydı, onu arkamda bırakırdım - çünkü dönüp beni göğsümden tekmeleyebilecekse ona yanımda nasıl güvenebilirdim? Yani başka bir kadına dokunmuş olabileceğin için değil, çünkü beni atmaya çalışabileceğini biliyordum. Bana karşı yumuşamak istemediğini biliyordum. Ama bu gece beni incitmek istedin."

Hayır. Bunun gerçekten olacağını bilmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü onu uyarmıştı ve o da sağlam durmaya o kadar kararlıydı ki dinlememişti. Görmemişti.

Her şeye sahipti. Ona bunu da söylemişti. Öpücüğü. Yanındaki sıcaklığı. Kalbi. Şimdi hiçbir şeyi yoktu.

Ama onun bir daha incinmeyeceğinden emin olabilirdi. "Görevin ne olacak? Sana güveniyorum. Yanında at süreceğim."

Ya da arkasında. Nereye giderse gitsin. Onunla bir daha hiç konuşmasa bile, sonuna kadar onu takip edecekti.

"Artık sana güvenmiyorum savaşçı. Artık o yoldan gitmeyeceğim. Bu yüzden dua ediyorum ki yanılmışım ve Vela'nın kastettiği bu değildi, çünkü bana çektireceğin acıya değmezsin." Arkasını dönerken gözleri donuktu. Kılıcını kınına sokarak Shim'in eyerini aldı ve ahırın avlusuna doğru ilerledi. "Ve evcilleştirmenin başka bir türü daha var, senin Karn'ın oğlu olduğunu öğrenene kadar düşünmeye başlamadığım bir tür. Basitçe vahşi bir şeyi bir eve getirmek anlamına gelir ve o vahşi şey ev halkı içinde bir yer edinir. Belki de benim görevim seni kaledeki yerine geri götürmektir. Bunun için Barin'i öldürmem gerekirdi ve ben de onun öldüğünü görmek için yemin etmişim, yani o yoldaydım. Ya da belki de iblisi evcilleştirmem gerekiyordu. Blackmoor'a geldiğimde ilk inandığım şey buydu. Belki de gitmem gereken yol buydu."

Her iki yol da o kadar tehlikeliydi ki Kavik'in tanıdığı pek çok insanı alıp götürmüşlerdi. İçine yeni bir kararlılık doldu. "Sana yardım edeceğim."

Eyeri Shim'in sırtına koydu. "Bana ayak uyduramayacaksın."

Belki de değildir. Bineği aygırın hızına yetişemezdi. Ama takip edebilirdi. Kanı deli gibi akarak siyah kırsağı bulmak için ahıra koştu.

Selaq ahıra girdiğinde eyeri bağıyordu. "Diğer atları sana bırakıyorum." Onlar da onu yavaşlatacaktı ve hayatının büyük bir kısmında bir at ve kılıcından başka bir şey olmadan hayatta kalmıştı. "Onlarla ne istersen yap."

"Mala gidiyor mu?" Kavik atı geçirirken hancı uzun bir iç çekişle tanrıçanın adını fısıldadı. *"O zaman her şeyi kaybettiğin an bu an."*

Buz Kavik'in midesini ele geçirdi. Bu arkadaşının sesi değildi. Bunlar Selaq'ın gözleri değildi, mavi gökyüzüne karşı sütlü bir ay gibi soluk gözbebekleri.

Buz gibi eli Kavik'in kolunun üzerine kapandı ve demir bacaklarını doldurarak onları yerlerine kilitledi. "Sıkı dur, canavar. Ben bıçağı çevirirken sağlam dur."

Zaten çok uzun süredir sağlam duruyordu. "Bunu çarpıtacak bir şey yok," dedi kısık sesle. "Ben kendi kalbimi yok ettim. Benim yaptığımdan daha kötüsünü yapamazsınız."

"Hayır mı?" Gülümsemesi bir tırpan gibiydi. Sert işaret parmağıyla göğsünün üzerindeki zırha dokundu. Ciğerleri aniden daraldı ve nefesi kesildi. "Ama Mala haklıydı. Evcilleştirmenin ne anlama geldiğini anlamıştı. Bu asla bir tasma değildi. Ve sen onun kalbine sahiptin, savaştı."

Böylece bıçağı çevirebilirdi. Daha fazla acı olabilirdi. Son nefesi de dudaklarından kaçarken ıssızlaşan boşluğa katıldı.

"Ah, bıçak o değil, canavar," diye cevap verdi sanki onun düşüncelerini dile getirmiş gibi. Buzparmağı adamın boğazından aşağı kaydı. "Bıçak bu. Çünkü onun için seçtiğim yolu terk etti."

Hayır. Anlayış onu kesti. Bakışları ahırın kapısına yöneldi ama hareket edemedi, seslenemedi. Bacaklarının ağırlığıyla, sesinin boğucu havasızlığıyla çılgınca savaştı.

Ama Mala'nın çığlığı havayı yırttığında ve ardından sınırsız bir acı ve çaresizlik çığlığı geldiğinde gücü hiçbir şeydi ve Kavik de hiçbir şeydi. Boş ciğerleri onun adıyla sarsıldı. Vücudu kaskatı kesildi. Acıdan gözü dönmüş bir halde Vela'ya baktı. Onun kendisine gitmesine izin vermeliydi.

"Ona gitmek mi? Neler olduğunu görmek mi istiyorsun? Sana göstereceğim, tıpkı onu sana daha önce defalarca gibi."

Mala, uçuşan tüylerin arasında dizlerinin üzerinde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Pelerini hâlâ üzerindeydi ama artık siyahtı, sanki tüm kırmızılar yüzüne, çenesinden saç çizgisine bir ejderhanın pençeleriyle kesilmiş gibi uzanan yırtık pırtık yara izlerine akmıştı. Kan ve gözyaşları avuçladığı ellerine yağıyordu.

Shim omzunu dürttü. Bir anda aygırdan uzaklaştı, iç organlarını yere dökmekle tehdit eden bir yarayı kapatır gibi elini göğsüne bastırdı.

"Yol bizim için sona erdi, dostum. Senin de terk edildiğini görmeyeceğim."

Aygır başını salladı.

"Benden uzak durmalısın!" diye bağırdı. *"Uzak durmalısın!"*

Aygır homurdanarak huzursuz bir daire çizdi.

"Lütfen, Shim," diye ekledi kırık bir sesle. *"Lütfen. Sürüne geri dön. Senin de incindiğini görmek istemiyorum."*

At uzun bir nefes verdi ve ağzını tekrar kızın omzuna dayadı. Elini yanına bırakmadan önce atın burnunu bir kez okşadı.

"Dikkatli ol dostum," dedi. Adam geçip giderken gözyaşları yüzünün harap çizgileri üzerinde tırtıklı bir yol çizdi. Başını öne eğik, tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırıkları sustu.

Vela'nın sesi Kavik'in kulaklarını doldurdu. "bir bak, onurlu savaşçı. İyiliğe her zamankinden daha çok ihtiyacı varken ne kadar sağlam durduğuna bir bak."

Ona giderdi. Ona sarılacaktı. Ama göğsü tekrar kasıldı, kasılmalar bağırsaklarından kafasına doğru ilerledi.

Karanlık Mala'nın görüşünü doldurdu, sonra bir çift sütlü ay gözünde aydınlandı. Vela uzun bir süre onu inceledi.

"Neden ağladığını bilmiyorum, canavar," dedi sonunda ona. "Ağzı hâlâ sıcak ve amının diğerleriyle aynı olduğunu söylemiştin."

Hayır. Mala diğerlerinden farklıydı.

"Elbette öyle. O benim seçilmişim." Soğuk parmaklar elini açtı. "Bu sükkeyi alacağım. Tapınağımdan çaldığın kadar değerli değil ama bunu uygun bir adak olarak kabul edeceğim ve belki de sen uyurken ağzına işeyeceğim. Mutlu rüyalar, canavar."

Başına hafifçe vurdu ve her şey kayboldu.

Kavik gözlerini açtığı anda SELAQ'IN gözleri yine kendisine aitti ve onu endişeyle kendisine bakarken buldu. Ahırın toprak zemini sertti.

sırtının altında. Gökyüzü karanlıktı.

Mala onun çok ilerisinde olmalıydı.

Vücudunda şiddetli bir ağrı hissedince ayağa kalktı ve tökezleyerek ata doğru yürüdü. Birisi atının palaskasını çıkarmıştı.

"Mala'nın hangi kapıyı kullandığını biliyor musun?" Sesi çıkıyordu ama yine de konuşabiliyordu.

"Doğu," dedi Selaq yumuşak bir sesle. "Ama şehrin dışına çıktıktan sonra kuzeye döndü."

Kavik başını salladı, sonra durdu. Tekrar ona baktı.

Hancının dudaklarına sulu bir gülümseme değdi. "İçimde bir şey bıraktı."

Şehrin duvarlarının ötesini görmesini sağlayan bir şey. "İyi misin?"

"Öyleyim." Bakışları daraldı. "Sen bir aptalsın."

Atın eyerini eline aldı. "Bunu bilmek için bir tanrıçanın görüşüne ihtiyacım yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

H Mala, yüzünü gölgeleyen iyotla boş kırlarda atını sürdü. Shim'in aksine, kumral kısrak Vela tarafından cezalandırılmayacaktı. Kısrağın hiç terk edilmenin ne demek olduğunu anlıyordu. Hanani aygırı anladı.

İşaret yanıyordu. Yüzü kendi yüzü gibi değil, ağır ve şişmiş bir maske gibi hissediyordu. Ama bu sadece deri ve etten ibaretti. Kalbindeki paramparça yarayla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ve Vela onun nefesi olmalıydı. Çünkü artık terk edildiğine göre, Mala'nın hiç kalmamış gibiydi ve ne zaman yeni bir tane çizmeye çalışsa, göğsündeki boğucu ağrıyı asla dindiremiyordu.

Krimathe'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Mala artık hiçbir ittifak yapmayacaktı. Hiçbir savaşçı Vela'nın Mührünü taşıyan bir kadının çağrısına cevap vermeyecekti. Ve Krima Hanesi'nin onun başarısızlığını öğrenip başka birini göndermeye çalışması için iki yıl geçmesi gerekecekti.

Tabii Krimathe'ye bir daha dönerse. Görevinde başarısız olmuştu ama yeminlerinden vazgeçmeyecekti ve Blackmoor'un bu lanetli topraklarından ayrılmadan önce Barin'in öldüğünü görecek.

Yine de bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Kırmızı pelerini giyerken Vela ona rehberlik etmiş olabilirdi. Mala şimdi tanrıçadan yardım bekleyemezdi.

Mala da başka kimseden yardım isteyemezdi. Daha önce Barin'i öldürmek için pek çok yol denemiş olan adamdan bile.

Kavik.

Adam düşüncelerine girer girmez umutsuzca onları uzaklaştırmaya çalıştı. Ama artık çok geçti. Parçalanmış acı göğsünde patladı ve onu çaresiz gözyaşlarına boğdu. Vela onu affetmişti. Daha sabırlı olmalıydı. Daha inatçı olmalıydı.

Onu tekrar tekrar bıçaklamasına izin vermeliydi.

Ama hayır. Hayır. Gözyaşları akıp gitmiş, geriye sadece işaretli yanaklarında yanan tuzun sıcak acısı kalmıştı. Vela'nın niyetinin bu olduğuna inanamıyordu. Tanrıça zalim olabilirdi. Ama Mala, Vela'nın evcilleştirmeyi zalimce yapmayacağına inanmıştı ve Kavik'e zalimce davranmayıp Mala'ya zalimce davranması hiç mantıklı değildi. Tanrıçanın onun bir adamı sevmesini istediğine ve sonra da korkuları onu her tehdit ettiğinde kalbini parçalamasına katlanmasını istediğine inanamıyordu.

Onu düşüncesizce, kasıtlı olarak incitmişti. Çekip gittiği için üzgün değildi. Ve arayışından vazgeçmemişti. Terk *etmemişti*. Sadece yanlış yola adım atmıştı.

Onu tekrar bulacaktı.

Başlığını geriye iterek yukarı baktı. Ay dolgun ve parlak bir şekilde parlıyordu. Yarın Vela hepsine tam olarak bakacaktı ama Mala şimdi onun ışığıyla yol alıyordu. Tamamen terk edilmemişti. Ve minnettar olacağı çok şey vardı.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Mala gökyüzüne ve bir sonraki nefesi daha kolay bir nefes oldu. "Beni ona sen gönderdin. Yoluma koyduğunuz şey beklediğimden çok daha fazlası olacaktı. Buraya aşk bulmaya gelmedim. Sadece güç bulmaya geldim. Ama kalbim için iyi bir seçim yaptın. Keşke Kavik de aynı özeni gösterseydi."

Cevap gelmedi. Mala bir cevap beklemiyordu. Hâlâ terk edilmişti.

Tam kısrak altında endişeyle kıpırdanırken tekrar önündeki yola baktı. Gerginlik Mala'nın boynunu sıktı. Bakışları çorak tepeleri taradı.

Delici bir kışneme gece havasını böldü.

Shim.

Hayır. Oh, hayır. Kısrak cevap verdi ve çağrıya doğru döndü. Mala onu dizginlemeye çalıştı. Kısrak yavaşladı, sonra Shim tekrar trompet çalmaya başlayınca dizginlemeye çalıştı. Hepsine lanet olsun. Mala bu atın ağzını görmeyecekti.

Bacağını eyerin üzerinden sallayarak atın sırtından yere doğru kaydı. Kısrak dörtnala uzaklaştı ve karanlığa gömüldü.

"Beni takip etme, Shim!" diye bağırdı.

Öyle yaptı. Birkaç dakika içinde Mala'nın arkasına geçti ve her adımda burnuyla Mala'nın sırtını dürttü. Kısrak onun yanında yürüyordu ve Mala ne zaman tekrar ona binmeye çalışsa, Shim kısrağın arka ayaklarını ısıyor ve kısrağın vahşi şahlanişi Mala'yı tekrar yere uçuruyordu. Sanki bir oyunmuş gibi.

Kalbi durmaksızın ağrıyordu. "Bu işaretin ne anlama geldiğini bilmiyor musun, seni Tanrı tarafından öldürülmüş at pislği? Sen de terk edileceksin. Yoluna tehlikeler çıkacak. Talihin dönecek."

Boynunun arkasına doğru hava üfledi ve başını salladı.

Oh, Temra. O tanrıça bu ata neden akıl vermemiştı? Onun incindiğini görmeye dayanamıyordu. Ama onu incitmeden nasıl de bilmiyordu.

Shim'in ani homurtusuyla tekrar kılıcına uzandı. Kulakları öne doğru dikildi, arkalarındaki karanlıkla yüzleşti.

"Ne oldu?" Yelesini kavrayan Mala kendini onun sırtına atmaya hazırlandı. Bir daha birlikte ata binmeyecek, onu koruyacaktı. Tehlike geçtikten sonra da onu gönderecekti.

Bir atlı alçak tepeyi aştı. Mala'nın kalbi sıkışmıştı. Bu mesafeden bakıldığında adam gölgeden başka bir şey değildi ama yine de yanılmış olamazdı. Kavik.

Onu uzaklaştırmıştı. Neden şimdi onun peşinden geldi?

Ama bunun bir önemi yoktu. "Shim," diye fısıldadı. "Bırak kısrağa bineyim. Lütfen."

Sadece başını kaldırdı ve yüksek sesle kişnedi. Kavik'in atı cevap verdi. Hepsi Shim'in küçük sürüsünün bir parçası.

Kalbi hızla çarpan Mala kapüşonunu kaldırdı ve hızla tekrar kuzeye doğru yola koyuldu.

Ölü otlar çizmelerinin altında çatırdıyordu. Shim ve kısarak arkasından ilerliyordu. Ve iğdişin toynaklarının sesi giderek daha da yükseliyordu.

Birdenbire at yavaşladı. Kavik'in attan indiğini duydu. Birkaç dakika sonra Kavik'in çizmelerinin altındaki çimenlerin çıtırtısı Kavik'inkilere karıştı.

"Benden uzaklaşmalısın." Bakışlarını önündeki patikadan ayırmadı. "Terk edildim."

"Ben de öyle," dedi Kavik yumuşak bir sesle.

Hayır. Böyle değil. "Tehlike yolunuza çıkacak. Talihiniz dönecek."

"Tehlike her zaman yoluma çıkmıştır. Ve benim talihim nasıl daha kötü olabilir, küçük ejderha?"

"Olaçaklar." Acı göğsünde kabardı. Bir attan daha fazla aklı yoktu. "Lütfen Kavik. Bunun sana getireceği acıdan sorumlu olmaya dayanamam. Bunu nasıl anlayamazsın? Halkını Barin'den korumak için *sana* yardım etmelerine izin vermedin."

"Eğer kalmayı seçersem, bunun bana getireceği her türlü zarardan *ben* sorumlu olurum. Sen değil." Sesi sertleşti. "Bir keresinde uyarılarıma rağmen bana yardım etmiştin. En tatlı dokunuşa işkence demiştin. Beni Vela'nın gazabından kurtaracağına inanıyorsan sana da aynı şekilde işkence ederim."

Parmakları kemerinin altından kayarken. Elleri kıcını kavrarken. Sonra onu ne kadar çok tatmak istediğini söyledi.

Cevap vermeden önüne baktı. Ayın ağır bir bulut geçti ve kırlar karardı. Kavik yanında sadece bir gölgeydi.

"Artık beni seninle yürürken görmeyecek ve beni cezalandıracağını bilmeyecek," dedi. "Bana korkmadan dokunabilirsin."

"Sana dokunmak istemiyorum."

"O zaman Vela'nın ne yapacağını neden umursuyorsun? Şimdiden dayanamayacağım bir cezaya maruz kaldım."

Nefesi kesildi. "Neden geldin? Hala benim ay gecem değil -Ve şehirde çok sayıda kılıf var."

"Ama onlara sahip olan kadınların hiçbirini sevmiyorum," dedi hoyratça. "Ben sadece seni seviyorum."

"Peki ne olmuş?" Dişlerini sıkarak gökyüzüne, arkasında ay ışığı yanan gümüşü bulutlara baktı. Neden tekrar nefes alamıyordu? "Kalbini benimkini bıçaklamana izin verecek kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yaptığım şey seni incitmek için değildi. İnatçı bir aptaldım."

Tıpkı ona daha önce söylediği gibi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Seni hayal ettim," dedi. "Uzun yıllar boyunca. Her gece Vela bana imgelemler gönderdi. Adını bilmiyordum ama kim olduğunu biliyordum. Benim küçük ejderham, yeşil pullardan bir zırhın içindeki Yüce Kız. Ordumu kurmak için para kazanıyordum ve devlerin arasında savaşıyordum, yine de karşılaştığım her savaşçıyı seninle kıyasladım çünkü o zaman bile seni seviyordum. Ve senin için gelmek istedim. Ama kalbi halkını terk eden bir adamı nasıl sevebilirdin ? Bu yüzden ordumu kurdum ve Barin'i öldürdükten sonra sana gitmeyi planladım. Ama önce Vela seni bana gönderdi."

Onu evcilleştirmek için. Mala gülmesini engelleyemedi. "Zalim olabiliyor."

"Ben de bunun zalimlik olduğuna inanıyordum. Onun kâsesine işediğimde bana kırmızılı kadını beklemem gerektiğini söyledi. O kadın geldiğinde dizlerimin üzerine çökecektim ve bu benim sonum olacaktı."

Mala'nın kalbi sıkıştı. Yürümeyi bıraktı ve bakışları onun yüzüne kaydı ama karanlık onu kendisinden sakladı. "*Senin* sonun mu?"

"Benim olmalı" diye kasvetli bir cevap verdi. "Labirentte, kırmızı pelerini uzaktan gördüğümde, gelmesi gerektiğini biliyordum. Kırmızılı kadının benim ejderham olacağını bilmiyordum. Annenin ölümünden beri seni rüyamda görmemiştim."

Hatırladığı acının parçaları göğsünü delip geçti. "İşte o zaman arayışına başladım."

"O zaman rüyalarım bu yüzden sona erdi. Seni kırmızı giyerken görürdüm. Hazırlıklı olurdu. Bunun yerine seninle tanıştığımda sevdiğim kadının benim sonum olacağını öğrendim."

Mala onun sonu olmayacaktı. Ama bu onun seçimi olmayabilirdi. "Belki de ben terk edildiğimde benimle yürüdüğün içindir, savaşçı. Zalim olacak."

"Bunun içinde değil." Cevabı sanki kum yutmuş gibi çığ ve kalın geliyordu. "Seni buraya o gönderdi. Kısa bir süreliğine de olsa sana sahip oldum. Bildiğimden daha cömertmiş. Sahip olabileceğim tek şey senin yanında yürümekse, ne kadar acı verici olursa olsun ve ölümümü ne kadar hızlandırırsa hızlandırırsın, her an için ona teşekkür edeceğim."

Mala gökyüzüne baktı. Çok uzun zaman önce, aynı şey için Vela'teşekkür etmişti. Ama artık çok geçti. "Yanımda olmanı istemezdim."

"Hayatım üzerine yemin ederim ki seni bir daha asla incitmeyeceğim." "Buna nasıl güvenebilirim?"

"Sizden bana inanmanızı istemiyorum. Ben bir tanrı değilim, ama bazen aptal bir adamım ve bana güvenebileceksiniz çünkü bana güvenebileceğinizi kanıtlayacağım. Her gün bunu kanıtlayacağım. Her nefeste. Tek bir kelime ya da dokunuş bile sana acı vermek amacıyla yapılmayacak."

Gözlerinde yanan yaşlarla tekrar gökyüzüne baktı. Vela ve onun rehberliği şimdi neredeydi? Hiçbiri yoktu.

Ve ona inanmak istedi. İnanmayı çok istiyordu.

Ama bu imkânsızdı. "Güvenmiş olsam bile, bu olamaz. Halkını terk edemezsin. Ben de benimkileri terk edemem - artık onların arasında yaşayamayacak olsam bile."

"O zaman Stranik'in geçidini kullanacağız. Blackmoor ile Krimathe arasında tünel boyunca sadece bir haftalık mesafe var. Eğer halkınızın yardıma ihtiyacı olursa, hemen yanlarına gidebilirsiniz."

Mala geçidi biliyordu. Rivayete göre dünyanın yaratılışı sırasında yılan tanrı uykuya dalmış ve Temra'nın yumruk darbeleri onun etrafında Astal'ın Alevli Dağları'nı inşa etmişti. Stranik sonunda

uyandı ve sürünerek ilerledi, vücudunun şeklindeki tünel kaldı. "Bu sadece bir efsane, savaşçı."

"Hayır." Sesinde kesinlik vardı. "Sadece iblis eskiler tarafından oraya hapsedildiğinde kullanım dışı kalmıştı. Yok Edici geçidi tekrar açtı ve iblisi serbest bıraktı - ve iblis tusker orayı bir sığınak olarak kullanıyor."

Bu doğru olamazdı. Yine de Yok Edici Krimathe'ye saldırdığında, o ve ordusunun aniden güneydeki dağlarda belirdiği, sanki büyücüsünün sihiyle oraya getirildiği efsane değil gerçektir. O zamanlar, son raporlar onun en az iki yıl uzakta olduğunu gösteriyordu ve Krimathe hâlâ savunmasını hazırlıyordu.

Ama bu büyü değildi. "Yani babana söylediği gibi iblisin gücünü istemiyordu," dedi usulca. "Kuzeye giden hızlı bir yol istiyordu."

"Ya da ikisi birden. Babam Barin'in iblis tusker'ı onu yok etmek isteyenlerden korumak için geride bırakıldığına ve iblisin gücünün de onu koruduğuna inanırdı. İkisi de ne kılıçla ne de ateşle zarar görebilir. Barin'e karşı kullandığımız silahların çoğu iblis avcıları tarafından sıklıkla kullanılan silahlardı. Ordumla döndüğümde çok daha fazlasına sahiptik ve yine de savaşçıları onun önünde yenildiler."

"Peki iblis öldürülemiyorsa geçidi nasıl öneriyorsun?" Krimathe'ye bir haftalık yolculuk. İnanılmaz bir şey. Bunu düşünmek bile içini kararlılık ve heyecanla dolduruyordu.

"Daha önce tuzağa düşürülmüştü. Bunu tekrar yapabiliriz. Ama Stranik'in geçidinde değil."

Bu da amacımızı boşa çıkarırdı. "Nerede?"

"Labirent mi? ." Derin kahkahası aniden karanlıkta yuvarlandı. "Ama hemen bir yer keşfetmeliyiz. Eğer sırf sana yakın olduğum için tehlike üzerime geliyorsa, iblis muhtemelen yakında üzerimize gelecektir."

Heyecanı çürümüş bir yumurta meyvesi gibi patladı. Bunun mümkün olabileceğini bir an için bile olsa nasıl hayal edebilirdi? Belki iblis öldürülebilir ya da tuzağa düşürülebilirdi ama Kavik onun yanında kalamazdı.

"Benim yanımda olmayacaksın, savaşçı."

Zaten ona meydan okuyordu, daha da yaklaştı. Ona dokunmadan. Ama o kadar yakın yürüyordu ki pelerini her adımda bacağına değiyordu.

"Yapacağım," dedi ve sesi demir gibi sertleşti. "İkimiz de terk edildik. İkimiz de halkımızdan ayrı kalmalıyız. Bu yüzden birlikte yaşayacağız"

Ağlayan Orman ve Krimathe'nin yardımınıza ihtiyacı olduğunda onlara gideceğiz. Blackmoor'un bize ihtiyacı olduğunda, onlar için burada olacağız. Ve her sabah seni uyanırken öpeceğim-"

"Hayır," diye fısıldadı.

"-ve her gece uykuya dalarken sana sarılacağım."

Onun her sözüyle içine işleyen özlem şimdi dayanılmazdı. "Kes şunu, savaşçı."

"Nereye git, yanında olacağım," dedi ve arkalarından keskin bir homurtu duyulduğunda ekledi, "ve Shim."

"Bunu riske atamazsın!"

"Ve ne zaman , *bana* binebilirsin."

Bir anda, acı ve hayal kırıklığı kontrolünü bir balta gibi kesti. Bu kadar yeter. Mala onun gölgeli formuna doğru döndü. Avuçlarını onun zırhlı göğsüne çarptı ve itti. "Git!"

Hareket etmedi.

Bir çılgılık atarak ayaklarını yere bastı ve omzunu adamın göğüs zırhına dayadı. Acı kolundan aşağı vurdu. Adamdan yumuşak bir homurtu kaçtı ama o dimdik durdu.

Gözleri yanıyordu, daha da zorladı. Onu yenmenin pek çok yolu vardı. Gitmesini sağlamak için. Takip edemeyeceğinden emin olmak için. Ama hepsi onu hak ettiğinden daha fazla incitecekti.

"Kılıcını kullan, Mala." Önerisi yumuşaktı. "Kendimi ona karşı savunmayacağım."

Ve bunu ona karşı kullanamazdı. Şimdi kullanamazdı. Ama o biliyor muydu?

Geri tuzlu gözyaşları harap olmuş tenini haşladı. Karanlıkta, cılalı bıçağı sadece boğulmuş ay ışığının donuk bir dilimiydi. "Bana sahip olmak için gerçekten hayatına değer mi?"

"Sadece sana sahip olma şansı bile hayatımdan çok daha değerli."

Adamın iri gölgesi yaklaştı, sonra kadının önüne düştü. Kısık sesle, "Ama eğer *bana* sahip olmayacaksan hayatımın hiçbir değeri yok," dedi.

Nefesi gelmiyordu. Nefesini tekrar tekrar içine çekmesine rağmen gelmiyordu, ona bakarken titriyordu. Başının eğik olduğunu düşündü ama karanlıkta yüzünü arayana kadar emin olamadı. Parmakları saçlarının üzerinden kayarak çenesini kavradı. Adam titredi ve yanağını avucuna dayamadan önce içinden hırıltılı bir inilti yükseldi.

"Mala." Adamın ağız sıcak, ürpertici bir öpücükle bileğinin iç kısmına bastırdı ve göğsündeki keskin acı hafifledi. "Görebiliyor musun? Önünde diz çökmüş durumdayım. Evcilleştirildim. Nefes aldığım sürece senin yanında yürüyeceğim ve bunu isteyerek yapacağım. Senin yanında yürümek için *savaşacağım*."

. Hala güçlü. Hâlâ özgür. Ve en az onun kadar inatçı. Ama buna istediği adı verebilirdi.

"Dizlerinin üzerinde yanımda yürüyemezsin, savaşçı." Kılıcını kınına soktu. "Geride kalacaksın."

Ya da onu ileriye taşıyacaktı, çünkü ayağa kalkarken Kavik onu yerden kaldırdı. Ağız onunkini buldu, o kadar tatlı sertti ki gözyaşları durmak bilmedi.

Aniden dudaklarını onunkilerden ayırdı ve geri çekildi, parmakları hafifçe omuzlarını, sonra kollarını okşadı, sanki onu bırakmaya dayanamıyormuş ama dokunmaya korkuyormuş gibi. "Gözyaşların, Mala." Sesi ısırap doluydu. "İşaretini unuttum. Seni incittim mi?"

O da unutmuştu. Ve hiç acı yoktu, sanki yanan, şişmiş maske soyulup gitmişti.

Ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Arkasından Shim'in aceleci kişnemesi geldi ve bir an sonra gök gürültüsünü andıran bir kükreme kırlarda yankılandı. Kavik ona karşı sertleşti.

Dehşet midesine yerleşti. "Bu sesi biliyor musun?" diye sordu ve adamın başını salladığını karanlıkta zar zor seçebildi.

"Şeytan dişlisi," dedi.

Mala yanında olduğu halde Kavik bir sonraki tepenin zirvesine koştu ve kuzeye baktı. Perca'dan gelen yolu yol boyunca uzanmıyordu ama bu toprakları ve bir köy çok uzakta değildi. Eğer iblis tusker oradan geçip giderse, Mala'yla bu kadar tehlikeli bir kavgaya tutuşmak zorunda kalmayabilirlerdi.

Uzakta titreyen alevleri gördüğünde göğsü dehşetle doldu. "Köyde," dedi.

"O zaman biz de öyle olacağız. Shim!"

Kalbi sıkıştı. Ona köye yardım etmek için yalnız gitmesine izin vermesini söylemek istiyordu ama onun burada kendisinden daha fazla kalmayacağını biliyordu.

At tepenin aşağısında bekliyordu. Kavik ona doğru ilerledi ama ağır nal sesleri yanına yaklaşınca durdu.

"Kavik!" Mala Shim'in tepesinden seslendi. Kukuletası yüzünü gizliyordu ama uzaktaki ateşin ışığı onu loş bir silüete dönüştürmüştü, elini ona doğru uzatmıştı. "Shim ikimizi de taşıyacak kadar güçlü ve daha hızlı. Atına binersen, sen gelmeden bitmiş olur."

Sadece Shim'e bakacak kadar duraksadı. "Kabul ediyor musun?"

Aygır homurdandı ve Kavik eyer olmadan olabildiğince hafif bir şekilde sırtına bindi. Onun arkasına yerleşir yerleşmez, Mala'nın küçük formu aygırın boynuna çömeldi.

"Git!"

Aygır öne doğru fırladı. Sadece Kavik'in Mala'nın kalçalarını hafifçe kavraması onu atın sağrısının üzerinden yuvarlanmaktan kurtardı. Göğsü Mala'nın güçlü sırtına dayanana kadar öne eğildi. Pelerinin kenarları tepeleri aşarken kanat gibi açıldı, Shim'in toynakları gök gürültüsünü andırıyordu. Kukuletası geriye uçtu.

"Mala!" diye bağırdı rüzgâra doğru.

Başını hafifçe çevirmesinden, onu dinlediğini anladı.

"Eğer sonsa, seninle birlikte olduğum için değil! İblis yüzünden ve onun sunu kabına işediğim için!"

Başını şiddetle sallayınca saç örgüleri adamın yüzüne çarptı. "Bu son değil," diye bağırdı ona. "Çünkü bunu müjdeleyen bensem, o zaman seni bitiren de ben olmak istiyorum!"

Sırıtarak onun belini sıktı. "İblisle savaşmaya çalışma! Sadece köylüleri güvenli bir yere götür, eğer ! Duvardaki güney kapısına ulaşamazlarsa, tırmanmalarını sağla. Sonra da tepelerin üzerinden kaçıp iblisin görüş alanından uzaklaşsınlar!"

İblis nadiren takip ederdi. Sadece yoluna çıkanlara saldırırdı. Başını sallaması ona anladığını gösteriyordu.

"Hortlaklar olacak!"

Ona karşı gerildi ve tam iblis böğürdüğü sırada tekrar başını salladı, Shim'in vuruşlarını bastıran sağır edici bir kükreme. Aygır onları bir sonraki tepenin üzerine taşıdı.

Köy tam uzanıyordu. Kuzey duvarı yıkılmış, harçlı taşlar paramparça yığınlar halinde yatıyordu. Yakındaki evler yanmış, sazdan çatılar alev alev yanıyordu. Belirsiz figürler, köyün kuzey yarısını boğan ve yol boyunca güneye doğru yükselmeye başlayan yoğun dumanın arasından fırlıyordu. İnsan çığlıkları hortlakların çığlıklarına karışıyordu.

"İnsanlar evlerde saklanıyor olacak!" Kavik bağırdı. Bu köyde neredeyse yüz elli kişi yaşıyordu. "İblis binalarını yok etmezse güvende olacaklarını düşünüyorlar. Ama hortlaklar onları avlayacaktır."

"Hortlakları çekebilir miyiz?" Mala ona geri seslendi.

Yani o da şimdiden onunla aynı şeyi düşünüyordu. Yaratıklar şu anda tek tek av arıyor olabilirlerdi ama daha güçlü bir düşmana karşı birleşeceklerdi.

"Beni kuzey duvarına götür!" İblis tusker çoktan güneye doğru ilerlemeye başlamıştı. İblis muhtemelen geri dönmeyecekti ama hortlaklar yine de Kavik için gelecekti. "Ben hortlakları çekeceğim. Sen Shim'de *kal*! Köyün içinden geçip yardım edebileceğin insanlara yardım edebilirsin ama iblis sana doğru gelirse Shim'in kaçmasına izin ver! Onlara başka bir yönden yardım etmek için geri dönebilirsin!"

Başını salladı ve eli onun kavramak için geriye uzandı. "Kalbim senin, Kavik!"

Şiddetli bir aşk göğsünü kavradı. Ama cevap veremediği parmakları aniden kenetlendi. Bir rüzgâr dumanının arasından eserek şeytan dişlisini ortaya çıkardı.

Kavik'e seçme şansı verilse, hayvan bir şeytan tarafından ele geçirilmemiş olsa bile bir dişi boğayla karşılaşmak istemezdi. Kalın ağaç gövdeleri gibi bacakları, iri bir sırtı ve ağır kubbeli kafasıyla boğalar saldırgan ve bölgeciydi - ve büyüktüler, genellikle uzak güney bozkırlarında dolaşan mamutlar kadar uzarlardı. Ancak mamutlardan farklı olarak, bir tusker'ın ön gerilebilir burnunun yanında bir çift uzun dişi bulunmazdı. Bir tusker'ın burnu ve onu çevreleyen dişleri daha kısaydı. Ana dişler çenenin altından bir çift yassı bıçak gibi düz bir şekilde çıkıyordu. Hayvanlar bunları avlanırken kalın dalları ve bitki örtüsünü kesmek ve savunma amaçlı olarak kullanırdı. Bir tusker'ın bu dişleri tırpan gibi sallayarak bir avcının atını altından kestiğini görmüştü.

İblisin ele geçirmesi zaten tehlikeli olan hayvanı korkunç bir dehşete dönüştürmüştü. Tusker'ın uzun kıvrık tüyleri derisinden dökülmüştü. Şişkin beyaz derisi devasa gövdesinin üzerinde sıkıca gerilmişti, sanki yaratığın içinde yaşayan yakıcı şeytan, içindeki iblisi barındırmak için bedenini daha da büyötmüştü. Dişlerinin her biri uzamış ve keskinleşmişti ve çenesi, herhangi bir doğal dişçininkine benzemeyen sivri dişleri ortaya çıkarmak için açılabilirdi.

Ve bir tuskerın aksine, iblis hantal değildi. Yerde hızla ilerliyordu, kükremediği zamanlarda sessizdi. Şimdi bir hayalet gibi dumanın arasından süzüldü ve tekrar gözden kayboldu.

Karanlıkta, doğru duvarını aşmaya çalışan bir avuç köylüyü gördü. Shim köyün etrafından kuzeye doğru koşarken güney kapısından henüz kimse kaçmamıştı. "Önce güney kapısını kontrol edin! Hortlaklar kaçıışı engelliyor olabilir!"

Başını sallayarak Kavik'in kalçasını sıktı ve onu serbest bıraktı. Boğazı sıkışan Kavik yüzünü onun ensesine dayadı ve derin bir nefes aldı. *Mala*. Artık kırmızı değil. Ama dizlerinin üzerindeydi. Şimdi sadece son vardı.

Buna karşı son nefesine kadar savaşıyordu. Onu asla yalnız, terk edilmiş bırakmayacaktı. Onun yanından asla ayrılmayacaktı.

Shim kuzey duvarını yuvarladı. En yakındaki evlerde çıkan yangın, duvarın parçalanmış kalıntıları arasından titrek turuncu bir ışık saçıyordu. Kavik kılıcıyla gediği işaret etti. "İşte orası!"

At onu geçerken yavaşladı. Kavik yere savrulup kırık taşların arasına düşerken yakındaki hortlakların çığlık çığlığa ulumaları duyuldu. Shim durmadan yoluna devam etti ve Kavik son bir kez baktı. Bakışları Mala'ninkilerle buluştu. Mala omzunun üzerinden geriye baktı, yüzü arkasındaki yanan evler tarafından aydınlatılmıştı.

İz bırakmamış yüzü.

Şok onu bir adım öne itti ama aygırın hızı onu çoktan gediğin ötesine ve ötesindeki karanlığa taşımıştı. Kavik bir nefes boyunca onun ardından baktı. Duvarın parçalanmış kalıntılarını geçerken kalbi hızla çarpıyordu.

Dizlerinin üzerine çökmüştü. Bu sadece son anlamına gelmiyordu. Kavik ona başka bir şey daha söylemişti, evcilleştirildiğini.

Artık işareti gitmişti. Artık terk edilmemişti. Görevi tamamlandı.

Blackmoor canavarı evcilleştirildi.

İçini vahşi bir sevinç kapladı ve hortlakların çığlıklarına kendi ulumasıyla karşılık vererek kılıcının kabzasını taşa vurdu. "Benim için gelin o zaman!" diye bağırdı. "Tasmam var! Kolay bir ölüm!"

Kırmızı gözlü bir gölge ona doğru koşuyordu. Çenesi salyalı bir wulfen hortlağı. Kavik güçlü bir hamleyle yaratığın boynunu yardı, sonra botunu boyun kütüğüne dayadı ve yaratığı gırtlakından karnına kadar yardı. Sıcak kan yere aktı, buharlaştı ve kokuştı.

Bir hortlağın kanının kokusu her zaman daha fazlasını çekerdi; sanki kokusu diğerlerine kanlarının döküldüğünü, dolayısıyla yenilmesi gereken bir düşman olduğunu söylüyordu.

Birkaç dakika içinde iki kişiyi daha öldürdü, ardından dumanın içinden çılgık atarak çıkan beyaz yüzlü bir kadını korumak için ileri atıldı Kadının arkasından kovalayan hortlakları katlettikten sonra kadını yıkılan duvarın üzerinden aşağı gönderdi.

Ondan sonra da durmadılar. İkişer üçer hortlaklar. Karanlıkta minnetle yanından geçen bir aile, üzerine gelen beş hortlağı yere serene kadar kırık duvarın üzerinden yardım edemediği kanlar içindeki yaşlı bir kadın. İblisin kükremelerini taşların kırılması, daha fazla alev izledi.

Hızlı toynak vuruşları dumanı delip geçti. Mala.

Kılıcı, Shim'in arka tarafına saldıran bir hortlağın boynunu yarmış, bıçağından çoktan kan damlamaya başlamıştı. Ona yaklaşıp ceset yığınının bakarken sırtışı genişti. "Kaçtık!" diye bağırdı gülerek. "Geri dönüyoruz! Güney kapısı artık açık!"

Yani iblisle karşılaşmış ve kaçmıştı. Shim yanından geçerken "İşaretin!" diye seslendi. "Evcilleştirildim!"

Shim homurdanarak aniden arkasına döndü. Mala onun sırtına yapıştı, yüz ifadesi bir inançsızlık ve şaşkınlık maskesiydi. Yanağına dokundu.

Aniden güldü ve gökyüzüne baktı. "Vela!" diye bağırdı. "O on bin savaşçıyı şimdi takdir ediyorum!"

Kavik sırtıttı ama cevap veremedi. Bir zamanlar inek olan başka bir hortlak ona doğru geliyordu. Homurdanarak kalın boynuna doğru savurdu ve bir sonraki çoktan saldırmaya başlamıştı. Kılıcının ucunu gözüne saplayarak onu karşıladı.

Arkasına baktı. Mala yine Shim'in boynuna çömelmişti. Gitmişlerdi.

Hortlak sürüsünün geldiğini görmeden önce bir feryat ve uluma korusu onu uyardı. Silahının kabzasını sıkıca kavrayarak duvara yaklaştı ve taşın arkasında olduğundan emin oldu.

Tekrar nefes almak için durabildiğinde gözlerinden kan kadar ter damlıyordu. İblis neredeydi? Mala beri kükremesini duymamıştı. Eğer köyden geçtiyse, geriye sadece hortlaklar kalmıştı. Ve henüz onun için başka bir yaratık gelmemişti.

Katledilen sürü sonuncusuydu ve o zamandan beri en az on beş nefes almıştı.
Bitti mi?

Kavik dinledi. Tek uğultu yakındaki yangınlardan, çöken çatıların ve duvarların gürültüsünden, ısınan taşların çatırtı ve çatırtılarından geliyordu. Duvarların dışında meleyen hayvanlar vardı; muhtemelen güney kapısından kaçmış ve başıboş dolaşan hayvanlar. Uzaktan bir bağırış.

O yöne doğru gitmeye başlamıştı ki, uzaktan başka bir ses duyuldu -Shim'in öfkeli, trompet gibi kişnemesi.

Kavik ona doğru fırladı. Duman gözlerini ve boğazını yakıyordu. Kalın bulutlar kılıcının erişebileceği her şeyi gizliyordu. Engeller, neredeyse üzerlerine geldiği anda ortaya çıktı. Yolda terk edilmiş bir at arabasının üzerinden atladı ve bir ceset yığınının üzerine düştü. Bir hortlak.

Mala'nın işi.

Buz gibi bir korku göğsünü doldurdu, ciğerlerini sıktı. O da başka bir güçlü düşmandı.

Ama o Shim'deydi, hızlı ve hareketliydi. Öldürdüğü diğer hortlakların dikkatini çekene kadar Mala çoktan gitmiş olacaktı.

Tabii bir sürüye de rastlamadıysa. Biri onu olabilir.

Kalbi hızla çarparak köyün güneyine doğru koştu, hiç koşmadığı kadar hızlıydı. Duman inceldi. Ateşlerin gürültüsü azaldı. Ve şimdi onları duyabiliyordu, feryatları ve ulumaları. Gürültüyü bir avlu boyunca takip etti ve aniden onu gördü.

Etrafını sarmışlardı. Dört ya da beş düzine kadar. Mala hâlâ onun üzerindeyken, Shim bir kulübenin taş duvarına sırtını dayamıştı ve sanki tekmiş gibi birlikte savaşıyorlardı. Mala'nın kılıcı ve baltası yanlarını korurken, Shim'in parçalayıcı dişleri ve vurucu toynakları önlerini koruyordu. Üzerlerine atlayan her hortlak geri püskürtüldü ya da öldürüldü. Biraz daha uzun sürse ya da tek bir ıskalamayla alt edilebilirlerdi ama henüz değil. Ve şimdi de değil.

Kavik bu kez varlığını duyurmak için ulumadı. Hortlaklar arkalarından neyin geldiğini bilmiyorlardı. Mala onu gördü ve o da onun vahşi sırtışını gördü.

Sonra sonunu gördü.

Vela bunun onun ölümü olacağını söylememişti. Ama bunun bir önemi . Bu da aynıydı.

Bir öküz hortlağı sürüye doğru saldırdı. Mala'nın baltası yaratığın kafatasına ama arkasındaki ağır bedenini itişini durduramadı. Yaratık Shim'in omzuna çarptı, aynı anda aygır da bir hortlağa saldırmak için saha kalktı. Darbe aygırı savurdu, arka ayakları fırladı. Mala onun sırtından hortlak sürüsünün ortasına uçtu. Onların altında kayboldu.

Kırmızı görüşünü doldurdu. Kavik kükreyerek sürüye saldırdı ve kalbi paramparça oldu, acısı her atışta daha da arttı. Adını haykırarak, hortlak yığınının içinden ona doğru bir yol açmaya başladı. O sırada en yakındaki yaratıklar ona doğru döndü ama artık onları görmüyordu, bakışları kızın kaybolduğu noktaya sabitlenmişti. Hâlâ savaşıyordu. Sürünün içinden kılıcının parıltısını gördü. Baltasının düşüşünü.

Ve arkasındaki kulübenin etrafından sessizce gelen şeytan dişlisi.

"Mala!" Kavik kılıcını savurarak umutsuzca ona ulaşmaya çalıştı ama hortlak yığını onu geri itti. Ona ulaşamadı.

Ama devasa iblisi hissetmiş, arkasındaki hortlakların dağıldığını fark etmiş ya da onun sıcak nefesini hissetmiş olmalıydı. Onunla yüzleşmek için döndü.

İblis kafasını savurdu. Dişlerinin bıçakları bir tırpan gibi ona doğru savruldu.

"*Mala!*" Onun adını haykırdı, sonra hiçbir şey olmadı, kan, acı ve kılıcının düşüşünden başka hiçbir şey. Ona ulaşmak zorundaydı.

Son bir hamleyle aniden hortlak yığınının sıyrıldı ve savaşın çılgınlığının üzerine çöktüğünü anladı. Ya da kraliçesini ve oğullarını kaybettikten sonra babasının başına gelen deliliğin aynısı.

İleride, Mala hâlâ ayaktaydı. Ayaklarını germiş, çenesini zorlayarak dişlerin ucunu karnından uzak tutuyordu; sanki içgüdüsel olarak fildişi bıçakları yakalamış ve kendisini ikiye bölmelerini engellemeye çalışıyordu.

İblis çığlık attı. Bu çığlığı öfke doldurdu ve kendi güçlü bacakları desteklendi. Bir spazm başını salladı.

Kavik bir spazm olmadığını fark etti. Onu çalışıyordu. Onu hareket ettirmeye.

Kızmamıştı. Dişlerini kırılmaz bir yakalamıştı. Bir Sanki şeytan dişlinin kaldırabileceğinden daha ağırmış gibi kımıldamaz bir şekilde kavramıştı.

Kavik daha önce de kırılmaz bir tutuş hissetmişti. Ama gözlerini gümüş bir 1şık doldurmuyordu. Teni parlamıyordu.

Bu Mala'ydı. Sadece Mala.

Bir hortlak ona arkadan saldırdı. Hâlâ bakmakta olan Kavik kılıcını o yöne doğru savurdu ve yanı başında toynak sesleri duyulup hortlağın beyni çizmelerine sıçradığında bile başını çevirmedi.

İblis kükredi, korkunç çeneleri ardına kadar açıldı. Burnu kırışan Mala gözlerini kapadı ve yüzünü başka yöne çevirdi.

"Temra'nın yumruğu adına," diye nefes aldı. "Hortlaktan daha kötü kokuyor."

Kavik'in vahşî kahkahası ondan koptu. O da güldü, sonra başını salladı.

Kararlılık yüzünü belirledi. "Onu öldürebilir miyiz hâlâ bilmiyorum. Ama belki denemeyi kolaylaştırabilirim."

Dişleri kavrayışını ayarlayarak iblisin arkasına baktı. Yavaşça dönmeye başladı. İblis çığlık atarak başını yana çevirdi.

Bir çatlak geceyi böldü. İblisin boynu değil. Dişler. Mala dişlerini sıkarak yumruğunu geri çekti ve yassı bıçaklara doğru sertçe savurdu. O dişler taşı delip geçmiş, bilenmiş çeliğe dayanmıştı.

Mala'nın yumruğundan kurtulamadılar.

Birdenbire kırıldılar, uzun bıçaklar onun avucundan kurtuldu ve iblis dişlek üzerindeki tutuşunu serbest bıraktı. Kavik bağırdı ve ona doğru koştu. Acı dolu bir kükremeyle iblis saldırdı. Tökezleyerek geri çekildi ve umutsuzca uzun dişlerini savurdu.

Kavik ona çarparak onu iblisin yolundan çekerken bile fildişi boynunu yardı. Hücum eden bedeni kendi kafasına takıldı ve düşerek yere çakıldı. Hâlâ hareket ediyor.

Mala Kavik'in kollarından kurtuldu. Çınlayan bir savaş çığılığıyla ilerledi ve bıçakları iblisin göğsüne, kalbine sapladı.

Ceset ayağa kalkmaya çalıştı. Göğsü kabararak ona baktı. Kavik aniden tekrar gülerek, "Kafa mı?" diye sordu.

Ellerini sallayarak cesede doğru yürüdü ve ayağını kanatlı dişlerin ucuna . Fildişi parçalandı. Kılıç kadar uzun bir parçayı kopardı ve iblisin gözüne sapladı.

Sessizliğe gömüldü.

Beklediler, izlediler. Hâlâ bir şey yoktu. Mala mırıldandı, "On bin savaşçı değildi."

Kavik ona baktı ve o da Kavik'in gözleriyle karşılaştı, Kavik'in gözleri geniş ve inanmazdı. "On bin savaşçı değildi," dedi. "Bu onun söylediği şey değil.

bana söz verdi. Öyle olacağını düşünmüştüm. Ama bu on bin savaşçının *gücüydü*." Ellerine baktı. "Dayanıklılık da öyle. O bıçakların ellerimi kesmesi gerekirdi."

"Ve ağırlık," dedi Kavik. "Seni hareket ettiremezdi."

Yukarı baktı. "Beni etkiledin. Ama ben-"

İleri doğru adım atarak onu kaldırmaya çalıştı. Sonra tekrar kollarını onun beline doladı ve bu çabayla homurdandı. Kız hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıp geri adım attığında Kavik onun belini kavradı ve kolayca kaldırarak ağzına götürdü.

Mala gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı. "Ayrıca 'en çok ihtiyacın olduğunda' dedi. Görünüşe göre sana karşı buna ihtiyacım yok. Ya da hortlaklara karşı."

Shim'in sırtından atıldığı zaman. Kavik hâlâ hortlakların üzerine üşüşüğünü görebiliyordu. "Hayır," dedi kabaca.

Elleri adamın çenesini kavradı. Yavaşça onu öptü, sonra tekrar yere kayd. Shim'e doğru döndü. "Sen iyi misin?"

At ayağını yere vurarak karşılık verdi. Evet.

"Topallıyor," dedi Kavik ve aygır kulaklarını geriye ona dişlerini gösterdi.

Mala aygırın boynunu okşayarak onu yatıştırdı. "Diğer atları çağırabilir misin? Gece boyunca burada kalmalı ve tüm hortlakların öldüğünden emin olmalıyız."

Gece boyunca. Aniden bastıran bir duygu Kavik'in göğsünü doldurdu ve iblisin bedenine bakarak arkasını döndü. Bunun son olacağını düşünmüştü. Ama bir gece daha olacaktı. Bir yarın.

Bu bir son değildi. En azından *onun* sonu değildi.

Ve Mala'nın Vela'nın kastettiğini düşündüğü şey, Vela'dan aldığı şey değildi.

Hepsi.

Bakışları iblisin gözüne gömülü fildişi parçasına kayd. Bunun içinde Yıllar önce Vela'dan yardım istediğinde, Barin'i yenmek için güç ya da bunu yapacak bilgiyi istemişti.

Mala güçlenmişti. Ve Kavik pek çok konuda aptallık etmişti. Bu konuda aptal olmayacaktı.

Mala, Kavik'le birlikte kale kapılarına doğru at sürerken VELA tamamen onlara baktı. Buraya ilk gelişinden farklı olarak kapılar kapalıydı ama Selaq onlara kapalı söylemişti. Hancı gözleri kapalı bir şekilde kale duvarlarının ötesine bakmış ve onlara kale muhafızlarının avluda iki yüz kişilik bir kuvvetle beklediğini söylemişti.

Barin iblisin öldüğünü öğrendiğinde, savaş lordu on bin kişiyi işe almış .

Atından indi. Ağır kara ağaçtan yapılmış ve demirle güçlendirilmiş kapılar, koçbaşlarına ve evcilleştirilmiş tusker ve üç parmaklı canavarlara binmiş ordulara dayanacak şekilde inşa edilmiş zorlu bir bariyerdi. Ama bir iblis tusker'ın muhtemelen tek başına geçebileceğini düşündü. Ve o da geçebilirdi.

Ayağını kaldırarak botunu kapılara çarptı.

Bariyer bir demir feryadı ve kıymık yağmuruyla patlayarak açıldı. Mala elinde baltası ve kılıcıyla ilerledi ve kale muhafızlarının şaşkın, korku dolu yüzleriyle karşılaştı.

"Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız," diye bağırdı, "kenara çekilir ve bir yol açarsınız!"

Muhafızlar tedirgin bir şekilde yer değiştirip birbirlerine baktılar. Mala avlunun karşı ucunda ata binmiş Heddiq'i gördü. Homurdanarak arkasını döndü ve baltasını fırlattı.

Ağır silah uçarak iki yüz muhafızın başının üzerinde döndü ve Heddiq'in yüzüne çarptı. Bıçak bir *gümbürtüyle* arkasındaki taş duvara saplandı ve Heddiq'in miğferi arasına sıkıştı. Bedeni atından yere yuvarlandı.

İki yüz muhafız kenara çekildi.

Kavik ona katıldığında sadece sessizlik vardı ve birlikte kaleye doğru yürüdüler. Mala kapıları bir tekmeyle daha açtı.

İçeride daha sadık muhafızlar bekliyordu. Kavik onları kılıcıyla karşıladı ve Mala'nın artık gücüne ihtiyacı yoktu. Son muhafız yere düşene kadar onun yanında savaştı ve onunla birlikte büyük salona doğru yürüdü.

Mala'nın o kapıları kırmasına gerek yoktu. Dışarıda uzun boylu, sıırım gibi bir adam duruyordu, elinde anahtarlar ve gözlerinde yaşlar vardı. Hatırladığı kadarıyla şerifti.

Büyük salona doğru yürüdü ve "Canavarımı getirdim Lord Barin!" diye seslendi.

Sarı ve altın rengi cübbesiyle savaş lordu salonun ortasında duruyordu. Artık masalarda hiçbir saray mensubu oturmuyordu. Daha fazla muhafız bekliyordu ama Barin onlara elini uzattı ve gülümsemesi hâlâ neşeliydi.

"İblis tusker'ı öldürmenin sonum olacağını mı sandın?" Güldü ve Kavik'e baktı. "Gel de gör. Hâlâ bana zarar verebilecek bir kılıç yok."

Mala savaşçısına baktı. Onunla Selaq'ın hanında ilk karşılaştığında, evcilleştirildiğini öğrendikten hemen sonra, Mala kendisine yöneltilmiş böylesine soğuk bir nefret ve öfke görmediğini düşünmüştü.

Onun Barin'e baktığını hiç görmemişti. Vela ona on bin savaşçının gücünü bahşetmişti ama Kavik ona bir kez bile öyle baksa canını kurtarmak için kaçardı. O ölümün ta kendisiydi, bir savaşçıyı nazikçe Temra'nın kollarına taşımaya gelen gümüş parmaklı Rani değil, saf kasların içine hapsedilmiş ve vahşi bakışlarından kanlar akan, çılgılık atan ölümün ta kendisiydi.

Yine de Barin kaçmadı. Kavik ona doğru yürürken, adımları akıcı ve güçlüyken, kılıcını gevşekçe tutarken kaçmadı. Hatta savaş lordu kollarını iki yana açmış, cübbesi düşmüş ve dövmeli göğsü ortaya çıkmıştı.

Kavik bıçağını adamın boynunun yan tarafına dayadığında Barin sırtarak onun gözlerinin içine baktı. Kavik'in sol elindeki fildişi parçayı görmek için aşağıya bakmadı - ta ki ağzından kan akana kadar. Sonra kalbine saplanmış olduğunu görmek için aşağı baktı.

Zalimce. Ama Mala, Barin'in bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Savaş lordu başını kaldırdı ve Kavik'in ne olduğunu şimdi anladığını düşündü. Onun sonunu. Ölümünü. Bu gördüğü son şeydi. Kavik göğsündeki parçayı çekip aldı ve gözüne sapladı.

Barin yere yığıldı. Kavik kıpırdamadan, başı öne eğik bir şekilde onun başında duruyordu ve Mala yanına gittiğinde adamın bakıyordu, göğsü sert, düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Kadın adamın koluna dokundu ve adam onu kendine doğru çekerek yüzünü saçlarına gömdü.

"Bitti," dedi kısık sesle. "Sonunda bitti."

Mala ona sıkıca sarıldı. Etraflarında kaos patlıyordu. Muhafızlardan bazıları korkuyla, bazıları da sevinçle bağıırıyordu. Büyük salonun girişine yakın bir yerde, gözleri yaşlı mareşal bağlı kadın ve erkeklerin yakalarını çözüyordu

tasmalarıyla. Biri bir kelime söyledi ve çok geçmeden bu kelime daha yüksek sesle tekrarlandı.

Kral.

Demek . Geri çekildi ve ona baktı. "İşin daha yeni başladı, savaşçı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

LO geceden sonra savaşıcıyı onu takip etti. Aşağıdaki kalenin kaosunu terk edip kuzey kulesinin merdivenlerini tırmandığında, Mala yapacağını biliyordu.

Bu gece içeride olmak istemiyordu. Bunun yerine kuzey kulesinin mazgallarındaki muhafızları temizledi ve taşın üzerine yumuşak bir yatak serdi. Kavik onu bulduğunda Mala korkuluk duvarında durmuş, aşağıdaki şehre bakıyordu. Barin'in düşüşü kale içinde ve duvarlarının ötesinde hâlâ kutlanıyor ve . Yine de şu anda onu çağırdıkları isme itiraz eden kimse yoktu. Kavik, Blackmoor'un kralı.

Hâlâ onun canavarıydı.

Adamın kolları arkadan beline dolandı ve kadın taş duvarlar kadar güçlü bir göğse yaslandı. "Hâlâ kökünü kazımamız gereken çok yolsuzluk var," dedi ve adamın sıcak dudakları boynunu bulduğunda ürperdi. "Ve Stranik'in geçidi muhtemelen hortlaklarla dolu."

"Onların da kazıyacağız." Nazik eli kızın boğazını kavradı ve parmakları zırhının kenarını çözerken onu hareketsiz tuttu. "Ve seninle birlikte evine döneceğim, yakında ihtiyaç duyduklarında senin gücünden çok daha fazlasına sahip olacaklar. Diğerleri dağlardan geçen bu geçidi duyduğunda ikimizin de topraklarına değişim gelecek. Daha fazla savaşıcı da dahil olmak üzere herkes bu yolu kullanacak. Hatta belki de on binlercesi."

Her iki tarafa da ticaret, zenginlik ve sorun getirecekti. Mala bunların hepsini dört gözle .

Ama sadece bir savaşıcıya ihtiyacı vardı.

Bıçağını kınından çıkararak adamın kollarında döndü ve ucunu boğazının çukuruna bastırdı. "Dolunay hâlâ tepemizde parlıyor. Bana sahip olmaya misin?"

Açlığı yüzünden okunuyordu. ""

Bileğinin bir hareketiyle adamın derisine sığ bir hilal çizdi. Adamın vücudundan bir irkilme bile geçmedi ama kan göğsünden aşağı kaymaya başladığında kara kaşlarının altında bir soru belirdi.

"Boynunun arkasındaki yara izleri ay kanı izleri değil Kavik. Onlar zorla verilemez. Senin ay gecen burada benimle." Adamın bakışları alev alev yanarken, elindeki bıçağı çevirerek ona uzattı. "Beni işaretleyecek misin?"

"Yapacağım." Bıçağı alırken sesi gırtlaktan geliyordu.

Çenesini geriye yatırarak boğazını ona gösterdi. Boynundaki acı hiçbir şey değildi ama yine de her şeydi. Geleceğine dair umut bu kan damlalarını dolduruyordu; onları bir araya getiren tanrıça tarafından kutsanmış bu adamlar bir gelecek.

Bıçağı alarak taşa çarpmasına izin verdi. "Vela'ya istediği kan verildi. Şimdi ben de istediğimi alacağım. Yere yat, savaşçı."

Sırıltısı anlık ve şiddetliydi. Aşağı indi, uzun patikadan ilerledi. Zırhını sıyırdı ve soğuk hava tenini okşadı. Dudakları ay kanının damlamasını takip etti, sonra göğüslerinin kabarıklığı üzerinde yolculuk etti. Sertleşmiş tepeleri, daha ağzı onlara ulaşmadan ağrıyordu ve uçlarına yaptığı sıcak saldırıyı bitirdiğinde, meme uçları emilmekten zonkluyor ve tüm vücudu alev alev yanıyordu. Ancak o zaman aşağı inmeye devam etti, onu korkuluk duvarına doğru itti ve çığlık atana kadar teslim olan etiyle ziyafet çekti.

Elleri adamın gür saçlarında dolaştı. "*Şimdi.*"

Bir hırıltıyla onu kendine doğru kaldırdı ve yumuşak yatağa taşıdı. Onu yatağın yatırdıktan sonra geri çekildi ve zırhını çıkardı. Mala onun soyunmasını zevkle izledi, meşale ışığı çıplak göğsünde titreşirken kalçalarının arasını okşadı. Açgözlü bakışları parmaklarının üzerine düştü. Sırtarak bacaklarının aralığını genişletti.

"Bana karşı yumuşak olma, savaşçı."

O değildi. Sert bir kavrayışla bileğini yakaladı ve parmaklarını ağzına götürerek tenindeki ıslaklığı emdi, ardından ellerini başının üzerinde sabitledi. Ağırılığı kalçalarının arasına yerleşmeden önce bacaklarını daha da araladı.

Ama onu doldurmadı. Bunun yerine sikini eline aldı ve geniş ucunu yemyeşil yarığına doğru kaydırarak girişini nazik bir baskıyla test etti. Bunu tekrar tekrar yaptı, klitorisini kızdırmak için yukarı doğru kayarak

tekrar merkezini nazikçe dürtmek için geri dönmeden önce horoz başı. Hayal kırıklığı içinde haykıran Mala, onu zorla içeri sokmaya çalışarak altında kemerli.

"Şimdi, Kavik!"

"Uzun süre bekledim, küçük ejderha," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "Her şeyimi aldığını görene kadar bekleyeceksin. Ne kadarına dayanabileceğini öğrenmeden sana vurmayacağım."

"Bana verdiğin her şeye katlanabilirim, savaşçı."

Aniden daha sert bastırdı. Mala'nın hassas bedeni adamın muazzam tacını kabul etmek için gerilirken nefesi kesildi ve hareketsiz kaldı. Ama Temra ona karşı cömert davranmıştı. Çok cömert.

Kavik durakladı, onun üzerinde kaskatı kesilmişti. "Mala?"

"Daha fazla." Kalçalarını sallayarak onu daha derine itti. "Eğer beni alacaksan, daha sert al."

Başını eğerek kızın ağzını kendi ağzına aldı ama öpücüğü sert ve derin olmasına rağmen, kızın kılıfını işgali yavaştı. Çok yavaş. Adam tekrar ilerlemeden önce hafifçe geri çekildiğinde Mala haykırdı. Adam onu doldurdu, doldurdu ve Mala bunun bir sonu olup olmayacağını merak ederken, adamın beli sonunda ağır bir şekilde onunkine yerleşti.

"Görüyor musun?" Mala aralarında aşağı bakarak nefes nefese kaldı. Klitorisi, adamın sikinin dibinde uzayan koyu renkli kıllara yaslanmıştı. Kılıfının narin kapıları adamın aletinin kökünü kucaklıyordu. Kadının tek narin kısmı onlardı ve onlar bile adamı içine alabilecek kadar güçlüydü. "Kılıcın çok büyük olmasına rağmen seni kınına sokabilirim."

"Ve sen bir blademaster'ın yumruğundan daha sıkıydın."

Vücudu gerginlikten titriyordu, gözleri onun yüzüne kilitlenmişti, ona karşı sallandı. Kadın haykırdı ve kalçaları adamın kalçalarını kavramak için yukarı kalktı.

Dişlerini sıktı, tekrar sallandı. "Bu bir zevk mi, Mala?"

"Öyle." Onu kesiyor, daha derine ve daha derine. "Yol asla kolay değildir."

Aleti kabzasına kadar gömülüyken durdu. Mala çaresiz bir hayal kırıklığıyla onun altında debelendi. Bakışları sıcak olan Kavik, elini parmaklarının arasından geçirmeden önce parmak uçlarını yaladı. Adam klitorisini okşayınca ürperdi, sonra kaygan parmaklarıyla hafifçe çekiştirince çığlık attı. Derisinin altındaki ısı hızla yükseldi. Kavik inledi ve tekrar çekiştirdi. Mala onun adını haykırdı ve kalçaları Kavik'in kalçalarından ayrıldı. Kadının kılıfı her yumuşak okşayıpta sanki onu daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi adamın shaftının etrafında sıkıştı.

"Bu," . "Daha iyi mi?"

Çok fazla. Onun altında kemerli. "Sert, şimdi. Sert."

Geri çekildi ve siki kadının ihtiyacıyla sıırıslıklam oldu, ağır şaftı parlıyordu. Yavaşça tekrar içine girdi, hiçbir direniş, hiçbir saldırı olmadan, sadece damarlarında ateşi körükleyen uzun ve tatlı bir vuruşla. Çaresizce inledi ve onu daha derine çekmek için kalçalarını eğdi.

Parmaklarını aralarından çeken Kavik, dirseğini kadının omzunun yanına dayadı. Kızın bileklerini bırakarak parmaklarını kızın saçlarına doladı. Mala gülerek onun parmaklarını tuttu.

"Şimdi," dedi kısık sesle.

Aleti derinlere indi. Çığlığı bir başka vahşi kesildi ve dişlerini çelik gibi kaslara geçirmeden önce tekrar haykırdı. Kavik inledi, kalçalarının arasında sertçe gıcırdadı. Klitorisine uygulanan acımasız baskı gözlerinin arkasında yıldızlara dönüştü.

Acımasızca sol dizini omzuna doğru itti ve daha derinden sikti. Mala doyamadı, yeterince yaklaşamadı. Açık-Ağzından öptü, göğsünün tuzluluğunu ve boğazındaki kanama izini tattı. Elleri adamın esneyen sırtında gezindi. Adamın siki kadının içine giriyor, her ağır itiş daha sert vuruyor, vücudunu daha sıkı sarıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tenine karşı.

Aniden ondan uzaklaştı ve onu boş bıraktı. Aleti kızarmış ve kalınlaşmıştı. Bakışları vahşiydi.

Mala dudaklarını yaladı ve ona doğru uzandı. Kavik onun bileklerini yakaladı ve çevirdi. İri eli Mala'nın ensesini kavradı. Onu dizlerine kadar sürükledi ve bir canavar gibi üzerine çıktı, sert boyu derinlere saplandı.

Yatak çarşafı çığlığını bastırdı. Adam ona tekrar çarptı ve orgazm onun içinden geçti, omurgası boyunca kıvrıldı ve çırpınan kılıfına daha sert vururken bile kalçalarını salladı. Adını haykırdı, parmakları kenetlendi.

Sonra yavaşladı, yavaşladı. Saygılı öpücükler omuzlarında gezindi.

Mala keyifli bir iç çekişle onun altında gerindi ve dizlerini açtı. Bu sevişme çok tatlıydı. Tatlı, şefkatli ve yavaş... Parçalayıcı zevk tekrar içine işlediğinde, bu zevkin de ona ait olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"İçime gir savaşçı," diye ısrar etti. "Beni tohumlarından oluşan bir nehirle doldur."

Arkasından ilkel bir inilti duyuldu. Sert parmakları kalçalarını ısırdı ve vücudu aniden durmadan önce siki daha derine, daha hızlı vurdu. Şaftı, tohumunun serbest bırakılmasıyla zonkladı ve kılıfı onun etrafında sıkıştı, nefesini beklenmedik bir coşkuyla çaldı. İnleyerek yüzünü yatağa doğru çevirdi.

Nefesi kızın kulağında sıcak bir ürperti yaratırken, adam geri çekildi ve üzerinde yuvarladı. Kasları hâlâ titreyen kadın kemiksiz kalmıştı. Dolunay onlara bakıyordu ve tanrıçalara ona güçlü bir kalp ve dirençli bir kılıf verdikleri için teşekkür etti.

"Ale?" Mala nefesini toplayabildiğinde sordu. Kavik homurdandığında, yatağın yanına koyduğu şarap tulumuna uzandı. Kavik doğrulup onunla birlikte içti, sonra da onu kucağına çekti, kalçaları Kavik'inkilerin üzerindeydi.

Onu öptü ve bu onu herhangi bir içecekten daha iyi ısıttı. Kollarını adamın boynuna doladı. Aleti yeniden sertleşmeye başlamıştı bile.

Sırıttı ve onun ağzının tadına baktı. "Beklediğine değdim mi?"

"Sonsuza dek beklemeye değer," dedi adam huysuzca.

"Onun yerine bana o kadar uzun süre sahip olacaksın," dedi ve onun zorlanan shaftının üzerinde yükseldi. "Şimdi birlikte ata bineceğiz."

Elleri kızın belini kavradı ve onu yerinde tuttu. Endişesi sesini derinleştirdi. "Çiğ misin?"

Birazcık. Umurunda değildi. Dudağını ısırarak adamın üzerine çöktü, adam içini doldururken başı geriye düştü.

Kavik inleyerek boğazının dibindeki hilali yaladı, sonra da acıyan derisine sürtünerek, "Acıya değer miydim?" diye sordu.

"Ve çok daha fazlası," diye nefes alarak onu daha derinlere çekti. Onun canavarı. Onun savaşçısı. Onun kalbi.

Ona sahip olmak her şeye değerdi.

Milla Vane'in bir sonraki Ejderhalar Buluşması kitabına özel bir bakış için
sayfayı çevirin

TAŞ VE KAR DOKUNUŞU

2020 Yazında Geliyor

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

LIZZAN

M Bir hancı Lizzan'ın yüzüne bir kova su fırlatarak onu uyandırmıştı. Bu sabah ilk kez bir ağaç tarafından ıslatılarak uyandırılmıştı. Ya da belki de öğle vaktiydi. Kekeleyerek doğrulduğunda, orman örtüsünün arasından süzülen ışığın kaynağı sabah için fazla yüksek ve ayıklığın gölgelemediği gözler için fazla parlak görünüyordu. Gerçi kafasındaki çarpıntıya bakılırsa *neredeyse* ayıktı.

Lizzan'ın yakında düzelteceği üzücü bir durum.

Her zaman elinin altında kılıcı kadar yakın olan şişenin tıpasını açtı. -Ve başka bir geniş yaprak yağmurla yükünü devirdiğinde tekrar ıslandı.

Tufan başının üstünden aşağı döküldü. Siyah saçları ıslak bir şekilde yüzüne dökülürken, Lizzan yatağını yaptığı ağacın dibinden ayrılmayı düşündü. Ama etrafındaki gölgelik, aşağıdaki dünyaya ıslak bir savaş açmışçasına su döküyordu ve birçok yaprak, üzerindikilerden çok daha büyüktü. Bu noktayı terk ederse daha kuru olmayacaktı.

Ve bunu yapmazsa daha fazla sarhoş olmayacaktı. Matarasında sadece birkaç damla kalmıştı ve onların da tadı sadece yağmur suyuydu.

İnleyerek mantarı boynuna soktu. Ne güzel bir . Çok güzel bir gün.

Hangi gün olursa . En son hatırladığında matarası doluydu. Genellikle doldurması gerekmeden önce en az iki ya da üç akşam geçerdi.

Tekrar.

Boş boş, kılıcını kınından çıkardı. Parlayan kılıçta kan lekesi yoktu. Demek ki hatırlamadığı süre içinde kimseyi öldürmemişti, yoksa kan hâlâ dururdu. Lizzan sarhoşken pek de düzenli bir savaşçı sayılmazdı.

Ve şimdi buradaydı. Ormanda. Gri kıvrıkcık sakallı bir adamın, Dornan ve Vares köyleri arasındaki yol boyunca bir grup haydudun yolcuları rahatsız ettiğini söylediğini hayal meyal . Belki de onları avlamak için yola çıkmıştı.

Eğer öyleyse, aptalın tekiydi. Lizzan haydutların kellelerini seve seve toplardı. Ama parası ve atı yoktu, şimdi de içkisi. Biri o kellelerin parasını ödemeyi teklif edene kadar beklemek daha iyiydi.

Eşyalarının geri kalanına bir göz atan Lizzan, en azından tek aptallığının haydutların peşine düşmek olduğunu anladı. Kesesi hâlâ elindeydi -boş olsa da- ve yeniden parayla dolduracak olan kılıcı. Zırhından başka bir şey satmamıştı. Kothan ordusunun mührü kazanmış olsa bile, her bir parça iyi bir fiyat getirecek kadar iyiydi; sadece zincir zırhlı tuniği bile bir at ve bir yıllık içki alabilirdi. Ama henüz o kadar çaresiz değildi. Ya da o kadar susamamıştı.

Bir koklama ona oldukça nahoş bir kokusu olduğunu da söyledi. Ama yağmur bunun icabına bakacaktı.

Çoğunlukla.

Fırtına nihayet dindiğinde derileri ve çizmeleri sırlıslam olmuştu. Kuzeyli bir faltın su geçirmeyen kürkünden yapılmış yatağı ıslanmaktan kurtulmuştu ama o kadar çamurluydu ki kahverenginin altında beyaz posttan hiçbir şey görünmüyordu. Bu diyarın lanetli sıcağı yakında hepsini kurutacaktı, ama yine de yolu aramaya başlamadan önce çarşafalarını ve botlarını çıkardı, böylece ezilmesi insan ya da hayvan olsun yırtıcı hayvanları çekmeyecek ve kendini sürtünmekten kurtaracaktı.

Bazı günler dokunduğu her şey cildini hemen yıpratmaya başlıyordu. Her şey yanlış yöne sürtünüyordu.

Onu yola yönlendiren yetenek değil, zaten yolda olan yolcuların gürültüsüydü. Eğretili otlarının arasında gözden kaybolan Lizzan inceledi. Birkaç düzine aile -erkekler ve kadınlar, gençler ve yaşlılar. Öküzlerin çektiği birkaç araba erzak ve zayıfları taşıyordu. Ama çoğu yürüyor ve eşyalarını sırtlarında taşıyordu.

Başlarındaki atlı figür hariç. Lizzan onun sadece sırtını görebiliyordu ama giydiği kırmızı pelerin onu yeterince iyi tanımlıyordu. Bir Nyrae savaşçısıydı - ya da o pelerini giyerek herkesi buna inandırmak istiyordu. Bir zamanlar, bu gezgin savaşçılar kendileriyle birlikte yola çıkan herkesin güvenli geçişini garanti ederdi, çünkü sadece bir aptal tanrıça Vela'nın seçtiklerinden birine saldırırdı. Ama bir nesil Yok Edici Anumith'in ölümcül yürüyüşünden çok az Nyrae savaşçısı sağ kurtulabilmişti. Şimdi ise bu ailelerden birine mensup bir kadın olma ihtimali daha yüksekti ve haydutların gerçek bir Nyrae savaşçısının önderliğindeki bir gruba saldırma riskine girmeyeceğini umarak kırmızı bir pelerin giymişti.

Ancak bu aldatıcı uygulama o kadar yaygınlaşmıştı ki, artık pek az koruma sağlıyordu. Bunun yerine, masrafları karşılayabilenler muhafız tutuyordu; Lizzan da parasının çoğunu bu şekilde kazanıyordu. Son zamanlarda, Yok Edici'nin batıdan döneceği söylentileri yayıldıkça, doğuya kaçan tüccarlara ve soylulara eşlik ediyordu. Doğudan, Lith'teki savaş lordlarının zulmünden kaçmak için batıya kaçan tüccarlara ve soylulara eşlik etmişti. Kuzeyden ise buz ve karda sinsice ilerleyen isimsiz dehşetten kaçanlar geliyordu.

Bu, kuzeye kaçarken gördüğü ilk gruptu - genellikle o yöndeki tek eskort, haydutların başlıca hedefi olan tüccarların malları içindi. Her şeyden öte, bu yolcuların yoksulluğu herhangi bir kırmızı pelerinden daha iyi bir koruma olabilirdi. Çünkü hırsızları cezbedecek çok az şeyleri vardı.

Ama haydutlar genellikle çok az şeyle baştan çıkarılırdı.

Birkaç başıboş kişi grubun kuyruğunu oluşturuyordu; muhtemelen ana grup yola çıktıktan sonra onlara katılmış olanlardı, çünkü Vela'nın kanununa göre yolda hiç kimse bir Nyrae savaşçısının korumasından mahrum bırakılamazdı. Bu savaşçı gerçekten sadece bir çiftçi olsa bile.

Lizzan tüm kafilenin geçmesini bekledi, sonra da geride kalanların peşine takılmaya başladı. Islak saçları yüzünün sol yanından sarkarken, zırhı ve derileri yatak çantasına sarılmışken, diğerlerinden meraklı bir iki bakıştan fazlasını almadı ve herhangi bir konuşma girişiminden kaçmak için yeterince geride kaldı.

Ama dikkatlerden kaçmadı. Nal seslerinin hızlı temposu kırmızı pelerinli figürün yaklaştığını duyduğunda Lizzan kafilenin yavaş temposuna yeni alışmıştı.

Oh, ve o bir çiftçi değildi. Bu kadar güzel bir atın üzerinde değil. Lizzan'ın göğsünü kıskançlık kapladı. Belki zincir zırhlı tuniğinden ayrılacaktı.

Ancak bu kadının buna ihtiyacı yoktu. Kalın bir örgü siyah saçlarını yüzünün gururlu duruşundan uzaklaştırıyordu. İri yarı bir kadın değildi - Lizzan'dan daha kısa boylu ve daha ince kemikli- ama taktığı gözbebekleriyle süslü kemer, becerisi konusunda pek şüphe bırakmıyordu.

Kimliği konusunda da pek şüphe yoktu, çünkü Krimate'nin gelecekteki kraliçesinin kendisine Fildişi Taht'ı kazandıracak arayışa nasıl çıktığını duymadan bir hana adım atılamazdı. Ve Tanrıça Vela'yı arayan herkes de kırmızı bir pelerin giyerdi.

Bir Nyrae savaşçısı değil, bir Krimatean. Yani çok az fark vardı.

Lizzan'ın kraliyet mensuplarına pek ihtiyacı olmasa da, şu anda ona bakan kadın sıradan bir kraliçe değildi. Çünkü efsaneye göre Hanan onun atalarından biriyle yatmıştı ve o tanrının gümüş kanı damarlarında, gücü de uzuvlarında dolaşıyordu.

Bu yüzden Lizzan kadına, "Bu yol boyunca haydutların kol gezdiğini duydum," dediğinde kendini biraz aptal gibi hissetti. Onlara rastlarsak kılıcımı ve yardımımı teklif ediyorum."

Kadının kara gözleri Lizzan'ı sırlıslıkla olmuş tepeden tırnağa taradı ve Lizzan o delici bakışların tek bir yara izini ya da savaşta sertleşmiş bir kası bile gözden kaçırdığını düşünmedi.

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi başını eğmek dışında hiçbir tepki vermedi.

Lizzan içini çekti ve boynunun yan tarafını kaşdı. "Bu insanlardan para istemezdim ama haydutlar atlıysa atlarını ilk ben seçmek isterim."

Krimatean'ın gözleri kısıldı. Sanki daha fazlası olduğunu *biliyormuş* gibi. Ve öyleydi de. "Ayrıca mataraları."

Kadının dudakları kıpırdadı. Sonra işaret parmağını sol kaşının üzerinde gezdirdi.

Lizzan'ın göğsü sıkıştı. Yine de bundan başka bir yol göremiyordu. Hâlâ kuzeyde olsaydı ya da mevsim kış olsaydı, yüzünün büyük kısmını kapatsa kimse bir şey düşünmezdi. Oysa çalışırken sık sık kullandığı maskeyi takarak bu alaya katılsaydı, hemen bir haydut olduğu düşünülecekti. Ama saçları onu yeterince iyi gizlememişti.

Çamurlu parmaklarıyla siyah saç tellerini geriye doğru çekerek yüzünün sol tarafındaki yara izlerini ortaya .

"Benzer görünse de bu Vela'nın işareti değil," dedi kalın bir sesle. "Ben lanetli değilim."

Ve tüm insanlar arasında bu kadın bunu biliyor olabilirdi. Çünkü Krimathean tanrıçayı arayışında başarısız olursa, Vela'nın izini taşıyacak ve herkes tarafından dışlanacaktı. Terk edilmiş ve yalnız yaşamak için her köyden ve şehirden sürülürdü. Bir Nyrae savaşçısının bile koruma teklif etmeyeceği bir kadın.

Krimathean parmağının ucuyla yanağının dışına bir çizgi çizdi.

Lizzan'ın yüreğine su serpildi. Çünkü o çizgi, Vela'nın izini taşıyaydı başka bir yara izinin olacağı yerdeydi. Yani bu kadın onu daha önce görmüş olmalıydı. Diğerleri görmemişti. Ve Lizzan sık sık hak etmediği lanetin tüm ağırlığını hissetmişti.

Lanetlenmişti. Ve dışlanmıştı. Ama bir tanrıça tarafından değil. Onun yerine piç bir prens ondan her şeyini çalmıştı. Rütbesini. Onurunu. Kalbini. Çünkü bütün hırsızlar ormanlarda gizlenmez.

Ama yakında haydutlarla karşılaşmaları için dua etti. Artık onu düşündüğü için kılıcı kana susamıştı.

YAZAR HAKKINDA

Milla Vane takma adıyla aynı zamanda ödüllü ve *New York Times* çoksatan steampunk ve paranormal romantizm yazarıdır. Milla şu anda Oregon'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi ~~okuyun~~

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.